STAR WARS®

VOLUMUL 3 DIN TRILOGIA ACADEMIA JEDI

APĂRĂTORII FORȚEI

KEVIN J. ANDERSON

KEVIN J. ANDERSON

APĂRĂTORII FORȚEI

Traducere făcută de *Sebastian C.*
şi *Dumitrescu Cristian*

Kevin J. Anderson
Jedi Academy – Champions of the Force
1994

Kevin J. Anderson

Kevin James Anderson este un prolific autor de science-fiction şi autorul trilogiei *Academia Jedi*, care spune povestea încercărilor lui Luke Skywalker de a începe să antreneze Jedi pe Yavin 4 şi introduce personaje precum Kyp Durron şi Amiralul Daala. De asemenea, a scris împreună cu soția sa, Rebecca Moesta, seria *Tinerii Cavaleri Jedi*. În timpul scrierii primelor sale romane Star Wars, a comunicat cu fanii în calitate de membru al *FidoNet Star Wars Echo*.

În plus, Anderson a contribuit la seria de benzi desenate *Star Wars: Poveşti despre Jedi* şi a scris numeroase povestiri scurte.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Zdrobitorul de Soare plonjă în sistemul Carida asemenea unui cuțit de asasin într-o inimă care nu suspectează nimic.

Bătrân dincolo de anii săi, Kyp Durron stătea aplecat peste comenzi, cu ochii negri arzând, gata să şi-i fixeze pe noua țintă. Cu ajutorul superarmei – precum şi a tehnicilor puternice pe care le învățase de la mentorul său fantomă, Exar Kun – Kyp avea să elimine toate amenințările la adresa Noii Republici.

Cu doar câteva zile în urmă, o anihilase pe Amiralul Daala cu cele două Distrugătoare ale sale în Nebuloasa Cauldron. La marginea exploziei, lansase una dintre capsulele de mesaje de mărimea unui sicriu a *Zdrobitorului de Soare*, astfel încât galaxia să ştie cine este responsabil pentru victorie.

Ca următoare țintă, Kyp avea să provoace Centrul Imperial de Pregătire Militară de pe Carida. Planeta militară era destul de mare, cu o gravitație de asemenea mare, pentru a întări muşchii potențialilor soldați din trupele de şoc. Teritoriile sale sălbatice ofereau o gamă adecvată de medii de antrenament: pustietăți arctice, păduri tropicale fără poteci, munți cu stânci ascuțite şi deşerturi arzătoare, pline de reptile veninoase cu multiple picioare.

Carida părea opusul planetei natale paşnice a lui Kyp, Deyer, unde el şi familia sa trăiseră în colonii de plute pe liniştitele lacuri terraformate – dar acea pace fusese spulberată cu ani în urmă, când părinții lui Kyp aleseseră să protesteze împotriva distrugerii Alderaanului. Trupele de şoc zdrobiseră colonia, ducându-i pe Kyp şi pe părinții săi în minele de mirodenii de pe Kessel, în timp ce fratele său, Zeth, fusese recrutat pentru Centrul de Pregătire al trupelor de şoc.

Acum, în timp ce orbita în jurul planetei militare, chipul lui Kyp era crispat şi împietrit ca al unei persoane care trecuse prin focul furibund al propriei conştiințe. Umbrele îi înconjurau ochii. Nu se aştepta să-şi găsească fratele încă în viață după atâția ani – dar intenționa să afle adevărul. Şi dacă Zeth nu era acolo, Kyp avea suficientă putere pentru a distruge întregul sistem solar Caridan.

Cu o săptămână în urmă, îl lăsase pe Luke Skywalker să moară în vârful Marelui Templu de pe Yavin 4. Furase parametrii de proiectare ai *Zdrobitorului de Soare* din mintea naivei creatoare, Qwi Xux. Apoi distrusese şapte stele pentru a-i incinera pe Amiralul Daala şi cele două Distrugătoare ale sale. În ultimul moment, Daala încercase să fugă de urgia stelelor explodate, dar fără succes. Undele de şoc fuseseră suficient de intense pentru a opaciza ferestrele *Zdrobitorului de Soare*, chiar

în timp ce focul cuprindea nava Amiralului Daala, *Gorgona*.

De la acea victorie impresionantă, obsesia lui Kyp căpătase amploare şi pornise pe un curs ultrarapid pentru a anihila Imperiul…

Rețeaua de apărare Caridană detectă *Zdrobitorul de Soare* în timp ce Kyp intra pe orbită. Acesta decise să-şi transmită ultimatumul înainte ca forțele Imperiale să încerce vreo prostie, transmițând mesajul pe o gamă largă de frecvențe.

— Academia Militară Carida, spuse el, încercând să-şi îngroaşe vocea. Sunt pilotul *Zdrobitorului de Soare*. Mintea lui căută numele Ambasadorului bufon care provocase un incident diplomatic pe Coruscant aruncând băutura în fața lui Mon Mothma. Doresc să vorbesc cu… Ambasadorul Furgan pentru a discuta termenii predării voastre.

Planeta de jos nu dădu niciun răspuns. Kyp privi sistemul de comunicații, aşteptând ca din difuzoare să răzbată măcar un zgomot. Consolele sale de alarmă pâlpâiră în timp ce Caridanii încercau să fixeze o rază tractoare pe *Zdrobitorul de Soare*, dar Kyp lucră la comenzi cu viteza sa Jedi îmbunătățită, stabilind orbita la întâmplare, astfel încât să nu se poată obține niciodată o fixare pozitivă.

— Nu sunt aici ca să mă joc. Mâna lui Kyp se strânse într-un pumn şi lovi cu putere unitatea de comunicații. Carida, dacă nu răspunzi în următoarele cincisprezece secunde, voi lansa o torpilă în inima soarelui tău. Cred că sunteți familiarizați cu capacitățile acestei arme. Ați înțeles?

Începu să numere cu voce tare.

— Unu… doi… trei… patru…

Ajunsese la unsprezece înainte ca o voce bruscă să se audă prin sistemul de comunicații.

— Intrus, transmitem un set de coordonate de aterizare. Urmează-le cu precizie sau vei fi distrus. Renunță la controlul navei tale imediat după aterizare.

— Nu păreți să înțelegeți ce se întâmplă aici, spuse Kyp înainte să se obosească să se oprească din râs. Lăsați-mă să vorbesc cu Ambasadorul Furgan acum sau sistemul vostru planetar va fi cel mai nou punct luminos al galaxiei. Am distrus deja o nebuloasă pentru a nimici o pereche de Distrugătoare Imperiale – nu credeți că aş distruge o stea minoră pentru a scăpa de o planetă plină de soldați din trupele de şoc? Adu-l pe Furgan şi dă-mi un contact vizual.

Panoul holo pâlpâi şi chipul mare şi plat al lui Furgan apăru, dându-l la o parte pe ofițerul de comunicații. Kyp îl recunoscu pe Ambasador după sprâncenele sale stufoase şi buzele groase şi violacee.

— De ce ai venit aici, Rebelule? spuse Furgan. Nu eşti în poziția de a cere ceva.

Kyp îşi dădu ochii peste cap, pierzându-şi deja răbdarea.

— Ascultă-mă, Furgan. Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu fratele meu, Zeth. A fost înrolat de pe planeta Deyer în urmă cu aproximativ zece ani şi a fost adus aici. După ce vei avea această informație, vom discuta condițiile.

Furgan se holbă la el, încruntându-şi sprâncenele grele şi țepoase.

— Imperiul nu negociază cu teroriştii.

— Nu ai de ales în această privință.

Furgan se agită dar, în cele din urmă, cedă.

— Va dura ceva timp pentru a accesa informații atât de vechi. Păstrează-ți poziția pe orbită şi vom verifica.

— Aveți o oră la dispoziție, spuse Kyp, apoi închise.

* * *

Pe Carida, în citadela principală a Centrului Imperial de Pregătire Militară, Ambasadorul Furgan privi încruntat la ofițerul de comunicații, buzele lui căpătând culoarea vânătăilor proaspete.

— Verificați cuvintele băiatului ăla, Locotenente Dauren. Vreau să ştiu care sunt capacitățile acelei arme.

Un locotenent de trupe de şoc intră înăuntru cu un pas militar precis, care îi trimise lui Furgan fiori de admirație pe şira spinării.

— Raportează, îi spuse el ofițerului.

Difuzorul căştii amplifică vocea soldatului.

— Colonelul Ardax anunță că echipa sa de asalt este pregătită să plece spre planeta Anoth, spuse el. Avem opt vehicule MT-AT încărcate în Crucişătorul *Vendetta*, împreună cu un supliment de trupe şi armament.

Furgan bătu cu degetele pe consola lustruită din fața lui.

— Pare un efort extravagant ca să răpeşti un bebeluş şi să învingi o singură femeie care îl supraveghează – dar acesta este un bebeluş Jedi şi nu voi subestima apărarea pe care s-ar putea să o fi amplasat Rebelii. Spune-i Colonelului Ardax să îşi pregătească echipa pentru plecare imediată. Am o uşoară iritare care trebuie rezolvată aici – şi apoi putem merge să procurăm un înlocuitor tânăr şi maleabil pentru Împărat.

Soldatul salută, se roti pe cizmele sale lustruite şi ieşi pe uşile camerei.

— Domnule Ambasador, spuse ofițerul de comunicații, scanând citirile, ştim de la rețeaua noastră de spionaj că Rebelii aveau o armă Imperială furată, numită *Zdrobitorul de Soare*, care se presupune că poate declanşa explozia unei stele. Şi că a existat o supernovă multiplă misterioasă în Nebuloasa Cauldron cu mai puțin de o săptămână în urmă – exact aşa cum susține intrusul.

Furgan simți un fior de anticipare pe măsură ce suspiciunile sale se confirmară. Dacă ar putea pune mâna pe *Zdrobitorul de Soare* şi pe bebeluşul Jedi, ar avea mai multă putere la dispoziție decât oricare dintre Lorzii Războinici care se certau în Sistemele Nucleului! Carida ar putea deveni centrul unui nou Imperiu înfloritor – cu Furgan la cârma lui ca Regent.

— În timp ce pilotul *Zdrobitorului de Soare* este distras şi aşteaptă veşti despre fratele său, spuse Furgan, vom organiza un asalt în toată regula pentru a-i schilodi nava. Nu putem lăsa să ne scape o astfel de ocazie.

* * *

Kyp privea cronometrul *Zdrobitorului de Soare*, devenind din ce în ce mai furios cu fiecare interval ticăit. Dacă nu ar fi fost speranța de a afla veşti despre Zeth, ar fi lansat una dintre cele patru torpile de rezonanță rămase în soarele Caridei şi s-ar fi retras pentru a privi cum sistemul explodează într-o supernovă albă şi fierbinte.

Cu un val de electricitate statică, imaginea ofițerului de comunicații Caridan apăru în fața lui, contrariat şi cu un aer serios.

— Către pilotul *Zdrobitorului de Soare* – sunteți Kyp Durron, fratele lui Zeth, cel pe care l-am recrutat de pe lumea colonie Deyer?

Ofițerul vorbea cu o voce greoaie, enunțând fiecare cuvânt cu o precizie clară.

— V-am dat deja această informație. Ce ați aflat?

Ofițerul de comunicații păru să își piardă concentrarea.

— Regretăm că fratele tău nu a supraviețuit antrenamentului militar inițial. Exercițiile noastre sunt foarte dure, concepute pentru a-i descuraja pe toți, cu excepția celor mai buni candidați.

Urechile lui Kyp se umplură de un vuiet ca o apă curgătoare. Se aşteptase la o asemenea veste, dar confirmarea îi aduse disperarea în suflet.

— Care... care au fost circumstanțele morții lui?

— Verificăm, spuse ofițerul de comunicații, iar Kyp aşteptă şi tot aşteptă. În timpul unei expediții de supraviețuire pe munte, el şi echipa sa au fost înzăpeziți de un viscol neaşteptat. Se pare că a murit de frig. Există unele indicii că s-a sacrificat eroic pentru ca ceilalți membri ai echipei sale să poată supraviețui. Am toate detaliile într-un dosar. Îl pot încărca dacă doriți.

— Da, spuse Kyp, cu gura uscată. Trimite-mi totul.

Îşi aminti o imagine cu fratele său: doi băieți aruncând în apă bărcuțe mici din stuf şi privindu-le cum plutesc în derivă spre mlaştini – şi apoi expresia de pe chipul lui Zeth după ce trupele de şoc năvăliseră în casa lor şi îl smulseseră de acolo.

— Va dura o clipă, spuse ofițerul de comunicații.

Kyp urmări datele care se derulau pe ecranele sale. Se gândi la Exar Kun, străvechiul Lord al Sith care îi arătase multe lucruri pe care Maestrul Skywalker refuzase să îl învețe. Vestea morții inevitabile a lui Zeth era ca şi cum ar fi tăiat firele rămase din abținerea fragilă de care dăduse dovadă Kyp. Nimic nu-l mai putea opri acum. Nu avea să aibă nicio milă față de Carida cea criminală. Avea să îndepărteze acest ghimpe Imperial din coasta Noii Republici şi apoi avea să treacă la răsturnarea marilor Lorzi Imperiali care îşi adunau forțele în apropierea Nucleului galactic.

Aşteptă ca fişierele lui Zeth să se descarce în memoria *Zdrobitorului de Soare*. Îi va lua mult timp să asimileze toate acele cuvinte, să îşi imagineze fiecare detaliu din viața fratelui său, viață pe care ar fi trebuit să o aibă împreună.

* * *

Ieşind din vălul subțire al atmosferei de la extremitatea planetei, un grup de luptă format din patruzeci de TIE se năpustiră spre el. Un alt grup de douăzeci de nave de luptă veneau dinspre orizontul opus, într-o formație de tip cleşte.

Stratagema cu dosarul lui Zeth fusese doar o tactică de tergiversare pentru a-l ține preocupat în timp ce Caridanii lansau un atac! Kyp nu ştia dacă să simtă amuzament sau indignare. Un zâmbet sinistru îi străbătu fața, apoi dispăru.

Navele de luptă TIE se apropiau, trăgând ceea ce trebuie să se fi dorit a fi lovituri laser paralizante. Kyp resimțea loviturile produse de impactul lor cu *Zdrobitorul de Soare*, dar carcasa sa specială cu strat cuantic putea rezista chiar şi la o lovitură de turbolaser de Distrugător.

Unul dintre piloții TIE îl contactă pe Kyp.

— Te-am înconjurat. Nu poți scăpa.

— Îmi pare rău, spuse Kyp. Am rămas fără steaguri albe.

Îşi utiliză senzorii pentru a găsi liderul navelor de luptă TIE de la care venise mesajul. Țintind cu laserele sale defensive, lansă o rafală care trecu prin panoul solar

plat al navei. TIE-ul se spulberă într-o floare de flăcări albe şi portocalii. Celelalte nave de luptă ripostară din toate părțile. Kyp ținti cu propriile sale lasere defensive, selectând cinci victime. Reuşi să lovească trei. Folosindu-se de mobilitatea extremă a *Zdrobitorului*, acceleră în sus chiar în momentul în care TIE-urile supraviețuitoare trimiseră la rândul lor o salvă de ripostă prin exploziile în expansiune ale primei sale runde de victime. Kyp râse în hohote când două dintre navele de luptă se loviră reciproc în focul încrucişat. Zidul de furie se ridică şi se intensifică în el, mărindu-i rezervorul de putere. Dăduse deja mai multe avertismente decât meritau Caridanii. Îşi declarase ultimatumul, iar Furgan trimisese nave de atac.

— Asta este ultima greşeală pe care o veți face vreodată, spuse el.

Navele de luptă TIE continuară să tragă, ratând de cele mai multe ori. Proiectilele laser se izbeau de blindajul său, fără să provoace daune. Piloții nu păreau să ştie cum să țintească şi să tragă corect. Probabil că îşi petrecuseră tot timpul exersând în camere de simulare, fără să lupte vreodată într-o bătălie spațială reală.

Kyp se încredea în schimb în Forță. Răspunse cu un foc de armă, distrugând o altă navă, dar decise că nu mai merita să lupte. Avea o țintă mai mare. Două interceptoare TIE rapide porniră în urma lui în timp ce ieşea de pe orbita planetară şi se îndrepta spre steaua din inima sistemului. Singura pagubă pe care ar fi putut să o provoace *Zdrobitorului de Soare* ar fi fost să îi distrugă micile turele laser. Forțele lui Daala reuşiseră odată să dezactiveze armamentul extern al *Zdrobitorului*, dar inginerii Noii Republici reuşiseră să-l repare. O altă navă de luptă TIE cu probleme scuipă atmosferă înghețată în timp ce exploda. Kyp se avântă printre resturi, direct spre soare. Supraviețuitorii Imperiali îl urmăriră, trăgând în continuare, dar nu le acordă nicio atenție. În mintea lui se derulau mereu imagini cu Zeth, imaginându-şi-l pe fratele său înghețat şi fără speranță într-un exercițiu de antrenament pentru o armată în care nu voise niciodată să se înroleze.

Singurul mod în care Kyp putea cauteriza acea amintire era să curețe întreaga planetă cu foc, un foc pe care numai *Zdrobitorul de Soare* îl putea dezlănțui. Activă sistemele de lansare a torpilelor de rezonanță. Proiectilul de înaltă energie era emis într-o descărcare de plasmă cu formă ovală din generatorul toroidal din partea inferioară a *Zdrobitorului*. Ultima dată lansase torpilele în stelele supergigante din nebuloasă. Soarele Caridei era un soare galben nesemnificativ, dar chiar şi aşa, *Zdrobitorul de Soare* putea declanşa o reacție în lanț în interiorul nucleului.

În timp ce Kyp se îndrepta în picaj spre bila de foc galben, proeminențe pâlpâitoare ieşiră din cromosfera stelei. Masele de convecție în fierbere ridicau mănunchiuri fierbinți de gaz la suprafață, unde se răceau şi se scufundau înapoi în adâncurile învolburate. Petele solare întunecate se evidențiau ca nişte imperfecțiuni. Ținti spre una dintre petele negre ca şi cum ar fi fost un ochi de taur. Amorsă torpila de rezonanță şi îşi permise o clipă pentru a se uita înapoi. Urmăritorii săi TIE se repliaseră, nedorind să se apropie atât de mult de soarele strălucitor.

Sistemele de avertizare de siguranță clipeau în fața lui Kyp, dar el nu le dădu atenție. Când sistemul de control clipi în verde, apăsă pe butoanele de tragere şi lansă un elipsoid verde-albastru, sfârâind, adânc în soarele Caridei. Mecanismele sale de țintire urmau să găsească nucleul şi să creeze o instabilitate irevocabilă.

Se lăsă pe spate în scaunul confortabil al pilotului cu un oftat de uşurare şi determinare. Trecuse de punctul fără de întoarcere. Ar fi trebuit să se simtă exaltat, ştiind că era doar o chestiune de timp până când Academia Militară se va stinge

definitiv. Dar asta nu spăla durerea pe care o simțea pentru pierderea fratelui său.

* * *

Alarmele urlau prin citadela Centrului de Pregătire Militară. Trupele de şoc alergau de-a lungul holurilor cu dale, ocupând poziții de urgență în puncte strategice, aşa cum fuseseră instruiți. Dar nu prea ştiau ce să facă.

Pe chipul lui Furgan se citea o expresie comică de şoc. Ochii bulbucați păreau gata să-i iasă din orbite. Buzele i se strângeau în timp ce se chinuia să-şi găsească cuvintele.

— Dar cum au putut rata toate navele noastre de luptă?

— Nu au ratat, domnule, spuse Dauren. *Zdrobitorul de Soare* pare să aibă un scut impenetrabil, mai bun decât orice am întâlnit vreodată. Kyp Durron a ajuns la soarele nostru. Deşi citirile sunt bruiate din cauza descărcărilor din coroana soarelui, se pare că a lansat un fel de proiectil de mare energie. Ofițerul de comunicații înghiți în sec. Cred că ştim ce înseamnă asta, domnule.

— Dacă pericolul este real, spuse Furgan.

— Domnule..., spuse Dauren luptându-se cu agitația crescândă, trebuie să credem că este real. Noua Republică era în mod clar neliniştită în legătură cu faptul că se afla în posesia unei astfel de arme. Stelele din Nebuloasa Cauldron au explodat.

Vocea lui Kyp Durron răsună în intercomunicații.

— Carida, te-am avertizat, dar ai ales să mă păcăleşti în schimb. Acum acceptă ceea ce meriți. Conform calculelor mele, va dura două ore până când miezul soarelui vostru va ajunge la o configurație critică. Făcu o pauză. Aveți doar acest interval de timp pentru a evacua planeta.

Furgan îşi trânti pumnul pe masă.

— Domnule, spuse Dauren, ce ne vom face? Ar trebui să organizez o evacuare?

Furgan se aplecă să apese pe un întrerupător, comutând la hangarul din zona inferioară de pregătire a citadelei.

— Colonele Ardax, adună-ți forțele imediat. Du-i la bordul Crucişătorului *Vendetta*. Vom lansa echipa de asalt Anoth într-o oră, iar eu vă voi însoți.

— Da, domnule, răspunse acesta.

Furgan se întoarse spre ofițerul său de comunicații.

— Eşti sigur că fratele acelui băiat este mort? Nu avem nimic de care să ne putem putem folosi?

Dauren clipi din ochi.

— Nu ştiu, domnule. Mi-ați spus să îl întârzii, aşa că am inventat o poveste şi i-am trimis un dosar fals. Vreți să verific?

— Bineînțeles că vreau să verifici! urlă Furgan. Dacă îi putem folosi fratele ca ostatic, poate că îl putem forța să neutralizeze efectele acestui *Zdrobitor de Soare*.

— Mă apuc imediat de treabă, domnule, spuse Dauren şi îşi ciocăni vârfurile degetelor pe computerele de date.

Şase dintre comandanții instructori ai lui Furgan, chemați de alarmele care urlau, mărşăluiră în centrul de control şi salutară energic. Fiind mai scund decât comandanții săi, Furgan îşi împreunase mâinile la spate, împingându-şi pieptul în afară în timp ce li se adresa.

— Faceți un inventar al tuturor navelor funcționale de pe Carida. Totul.

Trebuie să descărcăm nucleele de date din computerele noastre şi să luăm cât mai mult personal posibil. Mă îndoiesc că vom putea să-i evacuăm pe toți; prin urmare, alegerile se vor face pe baza rangului.

— O să abandonăm Carida fără să luptăm? spuse unul dintre Generali.

— Soarele o să explodeze, Generale! țipă Furgan la el. Cum propui să te lupți cu asta?

— Evacuare pe bază de rang? spuse Dauren cu o voce mică, ridicând privirea de la computerul său. Dar eu sunt doar un locotenent, domnule.

Furgan se încruntă la bărbatul aplecat asupra panourilor de control.

— Atunci asta îți dă cu atât mai mult un motiv să-l găseşti pe fratele acelui puşti şi să-l forțezi să anuleze efectele torpilei!

* * *

Prin hublourile pe jumătate polarizate, Kyp privea cum navele de luptă TIE supraviețuitoare se îndepărtau şi se întorceau spre Carida. Zâmbi cu satisfacție. Ar fi fost plăcut să urmărească cum se zbateau panicați Caridanii în timp ce încercau să ia tot ce era de valoare de pe o întreagă planetă.

În următoarele douăzeci de minute, urmări fluxurile de nave care se lansau de la principala citadelă de antrenament: mici nave de luptă, transportoare mari de personal, barje spațiale StarWorker şi un crucişător de luptă cu aspect mortal.

Kyp se enervă pe el însuşi pentru că le permisese Imperialilor să salveze atât de multe arme. Era sigur că, în cele din urmă, acestea vor fi folosite împotriva Noii Republici; dar, în acest moment, se bucura de plăcerea de a le eradica sistemul solar.

— Nu puteți scăpa, şopti el. Câțiva ar putea scăpa, dar nu puteți scăpa cu toții.

Se uită la cronometru. Acum că instabilitățile începuseră să pulseze din stea, putea să determine cu mai multă precizie cât timp va dura până când soarele va exploda. Caridanii mai aveau la dispoziție 27 de minute înainte să lovească prima undă de şoc. Fluxul de nave se diminuase şi doar câteva nave de fier vechi se zbăteau să iasă din puțul gravitațional. Carida nu părea să fie bine echipată cu nave; cea mai mare parte a echipamentului lor principal trebuie să fi fost deja rechiziționat de Marele Amiral Thrawn sau de vreun alt Lord Războinic Imperial.

Holocomunicația pâlpâi, apărând imaginea ofițerului de comunicații.

— Către pilotul *Zdrobitorului de Soare*! Sunt Locotenentul Dauren şi îl apelez pe Kyp Durron – este o urgență, un mesaj urgent!

Kyp îşi putea foarte bine imagina că oricine se afla încă pe Carida putea avea un *mesaj urgent*! Întârzie să răspundă doar pentru a-l face pe ofițerul de comunicații să se chinuie.

— Da, ce este?

— Kyp Durron, l-am localizat pe fratele tău Zeth.

Kyp se simți ca şi cum cineva i-ar fi înfipt o sabie de lumină în inimă.

— Ce? Ai spus că e mort.

— Am verificat amănunțit şi l-am găsit până la urmă în dosarele noastre. Este staționat aici, în citadelă, şi nu a reuşit să găsească transport în afara Caridei! L-am chemat la stația mea de comunicații. Va fi aici într-o clipă.

— Cum se poate aşa ceva! întrebă Kyp. Ai spus că a murit în timpul antrenamentului! Am fişierele pe care mi le-ai trimis.

— Au fost informații falsificate, spuse fără menajamente Locotenentul Dauren.

Kyp îşi miji ochii în timp ce lacrimi fierbinți îi umplură brusc vederea: bucuria bruscă şi copleşitoare de a şti că Zeth era încă în viață, furia pentru că făcuse cea mai fundamentală greşeală dintre toate – să creadă ceea ce îi spuseseră Imperialii.

Aruncă o privire la cronometru. Douăzeci şi unu de minute până la explozie. Kyp apăsă pe comenzile *Zdrobitorului* şi se îndreptă spre planetă ca o explozie laser. Se îndoia că va avea suficient timp pentru a-şi salva fratele, dar trebuia să încerce.

Privi afişajul care ticăia, scurgând timpul. Imaginea îl ardea şi simțea cum îl străbate un fior de fiecare dată când se schimba cifra. În cinci minute ajunse înapoi la Carida. Orbită în jurul planetei masive într-un arc strâns, trecând peste linia dintre noapte şi zi. Setă apoi cursul spre micul grup de fortărețe şi clădiri care formau Centrul de Pregătire Imperial.

Locotenentul Dauren apăru din nou în micul câmp holografic, trăgând la vedere un soldat din trupele de şoc, cu armură albă.

— Kyp Durron! Răspunde, te rog.

— Sunt aici, spuse Kyp. Vin să te iau.

Ofițerul de comunicații se întoarse spre soldat.

— 21-12, scoate-ți casca.

Ezitant, ca şi cum nu ar fi făcut-o de mult timp, soldatul îşi scoase casca. Stătea în picioare clipind în lumina nefiltrată, ca şi cum rareori ar fi privit lumea prin ochii lui. Kyp văzu o imagine sfâşietoare care îi amintea de chipul pe care îl vedea atunci când se uita într-o oglindă.

— Spune-ți numele, spuse Dauren.

Soldatul clipi confuz. Kyp se întrebă dacă nu cumva fusese drogat.

— Douăzeci şi unu doisprezece, spuse el.

— Nu numărul tău de serviciu, ci numele tău!

Tânărul făcu o pauză lungă, ca şi cum ar fi scotocit printre amintiri ruginite, nefolosite, până când scoase un cuvânt care suna mai mult ca o întrebare decât ca un răspuns.

— Zeth? Zeth Dur... Durron.

Totuşi, Kyp nu avu nevoie să-l audă pronunțând numele. Îşi amintea de băiatul bronzat şi zvelt care înota în lacurile de pe Deyer, care putea prinde peşti cu o plasă mică de mână.

— Zeth, şopti el. Vin.

Ofițerul de comunicații făcu semn cu mâna.

— Nu poți să ajungi la timp, spuse el. Trebuie să opreşti torpila. Inversează reacția în lanț. Asta e singura noastră speranță.

— Nu o pot opri! răspunse Kyp. Nimic nu o poate opri.

— Dacă nu o faci, vom muri cu toții! țipă Dauren.

— Atunci veți muri, spuse Kyp. O meritați cu toții. Cu excepția lui Zeth. O să vin după el.

Ca un tunet, străbătu atmosfera înaltă a Caridei. Aerul încălzit ardea pe fuzelajul superarmei, în timp ce un front de şoc împingea un scut în fața lui. Bubuituri sonice se răsfrângeau în spatele lui. Suprafața planetei se apropia cu o viteză amețitoare. Kyp zbură deasupra unui pustiu crăpat şi distrus de explozii, cu stânci roşii şi canioane fracturate. În deşertul întins, vedea forme geometrice, urme de drumuri trasate cu precizie de către corpul de ingineri Imperiali.

Zdrobitorul zbură ca un meteorit pe deasupra unui grup de buncăre şi de barăci metalice. Soldaţii izolaţi mărşăluiau în exerciţii, fără să ştie că soarele era pe cale să explodeze. Pe cronometru mai rămăseseră şapte minute. Kyp apelă un ecran de ochire şi găsi citadela principală. Aerul trăgea de nava lui, lovindu-l cu vânturi puternice, dar nu-i păsa. Flăcările atmosferei aprinse pâlpâiau pe armura cuantică.

— Dă-mi locaţia ta specifică, spuse Kyp.

Ofiţerul de comunicaţii începu să plângă.

— Ştiu că eşti în clădirea principală a citadelei! strigă Kyp. Unde anume?

— La nivelul superior al celui mai sudic turn, spuse clar Zeth, răspunzând într-o manieră militară, revenind la pregătirea de soldat din trupele de şoc.

Kyp vedea turnurile zimţate ale Academiei Militare ridicându-se de pe un platou dezordonat. Scanerele lui proiectară o imagine mărită a citadelei, localizând cu precizie turnul pe care îl menţionase Zeth. Mai erau cinci minute.

— Zeth, pregăteşte-te, vin.

— Să ne salvezi pe amândoi! spuse Dauren.

Kyp simţi o strângere de inimă. Voia să-l părăsească pe ofiţerul de comunicaţii care îl minţise, făcându-l să dispere şi forţându-l să ia decizia de a distruge Carida. Voia să-l lase să moară în explozia solară incineratoare – dar omul îl putea ajuta, deocamdată.

— Duceţi-vă într-o zonă deschisă. Voi fi acolo în mai puţin de un minut. Nu puteţi ajunge la timp pe acoperiş, aşa că o să îl arunc în aer.

Dauren aprobă din cap. Zeth îşi depăşi în cele din urmă propria confuzie şi spuse:

— Kyp? Fratele meu? Kyp, tu eşti?

Zdrobitorul zbură pe deasupra minaretelor şi vârfurilor zimţate ale citadelei. Un zid mamut înconjura întreaga fortăreaţă. În curte, sute de refugiaţi de rang inferior se înghesuiau în micile nave care se îndreptau spre ceruri, deşi, neavând capacitatea de hiperpropulsie, nu ar fi putut niciodată să depăşească furia supernovei.

Kyp deceleră brusc până când pluti deasupra fortăreţei. Brusc, *Zdrobitorul* se clătină dintr-o parte în alta, în timp ce laserele automate din zona de perimetru ţinteau şi trăgeau în navă.

— Opriţi apărarea! ţipă el către ofiţerul de comunicaţii.

Pierdea timpul ţintind şi lovind laserele de perimetru. Două amplasamente de arme explodară într-un nor de fum, dar al treilea, un tun blaster, nimeri direct *Zdrobitorul de Soare*. Super-arma se răsuci peste cap, scăpată de sub control, până când se izbi de unul dintre pereţii înalţi ai turnuleţelor. Kyp reuşi să preia controlul şi aduse din nou nava în aer. Nu mai avea timp să-şi descarce furia. Nu avea timp să facă nimic altceva decât să ajungă în turn.

Kyp privi cronometrul coborând de la patru minute la trei.

— Adăpostiţi-vă! spuse el. O să arunc în aer acoperişul.

Ţinti cu una dintre armele sale şi trase – însă primi un mesaj de EROARE. Turela laser fusese avariată în urma coliziunii cu turnul. Kyp înjură şi roti nava pentru a putea ţinti cu un alt laser. După o rafală scurtă şi controlată, acoperişul turnului se topi către interior. Bucăţile de rocă sintetică şi grinzi metalice de armare se pulverizară în aer. Kyp îşi activă raza tractoare pentru a îndepărta resturile înainte ca acestea să se prăbuşească peste etajele inferioare.

Trecu cu *Zdrobitorul* prin craterul fumegând care fusese acoperişul. Îşi îndreptă

scanerele în jos şi văzu doi oameni ieşind de sub birourile care le serviseră ca adăpost.

Două minute.

Kyp pluti deasupra lor. Dacă îşi cobora nava, puteau ajunge la scara care ducea la trapă, de unde puteau urca în *Zdrobitorul* protejat. Avea deja programată o rută de evacuare.

În timp ce Kyp cobora spre ei, Locotenentul Dauren îl lovi pe Zeth în ceafă cu un ciob de oțel sfărâmat. Zeth căzu în genunchi, scuturându-şi capul şi scoțându-şi blasterul din reflex. Ofițerul de comunicații alergă spre scara *Zdrobitorului*, dar Kyp – furios că văzuse ce făcuse Dauren – ridică nava din raza sa de acțiune.

Zbătându-se, agitându-şi brațele, ofițerul de comunicații sări pentru a ajunge la treptele scării, dar rată şi, în schimb, se lovi cu mâinile de înveliş. Blindajul cuantic încă fumega fierbinte de la scufundarea incendiară a lui Kyp prin atmosferă. Dauren țipă în timp ce mâinile îi ardeau. Căzând înapoi la pământ, se întoarse exact la timp pentru a-l vedea pe Zeth îndreptând blasterul spre el. Cu o pregătire precisă de soldat, Zeth ținti şi trase. Ofițerul de comunicații zbură pe spate, cu pieptul transformat într-o gaură neagră, prăbuşindu-se printre dărâmături.

Un minut.

Kyp manevră *Zdrobitorul de Soare* înapoi pe poziție, coborând scara; dar Zeth se prăbuşi în genunchi, cu sângele scurgându-i-se pe ceafă, pătându-i armura albă.

Zeth nu se putea mişca. Fusese rănit prea grav de către ofițerul de comunicații.

Gândindu-se rapid, Kyp fixă forma slăbită a fratelui său cu raza tractoare, smulgându-l de pe podea şi trăgându-l spre *Zdrobitor*. Asta rezolva problema. Părăsi comenzile şi se îndreptă spre trapă. Urma să o deschidă, să coboare scara şi să-şi tragă fratele înăuntru. Ajunsese la mecanismul de închidere care ar fi permis să deschidă *Zdrobitorul de Soare*...

Şi atunci, soarele Caridei explodă.

Unda de şoc răbufni prin atmosferă, aducând un foc incinerator instantaneu. Întreaga citadelă se transformă într-o furtună de flăcări. *Zdrobitorul* se rostogoli, iar Kyp se izbi de peretele îndepărtat al cabinei de pilotaj, cu fața lipită de una dintre ferestrele exterioare. Văzu imaginea slabă a trupului lui Zeth dezintegrându-se într-o siluetă care se estompa în timp ce energia stelară se abătea asupra Caridei.

Kyp reveni pe scaunul pilotului. În stare de şoc, îşi folosi instinctele de Jedi pentru a porni motoarele subluminice. Primul val generat de supernovă fusese radiația imediată, particule de înaltă energie aruncate odată cu explozia stelei. Peste un minut sau cam aşa ceva, urmau să apară radiațiile mai puternice.

În timp ce valurile ondulatorii ale celui de-al doilea uragan de energie loveau Carida şi spărgeau planeta, *Zdrobitorul de Soare* accelera mult dincolo de limitele sale, de-a lungul rutei de scăpare preprogramate.

Kyp simțea cum gravitația îi întindea pielea feței într-o grimasă. Pleoapele i se strânseră, iar lacrimile de suferință îi curgeau înapoi spre tâmple odată cu forța de tracțiune a accelerației. *Zdrobitorul de Soare* părăsi atmosfera şi intră în hiperspațiu.

În timp ce liniile stelare se formau în jurul său şi supernova îşi arunca pentru ultima oară mâinile înflacărate, Kyp scoase un strigăt lung şi chinuitor de disperare pentru ceea ce făcuse. Țipătul dispăru odată cu el în hiperspațiu.

Capitolul 2

Leia Organa Solo ieşi din *Şoimul Mileniului* pe Yavin 4, ferindu-şi capul în timp ce cobora pe rampă. Privi spre impunătorul edificiu al Marelui Templu Massassi.

Era o dimineață răcoroasă în jungla de pe lună, iar ceața se ridica de pe pământ, agățându-se de vârfurile joase ale copacilor şi răsfrângându-se pe ziguratul de piatră ca un giulgiu alb şi subțire. *Un giulgiu funerar*, gândi ea. *Pentru Luke*.

Trecuse o săptămână de când ucenicii Academiei Jedi găsiseră trupul nemişcat al lui Luke în vârful templului. Îl aduseseră înăuntru, făcuseră tot ce putuseră pentru a-l îngriji – dar nu mai ştiau ce să facă. Cei mai buni medici ai Noii Republici nu găsiseră nicio leziune fizică. Erau de acord că Luke încă trăia, dar zăcea într-o stază completă. Nu răspundea la niciunul dintre testele sau analizele lor.

Leia avea puține speranțe de a face ea însăşi ceva, dar putea măcar să fie alături de fratele ei. Gemenii coborâră pe rampa *Şoimului*, încercând să vadă care dintre ei făcea cele mai puternice zgomote cu cizmele lor mici. Han stătea între Jacen şi Jaina, ținându-i de mâini.

— Făceți linişte, amândoi, spuse el.

— O să-l vedem pe unchiul Luke? întrebă Jaina.

— Da, răspunse Han, dar este bolnav. Nu va putea să vorbească cu voi.

— Este mort? întrebă Jacen.

— Nu! răspunse Leia brusc. Haideți! Să intrăm în templu.

Gemenii alergară înainte pe rampă.

Mirosurile înțepătoare ale junglei îi aduceau Leiei amintiri calde şi proaspete în timp ce traversa luminişul. Copacii căzuți, frunzele în descompunere şi florile se amestecau într-un amestec puternic de mirosuri. Leia venise cu propunerea ruinelor pustii ca locație pentru Academia lui Luke, dar nu reuşise niciodată să le viziteze – şi acum venise doar ca să-şi vadă fratele zăcând în stare de inconştiență.

— Nu aştept cu entuziasm acest moment, mormăi Han. Chiar deloc.

Leia se întinse să îi atingă mâna; el o luă pe a ei, ținând-o mai strâns şi mai mult decât se aştepta ea să o facă.

Siluete îmbrăcate în robe ieşiră din templu, ivindu-se din umbrele dimineții timpurii. Ea număra rapid o duzină. În frunte, recunoscu chipul portocaliu-ruginiu al femelei Mon Calamari, Cilghal. Leia însăşi văzuse potențialul Jedi în femela cu chip de peşte şi o îndemnase să se alăture Academiei lui Luke. Cilghal reuşise să-şi folosească abilitățile sale dovedite de Ambasadoare pentru a-i ține împreună pe cei doisprezece ucenici în zilele nefaste care urmaseră căderii Maestrului lor Jedi.

Leia recunoscu şi alți candidați care păşeau pe pământul umezit de rouă: Streen, bărbatul mai în vârstă, cu părul vâlvoi, aranjat la întâmplare sub o glugă Jedi; acesta fusese prospector de gaze pe Bespin, un pustnic care se ascundea de vocile pe care le auzea în cap. O văzu pe Kirana Ti, una dintre vrăjitoarele de pe Dathomir, pe care Leia şi Han o întâlniseră în perioada în care se curtaseră în vârtejul dragostei lor. Kirana Ti făcu un pas în față, afişându-le gemenilor un zâmbet luminos; avea şi ea o fiică la rândul ei, cu doar un an sau cam aşa ceva mai mare

decât gemenii, care rămăsese în grija altora pe planeta ei natală.

Leia o identifică şi pe Tionne, cu părul lung şi argintiu care îi curgea pe spatele robei. Tionne era o studentă care studia istoria Jedi, dorindu-şi cu disperare să devină ea însăşi un Jedi. Apoi apăru şi Kam Solusar, un Jedi corupt pe care Luke îl adusese înapoi de partea luminoasă. Şi Dorsk 81, un extraterestru cu pielea lucioasă şi fină, care fusese clonat generație după generație, deoarece societatea sa credea că dezvoltase deja civilizația perfectă.

Nu îi recunoscuse pe ceilalți candidați Jedi, dar ştia că Luke fusese sârguincios în căutarea sa. Apelul încă răsuna în toată galaxia, invitându-i pe cei cu potențial pentru a deveni noii Cavaleri Jedi. Chiar dacă învățătorul lor zăcea acum în comă.

Cilghal îşi flutură o mână.

— Ne bucurăm că ai putut veni, Leia.

— Ambasador Cilghal, zise ea. Fratele meu... s-a produs vreo schimbare?

Se întoarseră mohotâte spre templul opresiv. Leia se gândi că ştia răspunsul.

— Nu, clătină Cilghal din capul ei pătrățos. Dar poate că prezența ta va face ceva ce a noastră nu a putut face.

Simțind atmosfera solemnă, gemenii se abținură să chicotească şi să exploreze încăperile cu pereți de piatră şi acoperite de praf. Când grupul intră în hangarul de la nivelul solului, Cilghal îi conduse pe Leia, Han şi pe gemeni spre un turbolift.

— Haideți, Jacen şi Jaina, zise Han, apucându-i din nou de mâini. Poate îl puteți ajuta pe unchiul Luke să se facă bine.

— Ce putem face? întrebă Jaina, cu ochii ei căprui lichizi, mari şi plini de speranță.

— Nu ştiu încă, dragă, spuse el. Dacă îți vine vreo idee, anunță-mă.

Uşile turboliftului se închiseră, iar platforma se ridică la nivelurile superioare ale templului. Gemenii stăteau unul lângă celălalt, brusc neliniştiți. Nu-şi reveniseră din frica provocată de turbolifturi de ultima dată când călătoriseră cu unul până la nivelurile inferioare în degradare ale Oraşului Imperial. Însă urcarea se încheie într-o clipă, iar ei ieşiră în marea sală de audiență a templului. Luminatoarele împrăştiau lumina soarelui pe o promenadă largă, din piatră lustruită, care ducea spre o scenă ridicată.

Leia îşi amintea că stătuse pe acea scenă cu ani în urmă, după ce fusese distrusă *Steaua Morții*, decernând medalii lui Han, Chewbacca, Luke şi celorlalți eroi ai bătăliei de la Yavin. Acum, însă, respirația îi rămăsese în gât. Han gemu lângă ea, pe un ton adânc, îndurerat, pe care nu-l mai auzise niciodată până atunci. Pe un catafalc la capătul camerei zăcea Luke – ca un trup întins pentru o înmormântare într-o cameră goală şi plină de ecouri.

Inima Leiei bătu cu putere din cauza groazei. Voia să se întoarcă pentru a nu fi nevoită să se uite la el – dar picioarele o obligară să meargă înainte. Merse cu un pas iute care se transformă în alergare înainte să ajungă la capătul promenadei. Han o urmă, ținându-i pe gemeni, câte unul în fiecare braț. Avea ochii roşii, în timp ce se lupta să nu-i curgă lacrimile. Leia simțea deja o umezeală pe obraji. Luke zăcea întins, îmbrăcat în roba sa de Jedi. Părul îi fusese pieptănat; mâinile îi erau încrucişate pe piept. Pielea lui părea cenuşie şi ca de plastic.

— Oh, Luke, şopti ea.

— Păcat că nu-l poți dezgheța, spuse Han, aşa cum m-ai salvat pe mine din Palatul lui Jabba.

Leia se întinse să îl atingă pe Luke. Folosindu-şi propriile abilități în Forță, încercă să ajungă mai adânc, să-i atingă spiritul – dar nu simți decât o gaură rece, un gol ca şi cum Luke însuşi ar fi fost răpit. Nu era mort. Întotdeauna fusese conştientă de faptul că ar fi ştiut în vreun fel dacă fratele ei ar fi murit.

— Doarme? spuse Jacen.

— Da... într-un fel, răspunse ea, neştiind ce altceva să spună.

— Când se va trezi? întrebă Jaina.

— Nu ştim, spuse ea. Nu ştim cum să-l trezim.

— Poate dacă îi dau un sărut.

Jaina se căță să atingă buzele nemişcate ale unchiului ei. Pentru o clipă absurdă, Leia îşi ținu respirația, gândindu-se că magia copilei ar putea funcționa. Dar Luke nu se mişcă.

— Este rece, murmură Jaina.

Umerii fetiței se lăsară în jos de dezamăgire când unchiul ei nu se trezi.

Han strânse talia Leiei atât de tare încât o duru, dar nu voia ca soțul ei să nu o mai țină în brațe.

— E neschimbat de câteva zile, spuse Cilghal în spatele lor. I-am adus sabia. Am găsit-o lângă trupul lui pe acoperiş. Cilghal ezită, apoi se mişcă pentru a se uita fix la Luke. Maestrul Skywalker mi-a spus că am un talent înnăscut pentru a vindeca cu ajutorul Forței. Abia începuse să-mi arate cum să-mi dezvolt abilitățile – dar am încercat tot ce am ştiut. El nu este bolnav. Fizic, nu este nimic în neregulă cu el. Pare încremenit într-un moment de timp, ca şi cum sufletul lui a plecat şi corpul lui aşteaptă să se întoarcă.

— Sau, spuse Leia, aşteaptă ca noi să găsim o cale de a-l ajuta să se întoarcă.

— Nu ştiu cum, spuse Cilghal cu o voce subțire şi răguşită. Niciunul dintre noi nu ştie – deocamdată. Dar poate că, lucrând împreună, putem găsi o soluție.

— Ai vreo bănuială ce s-a întâmplat cu adevărat? întrebă Leia. Ați găsit vreun indiciu?

Putu să simtă creşterea bruscă a frământării lui Han. Cilghal îşi întoarse ochii ei mari de Mon Calamari, însă Han răspunse cu o siguranță sumbră.

— A fost Kyp. Kyp a făcut asta.

— Ce? spuse Leia, întorcându-se să se holbeze la el.

Han răspunse într-un tumult de cuvinte.

— Ultima dată când l-am văzut pe Luke, mi-a spus că se temea pentru Kyp. Han înghiți în sec. Mi-a spus că începuse să folosească partea întunecată. Puştiul a furat nava Marei Jade şi a plecat undeva. Cred că s-a întors şi l-a provocat pe Luke.

— Dar de ce? întrebă Leia. Pentru ce?

Cilghal dădu din cap, ca şi cum capul îi era prea greu.

— Am găsit nava furată în fața templului. Este încă aici, aşa că nu ştim cum a zburat din nou... dacă nu cumva a fugit în junglă.

— Este posibil? întrebă Leia.

Cilghal clătină din cap.

— Noi, ucenicii Jedi, ne-am unit abilitățile şi am căutat. Nu-i detectăm prezența pe Yavin 4. Trebuie să fi plecat cumva cu o altă navă.

— Dar de unde a luat o altă navă? întrebă Leia, dar deodată îşi aminti de astronomii uimiți ai Noii Republici care raportaseră vestea imposibilă că un întreg grup de stele din Nebuloasa Cauldron deveniseră supernove în acelaşi timp. Oare

Kyp ar fi putut scoate *Zdrobitorul de Soare* din miezul planetei Yavin? şopti ea.

Han clipi din ochi.

— Cum ar fi putut face asta?

Cilghal îşi lăsă capul în jos cu gravitate.

— Dacă Kyp Durron a reuşit asta, atunci puterea lui este mult mai mare chiar decât ne temeam. Nu e de mirare că a reuşit să-l învingă pe Maestrul Skywalker.

Han tresări, ca şi cum i-ar fi fost teamă să accepte ceea ce ştia că era adevărat. Leia îi putea simți emoțiile ca un vortex în interiorul lui.

— Dacă Kyp este în libertate cu *Zdrobitorul de Soare*, spuse el, atunci va trebui să mă duc să-l opresc.

Leia se întoarse brusc pentru a-l privi, gândindu-se cum Han sărea mereu cu capul înainte în fața provocărilor.

— Iar ai iluzii de grandoare? De ce trebuie să fii tu?

— Sunt singurul de care ar putea să asculte, zise el. Se uită în altă parte, fixând chipul cadaveric al lui Luke. Ea îi văzu buzele tremurând. Uite, dacă nu mă ascultă pe mine, atunci nu va asculta pe nimeni – şi va fi pierdut pentru totdeauna. Dacă puterea lui este atât de mare pe cât crede Cilghal, puştiul ăsta nu e un duşman pe care Noua Republică şi-l poate permite. Apoi afişă unul dintre zâmbetele lui. În plus, l-am învățat tot ce ştie despre cum să piloteze acea navă. Nu ar putea să-mi facă nimic.

* * *

Fusese o cină monotonă cu ucenicii Jedi. Han folosi sintetizatoarele de mâncare de pe *Şoim* pentru a crea un festin cu mâncare Corelliană consistentă. Leia mâncase nişte fripturi condimentate şi prăjite dintr-un woolamandra[1] pe care îl vânase Kirana Ti în junglă. Gemenii se înfruptară cu fructe şi mure de pădure. Dorsk 81 devorase o masă insipidă şi cu aspect neatrăgător, formată din cuburi de alimente puternic procesate. Conversația fusese minimală, puțin mai mult decât amabilități forțate. Cu toții se temeau să discute despre ceea ce îi preocupa cu adevărat – până când Kam Solusar spuse cu o voce dură şi tăioasă:

— Speram să ne aduceți veşti, doamnă Ministru Organa Solo. Să ne dați nişte indicații cu privire la ce ar trebui să facem. Suntem ucenici Jedi fără Maestru. Am învățat câte ceva, dar nu suficient pentru a continua antrenamentul pe cont propriu.

Tionne interveni.

— Nu sunt sigură că ar trebui să încercăm să învățăm lucruri pe care nu le înțelegem. Uite ce s-a întâmplat cu Gantoris! A fost mistuit de o chestie malefică pe care a găsit-o din greşeală. Şi cum rămâne cu Kyp Durron? Ce se întâmplă dacă suntem atraşi de partea întunecată fără să ştim asta?

Bătrânul Streen se ridică în picioare şi clătină din cap.

— Nu, nu. El este aici! Nu auziți vocile? Când toată lumea se întoarse să se uite la el, Streen se aşeză şi îşi încordă umerii, ca şi cum ar fi încercat să se ascundă

[1] Woolamandră – specie originară de pe Yavin 4. Trăiesc în coronamentul copacilor Massassi gigantici, unde îşi leagănă puii, iar noaptea târziu produc ecouri de împerechere. Au burta rotundă, o pereche de brațe mult mai lungi decât picioarele şi o coadă subțire acoperită cu un smoc stufos de păr de culoarea curcubeului. Corpul lor este acoperit în cea mai mare parte de blană albastră, cu pete ocazionale de roşu şi galben.

sub roba Jedi. Pufni şi îşi drese glasul înainte să continue. Îl pot auzi. Îmi şopteşte chiar acum. Vorbeşte întotdeauna cu mine. Nu pot scăpa de el.

Leia simți un val de speranță.

— Luke? Îl poți auzi pe Luke vorbind cu tine?

— Nu! Streen se întoarse spre ea. *Omul Întunecat*. Un om întunecat, o umbră. A vorbit cu Gantoris. A vorbit cu Kyp Durron. Tu străluceşti în lumină, dar umbra rămâne mereu, şoptind, vorbind.

Streen îşi puse mâinile peste urechi şi îşi apăsă tâmplele.

— E prea periculos, spuse Kirana Ti, încruntându-şi sprâncenele. Pe Dathomir am văzut ce se întâmplă când un colectiv mare cade în partea întunecată. Vrăjitoarele malefice de pe planeta mea au făcut ca lucrurile să fie îngrozitoare timp de secole – iar galaxia a fost salvată doar pentru că nu au avut zboruri spațiale. Dacă vrăjitoarele ar fi reuşit să îşi răspândească lucrările întunecate dintr-un sistem solar în altul...

— Da, ar trebui să oprim cu toții exercițiile Jedi, zise Dorsk 81, clipind din ochii săi mari şi galbeni. A fost o idee proastă. Nici măcar n-ar fi trebuit să încercăm.

Leia lovi cu ambele mâini cu putere pe masă.

— Opriți această discuție! spuse ea. Lui Luke i-ar fi ruşine să-şi audă ucenicii spunând astfel de lucruri. Cu astfel de atitudini, nu veți deveni niciodată Cavaleri Jedi. Se înfurie. Da, există un risc. Întotdeauna vor exista riscuri. Ați văzut ce se întâmplă cu cineva care nu este atent – dar asta înseamnă pur şi simplu că trebuie să fiți atenți. Nu vă lăsați seduşi de partea întunecată. Învățați din sacrificiul pe care l-a făcut Gantoris. Învățați din modul în care a fost ispitit Kyp Durron. Învățați din sacrificiile pe care Maestrul vostru le-a făcut în încercarea de a vă proteja pe toți.

Se ridică şi îi privi pe fiecare în parte. Unii tresăriră, alții îi întâlniră privirea.

— Voi sunteți noua generație de Cavaleri Jedi, continuă ea. Asta e o mare povară, dar trebuie să o duceți, pentru că Noua Republică are nevoie de voi. Vechii Jedi au protejat Republica timp de o mie de generații. Cum puteți renunța la prima provocare? Trebuie să fiți apărătorii Forței, cu sau fără Maestrul vostru. Învățați aşa cum a învățat Luke: pas cu pas. Trebuie să lucrați împreună, să descoperiți lucrurile pe care nu le ştiți, să luptați cu ceea ce trebuie luptat. Dar singurul lucru pe care nu-l puteți face este să renunțați!

— Are dreptate, spuse Cilghal cu vocea ei de un calm năucitor. Dacă renunțăm, Noua Republică va avea o armă mai puțin împotriva răului din galaxie. Chiar dacă unii dintre noi eşuează, restul trebuie să reuşim.

— *Faceți sau nu faceți*, spuse Kirana Ti, iar Tionne termină fraza pe care le-o întipărise în minte Maestrul Skywalker. *Nu există încercare*.

Cu inima bătându-i cu putere şi cu stomacul dându-i fiori, Leia se aşeză încet. Gemenii se uitară mirați la mama lor, iar Han o strânse de mână cu admirație.

Ea respiră adânc, începu să se relaxeze – când, deodată, un strigăt straniu ca de moarte îi zdruncină sufletul. Sunase ca o avalanşă în interiorul Forței, un strigăt de mii şi mii de vieți distruse într-o clipă. În jurul mesei, ceilalți ucenici Jedi, toți cei sensibili la Forță, se apucară de piept sau de urechi.

Streen scoase un geamăt lung.

— Sunt prea mulți, prea mulți!

Sângele Leiei ardea prin vene. Gheare dureroase îi zgâriau coloana vertebrală, sfârtecându-i nervii şi trimițându-i zvâcniri prin corp. Amândoi gemenii Jedi

începură să plângă.

Derutat, Han o apucă pe Leia de umeri şi o scutură.

— Ce se întâmplă, Leia? Ce s-a întâmplat? Aparent, el nu simțise nimic. Ce este?

Ea oftă.

— A fost... o mare tulburare... în Forță. Ceva teribil tocmai s-a întâmplat. Cu un fior rece de groază, Leia se gândi la tânărul Kyp Durron, trecut de partea întunecată şi acum înarmat cu *Zdrobitorul de Soare*. Ceva teribil, spuse ea din nou, dar nu putu răspunde la celelalte întrebări ale lui Han.

Capitolul 3

Forța trecea prin toate lucrurile, împletind universul într-o tapiserie invizibilă care lega cea mai mică creatură vie de cel mai mare roi stelar. Sinergia făcea ca totalul să fie mult mai mare decât suma părților sale. Iar când unul dintre aceste fire se rupea, undele se răspândeau în întreaga pânză. *Acțiuni şi reacții*... unde de şoc mari care îi afectau pe toți cei care puteau auzi.

Distrugerea Caridei răsună prin Forță, acumulând putere pe măsură ce se reflecta în alte minți sensibile. Se înălță până la un tumult care lovi – şi trezi.

Percepțiile senzoriale se repeziră înapoi în Luke Skywalker ca o furtună, eliberându-l din neantul sufocant care îl prinsese şi îl înghețase. Ultimul său strigăt încă îi răsuna în urechi, dar acum se simțea ciudat de amorțit. Ultimul lucru pe care şi-l amintea erau tentaculele în formă de şerpi ale Forței întunecate care îl înfăşurau. Răsărind din invocarea lui Exar Kun şi a ucenicului rătăcit al lui Luke, Kyp Durron, şerpii puterii Sith îşi înfipseră colții în el. Luke fusese incapabil să reziste puterii lor combinate. Încercase să-şi folosească sabia, dar nici măcar asta nu reuşise.

Căzuse într-un abis fără fund, mai adânc decât oricare dintre găurile negre din aglomerarea din *Foale*. Nu ştia cât timp rămăsese neputincios. Îşi amintea doar un gol, o răceală... până când ceva îl făcuse să se elibereze. Acum, că îl copleşi freamătul brusc al impresiilor senzoriale, îi luă ceva timp să ordoneze şi să dea sens la ceea ce vedea: pereții marii săli de audiență, pietrele în formă de romb, plăcile translucide dispuse în modele hipnotice, lunga promenadă şi băncile goale răspândite ca nişte valuri înghețate pe podea, unde întreaga Alianță Rebelă îşi sărbătorise cândva victoria asupra primei *Stele a Morții*. Capul lui Luke bâzâia, iar el se simțea amețit. Se întrebă de ce trebuia să se simtă atât de lipsit de consistență, până când privi în jos – şi îşi văzu propriul corp încă întins şi nemişcat sub el, cu ochii închişi, cu fața inexpresivă. Uimirea şi neîncrederea îi înceţoşară vederea, dar se forță să se concentreze din nou asupra propriilor trăsături. Vedea cicatricile decolorate din momentul în care creatura ghețurilor wampa îl atacase pe Hoth. Corpul său încă era acoperit cu mantia maro de Jedi, cu mâinile uşor încrucişate pe piept. Sabia se afla la şoldul său, un cilindru de plasteel, cristale şi componente electronice.

— Ce se întâmplă? spuse Luke cu voce tare. E cineva aici?

Auzea cuvintele cum îi zvâcneau în cap ca nişte transmisiuni vibrante, dar nu făceau niciun sunet în aer. În cele din urmă, se privi pe sine – partea din el care era conştientă – şi văzu o imagine fără substanță, ca o reflexie fantomatică a corpului său, ca şi cum ar fi reconstruit o hologramă folosind impresia lui despre cum arăta. Brațele şi picioarele sale spectrale păreau îmbrăcate într-o robă Jedi fluidă, dar culorile erau şterse şi slabe. Totul era conturat cu o strălucire albastră deschisă, care scânteia când se mişca. Cu un val de uimire şi stupefacție, Luke ştiu dintr-odată ce se întâmplase. Întâlnise de mai multe ori spiritele fantomatice ale lui Obi-Wan Kenobi şi Yoda, precum şi pe al propriului său tată, Anakin Skywalker.

Era mort, atunci? Suna ridicol, pentru că nu se simțea mort – dar nu avea niciun punct de comparație. Îşi aminti cum dispăruseră corpurile lui Obi-Wan, Yoda

şi Anakin la moartea lor: Obi-Wan şi Yoda lăsând doar veşminte mototolite, Anakin lăsând doar armura goală a lui Darth Vader. De ce, atunci, propriul său corp rămăsese intact, întins pe platforma ridicată? Să fie oare pentru că nu era încă un Maestru Jedi pe deplin dăruit Forței – sau poate că nu era cu adevărat mort?

Auzi un zumzet în timp ce turboliftul se ridica spre camera superioară. Sunetul părea straniu şi nefiresc, ca şi cum şi-ar fi folosit alte simțuri decât urechile pentru a-l auzi. Uşile turboliftului glisară şi se deschiseră. R2-D2 îşi întinse piciorul cu roți din față şi rulă afară, mişcându-se încet, aproape respectuos, de-a lungul promenadei de piatră lustruită. Droidul se îndrepta spre platforma ridicată.

Imaginea strălucitoare a lui Luke se afla în fața corpului său, unde zăcea în acea stare, şi privi cu bucurie cum se apropia micul droid astromec de el.

— R2, cât mă bucur să te văd! zise el. Se aştepta ca droidul să bubuie sălbatic de emoție. Dar R2 nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit sau detectat pe Luke. R2?

R2 urcă rampa până la corpul înveşmântat al lui Luke. Scoase un sunet grav, lamentabil, care exprima o durere profundă – dacă droizii puteau simți astfel de emoții. Îl sfâşia pe Luke să-l vadă pe prietenul său mecanic uitându-se la corp; receptorul său optic clipi de la roşu la albastru şi înapoi. Realiză că droidul făcea măsurători, verificând starea în care se afla corpul său. Se întrebă dacă R2 detecta ceva diferit, acum că spiritul lui Luke fusese eliberat; dar droidul nu dădu niciun semn. Încercă să se îndrepte spre R2, să-i atingă corpul lustruit în formă de butoi.

Îi luă o clipă să-şi dea seama cum să-şi mişte *picioarele* fantomatice. Imaginea lui alunecă pe podea cu o fluiditate amețitoare. Dar când îl atinse pe R2, mâna îi trecu direct prin el. Nu simți niciun contact cu corpul droidului, nicio senzație a podelei împotriva picioarelor sale eterice. Încercă să treacă complet prin droid, sperând cumva să *declanşeze* ceva pe senzorii lui, dar R2 continuă imperturbabil să facă citiri. Droidul mai scoase un alt ciripit trist, ca şi cum şi-ar fi luat rămas bun, apoi se învârti şi se întoarse încet spre turbolift.

— Aşteaptă, R2! strigă Luke.

Dar avea puține speranțe că droidul îl va auzi. Îi veni o idee rapidă: în loc să-şi folosească mâinile iluzorii, se întinse cu Forța. Se gândi la modul în care el şi Gantoris folosiseră mici imbolduri în Forță pentru a zdruncina antenele metalice din ruinele aeriene ale Tibannopolisului de pe Bespin. Luke se întinse invizibil pentru a bate în carapacea lui R2, sperând să facă un sunet puternic care să anunțe măcar droidul că ceva era în neregulă. Împinse şi lovi cu toată puterea sa intangibilă şi nu reuşi decât ceea ce credea părea a fi o lovitură abia audibilă în carcasa metalică a droidului.

R2 se opri, dar în timp ce Luke îşi aduna forțele pentru a face un alt asalt prin Forță, droidul ignoră sunetul inexplicabil şi intră în turbolift. În interiorul turboliftului, R2 îşi întoarse încă o dată senzorul optic spre corpul stăpânului său, scoase un fluierat scăzut şi şuierător, iar apoi uşile se închiseră brusc. Luke auzi zumzetul platformei în timp ce cobora înapoi la nivelurile inferioare ale Marelui Templu. Rămăsese singur în marea sală de audiență cu ecou – treaz din nou, dar lipsit de substanță şi aparent neputincios. Va trebui să găsească o altă cale de a rezolva situația. Se uită prin luminatoarele templului în întunericul nopții profunde a lunii junglă şi se întrebă ce putea face pentru a se salva.

Capitolul 4

Cu un muget Wookiee de nerăbdare, Chewbacca îi îndemnă pe ultimii membri ai echipei Forțelor Speciale să urce în transportorul de trupe rămas. Celelalte transportoare făcuseră toată ziua curse în sus şi în jos de pe orbita Coruscantului, transportând arme, echipamente şi personal spre forța de atac deja adunată în spațiu. Grupul de luptă puternic înarmat era format dintr-o fregată de escortă şi patru corvete Corelliene – cu suficientă putere de foc pentru a ocupa Centrul Imperial Secret de Cercetare numit *Instalația din Foale*, şi pentru a învinge orice rezistență din partea savanților aflați acolo.

Ultimii trei întârziați se grăbiră să urce pe rampă, îmbrăcați în armuri uşoare şi asigurându-şi rucsacurile pe umeri. Chewbacca îi privi pe soldați cum se legau în scaunele lor înainte să apese butonul *LIBER* pentru a ridica rampa de îmbarcare.

— Nerăbdarea ta nu ne ajută, Chewbacca, spuse C3P-O. Nivelul de tensiune este deja substanțial, iar tu nu faci decât să înrăutățeşti lucrurile. Am deja un presentiment rău în legătură cu această misiune.

Chewbacca mârâi la el, fără să-i ia în seamă comentariul. Nerăbdător, ridică droidul şi îl lăsă să cadă cu un zgomot metalic în singurul scaun rămas liber – care, din păcate, era lângă al lui.

— Într-adevăr! spuse C3P-O, în timp ce se fixă conştiincios în scaun. Fac tot ce pot. Nu este domeniul meu de expertiză, să ştii.

Chewbacca se aşeză pe scaunul care nu fusese proiectat pentru a găzdui o creatură de proporțiile sale masive. Îşi îndoi genunchii păroşi aproape la nivelul pieptului. Ar fi vrut să fie cu Han în *Şoimul Mileniului*, dar Han şi Leia plecaseră să-l vadă pe Luke Skywalker, iar Chewbacca simțea că datoria lui mai importantă era să meargă să-i salveze pe prizonierii Wookiee rămaşi în *Instalația din Foale*.

Restul echipei de asalt se foia în scaune, privind în jur, verificându-şi de două ori listele cu echipamente şi proceduri pe care le aveau în minte. Comandoul lui Page, o trupă de asalt de primă mână, urma să se ocupe de cea mai mare parte a misiunii din prima linie, cu suficientă putere de foc a navelor Noii Republici pentru a-i sprijini. Comandantul Operațiunilor Speciale, Generalul Madine, oferise Forțelor Speciale o informare amănunțită cu privire la strategia pentru ocuparea planificată. Soldații erau complet antrenați şi competenți. Chewbacca îşi dorea doar ca pilotul să se grăbească şi să decoleze. Scoase un suspin lung printre buzele sale cărnoase, gândindu-se neliniştit la Han. Aştepta totuşi de mult timp ocazia de a-i salva pe sclavii Wookiee torturați. Când el, Han şi Kyp fuseseră capturați de Amiralul Daala în *Instalația din Foale*, Chewbacca fusese forțat să lucreze cu nişte prizonieri Wookiee aflați la bordul Distrugătoarelor şi în *Instalația* însăşi. Wookieeii fuseseră închişi mai bine de zece ani, făcând muncile grele, iar rezistența lor dispăruse. Gândul la viețile lor distruse făcea să-i fiarbă sângele lui Chewbacca. Nu cu mult timp în urmă, cu abilitățile îndoielnice ale lui C3P-O ca translator, Chewbacca se adresase Consiliului Noii Republici. Îi îndemnase să ocupe *Instalația* şi să-i salveze pe prizonierii Wookiee, precum şi să împiedice noile modele de arme să ajungă în mâinile Imperiului.

Văzând sprijinul lui Mon Mothma, Consiliul fusese de acord.

Cu un vâjâit mecanic şi un zgomot de metal pe metal, trenul de aterizare al transportorului se trase în interiorul fuzelajului. Cu un salt, transportorul se ridică în sus, datorită motoarelor repulsoare, apoi porni în afara platformei, ridicându-se spre cer, în timp ce metropola Oraşului Imperial strălucea dedesubt.

C3P-O începu să vorbească singur, iar Chewbacca se miră cât de sofisticat trebuia să fie creierul electronic al droidului pentru a găsi mereu atâtea lucruri de care să se plângă.

— Pur şi simplu nu înțeleg de ce mi-a ordonat Stăpâna Leia să merg cu tine. Întotdeauna sunt bucuros să servesc în orice calitate, fireşte, dar aş fi putut ajuta foarte mult la supravegherea copiilor în timp ce ea îl vizita pe Stăpânul Luke pe Yavin 4. Am făcut o treabă bună având grijă de gemeni, nu-i aşa? Chewbacca mârâi, iar C3P-O continuă. Este adevărat că i-am pierdut la Grădina Zoologică Holografică pentru Animale Dispărute, dar a fost doar o singură dată şi totul s-a rezolvat în cele din urmă.

Îşi roti capul auriu spre Wookiee. Pe măsură ce accelerația creştea, Chewbacca închise ochii şi mârâi la el să facă linişte, dar C3P-O îl ignoră.

— Ar fi fost frumos să îl revăd pe R2-D2 la Academia Jedi a Stăpânului Luke. Nu am mai vorbit cu omologul meu de mult timp. C3P-O nu tăcu în timp ce schimba subiectul. Chiar nu ştiu la ce mă aştept să fiu de folos în această misiune militară. Nu am fost niciodată foarte priceput la luptă. Nu-mi place lupta. Nu-mi plac emoțiile sub nicio formă, deşi se pare că am avut parte de destule.

Inerția îl împinse pe Chewbacca înapoi pe scaunul său incomod de mic, în timp ce transportorul accelera spre grupul de nave de luptă aflate pe orbită în jurul Coruscantului. C3P-O continuă să vorbească, iar şi iar.

— Desigur, înțeleg că din punct de vedere tehnic ar trebui să ajut la sortarea datelor din computerele *Instalației*, şi aş putea fi de folos la traducerea limbilor savanților extratereştri – dar cu siguranță trebuie să existe un alt droid mai bine calificat pentru acest tip de muncă? Nu cumva Generalul Antilles ia cu el o întreagă echipă de droizi care să obțină informații criptate? Comandoul lui Page este expert în astfel de lucruri. De ce trebuie să merg să fac toată munca grea? Mi se pare nedrept.

Chewbacca lătră o comandă ascuțită. C3P-O se întoarse spre el, cu senzorii săi optici galbeni strălucind de indignare.

— Nu voi tăcea, Chewbacca. De ce te-aş asculta după ce mi-ai pus capul pe dos în Oraşul Norilor? Dacă tu însuți ai fi vorbit în timpul pregătirilor pentru constituirea acestei echipe, i-ai fi putut convinge să mă lase să rămân cu Stăpâna Leia. Dar te-ai gândit că aş putea reprezenta un avantaj pentru această misiune, iar acum va trebui să mă asculți.

Cu un oftat de supărare, Chewbacca se întinse şi apăsă întrerupătorul de alimentare de pe ceafa lui C3P-O. Droidul tăcu, cuvintele sale oprindu-se în timp ce capul se prăbuşea în față. În transportorul de trupe, Comandoul lui Page – cunoscut pentru antrenamentul intens, eficiența rece şi profesionalismul lor total – îşi luă un moment pentru a aplauda acțiunea lui Chewbacca.

* * *

De pe puntea de comandă a fregatei de escortă *Yavaris*, Wedge Antilles privea

în spațiu. Lumina soarelui se reflecta pe corpurile metalice ale flotei sale. Ceruse comanda acestei misiuni pentru că voia să se întoarcă acolo unde îşi petrecuse Qwi Xux atât de mult timp din viață – acolo unde ar putea fi ascunse secretele memoriei ei pierdute. *Yavaris* era o navă puternică, în ciuda aspectului ei fragil cauzat de coloana vertebrală subțire care îi despărțea cele două componente principale. La extremitatea posterioară a fregatei, o construcție de tip cutie îngloba motoarele subluminice şi de hiperpropulsie, precum şi reactoarele de putere care acționau nu numai motoarele, ci şi douăsprezece baterii de turbolase şi douăsprezece tunuri laser. La celălalt capăt al tijei de legătură, separată de motoare, se afla secțiunea de comandă mult mai mare, atârnând într-o structură unghiulară care conținea puntea de comandă, cabinele echipajului, scanerele şi compartimentele de marfă care transportau două escadrile complete de nave de luptă X-interceptor pentru asalt.

Fregata de escortă avea un echipaj de aproximativ nouă sute de soldați experimentați, în timp ce restul flotei sale – patru corvete Corelliene – transportau fiecare câte o sută de soldați. Wedge îşi dădu părul negru deoparte de pe frunte şi îşi îndreptă maxilarul pătrat. Ultimul dintre transportoarele de trupe andocase pe fregată, aducând restul soldaților selectați cu grijă.

Han Solo raportase că *Instalația din Foale* nu mai era protejată de Amiralul Daala cu Distrugătoarele ei, fiind atrase afară din aglomerarea de găuri negre pentru a face ravagii în întreaga galaxie. Informațiile prețioase despre armele şi savanții din *Instalație* nu mai erau apărate. *Probabil*. Wedge era pregătit pentru surprize, mai ales din partea unor proiectanți Imperiali de arme.

Pe puntea de comandă a lui *Yavaris*, Wedge porni interfonul.

— Pregătiți-vă de plecare, spuse el.

Cele patru corvete se pliară în jurul fregatei de escortă într-o formație în formă de diamant. În față, Wedge văzu o lumină alb-albastră palpitând în timp ce motoarele grele pulsau la viață. Motoarele uriaşe ale corvetelor erau de două ori mai mari decât compartimentele de locuit şi secțiunea de control în formă de cap de ciocan. Prințesa Leia fusese la bordul unei corvete atunci când o capturase Distrugătorul lui Vader, pentru a o forța să returneze planurile furate ale *Stelei Morții*, cu mult timp în urmă.

Privi partea de noapte a Coruscantului brodată cu lumini care se depărta de flotă în timp ce aceasta părăsea orbita, trecând pe lângă stațiile metalice de andocare şi oglinzile parabolice grele care dirijau lumina concentrată a soarelui pentru a încălzi latitudinile înghețate mai înalte.

Şi-ar fi dorit ca Qwi să fi rămas cu el pentru a urmări plecarea, dar ea era jos, în cabina lor, revăzând înregistrările cu informații, studiind... şi iar studiind. Din moment ce memoria nu-i revenea de la sine, Qwi intenționa să umple cât mai repede posibil golurile cu informații lipsă. Avea, de asemenea, o repulsie profundă față de observarea unei planete de pe orbită. Îi trebuise mult timp lui Wedge să o încurajeze cu calm înainte ca ea să-i spună în cele din urmă că acea privelişte îi amintea de tinerețea ei, când fusese ținută ostatică la bordul unei Sfere Educaționale orbitale sub tutela dură a Moffului Tarkin, fiind forțată să privească cum Distrugătoarele din clasa Victory distrugeau aşezările în formă de fagure de miere ale poporului ei ori de câte ori studenții nu reuşeau să îşi treacă examenele.

Gândindu-se la lucrurile îngrozitoare pe care i le provocase Imperiul delicatei şi încântătoarei Qwi, Wedge îşi încleştă dinții, întorcându-se spre echipajul punții.

— Gata pentru hiperspațiu?

— Curs stabilit, domnule, răspunse ofițerul de navigație.

Wedge jurase că va face tot ce-i va sta în putere pentru a-i umple viața lui Qwi de bucurie... după ce vor cuceri *Instalația din Foale*.

— Porniți, spuse el.

* * *

În interiorul cabinei fără ferestre de pe punțile inferioare protejate ale navei *Yavaris*, Qwi Xux privea fix în ecranul tutorialului şi clipea cu ochii ei de un albastru intens. Parcursese fişier după fişier, absorbind informațiile cu acelaşi entuziasm cu care un burete absorbea picăturile de umezeală în deşertul Tatooine. Un mic portret holo al lui Wedge era aşezat într-un cub pe masa ei de lucru. Se uita frecvent la el, amintindu-şi cum arăta, cine era, cât de mult însemna pentru ea. Niciuna dintre amintirile ei nu mai era certă după asaltul lui Kyp Durron asupra minții ei.

Inițial, îl uitase chiar şi pe Wedge, uitase de momentele pe care le petrecuseră împreună. El ii spusese cu disperare totul, îi arătase fotografii, o scosese în aceleaşi locuri pe care ei doi le vizitaseră pe planeta Ithor. Îi amintise de reconstrucția *Catedralei Vânturilor* pe care o vizitaseră pe Vortex.

Unele dintre aceste lucruri făceau ca imagini evazive să îi pâlpâie în minte, suficient cât să ştie că fuseseră acolo cândva... dar nu mai putea să le perceapă.

Alte lucruri pe care i le spusese Wedge îi explodau iarăşi în gânduri cu deplină claritate, suficient pentru a-i provoca lacrimi usturătoare. Ori de câte ori se întâmpla asta, Wedge era acolo să o țină în brațe şi să o consoleze.

— Nu contează cât timp va dura, spusese el, te voi ajuta să-ți aminteşti. Şi dacă nu vom putea regăsi tot trecutul tău... atunci te voi ajuta să îți creezi noi amintiri pentru a umple acele goluri.

El îi atinse mâna, iar ea aprobase din cap. Qwi revăzu înregistrarea discursului ei în fața Consiliului Noii Republici, în care insistase ca aceştia să se debaraseze de *Zdrobitorul de Soare* şi să nu încerce să-l examineze. Membrii Consiliului fuseseră de acord, cu părere de rău, să pună la naftalină proiectul prin scufundarea acestuia în miezul unei planete gigant gazos. Cu toate astea, acum se părea că acest lucru nu fusese suficient pentru a ține super-arma departe de furia şi determinarea foarte puternice ale lui Kyp Durron. În timp ce revedea discursul holoînregistrat pe care îl ținuse, auzea cuvintele în propria voce, dar nu-şi amintea să le fi rostit. Amintirile se aflau în mintea ei, dar erau doar imagini ale ei văzute şi înregistrate de alții. Respiră adânc şi trecu la următorul fişier de date. Era o metodă greoaie, dar ar fi trebuit să fie de ajuns. O mare parte din cunoştințele ei ştiințifice de bază rămăseseră intacte, dar anumite lucruri dispăruseră complet: cunoştințele pe care le dobândise, noile modele de arme şi noile idei pe care le dezvoltase. Se părea că atunci când Kyp scotocise prin creierul ei, scoțând tot ce avea legătură cu *Zdrobitorul de Soare*, şterse tot ceea ce i se păruse suspect. Acum, Qwi trebuia să reconstruiască ceea ce putea.

Nu o deranja faptul că fuseseră şterse cunoştințele despre *Zdrobitor*. Jurase înainte de asta să nu spună nimănui cum funcționa arma – iar acum i-ar fi fost imposibil să spună, chiar dacă ar fi vrut. Unele invenții era mai bine să fie şterse.

Flota de asalt pentru *Foale* era pe drum de aproape o zi întreagă, îndreptându-se spre sistemul Kessel. Qwi studiase în cea mai mare parte a timpului, rezervându-şi doar un moment pentru a vorbi cu Wedge atunci când acesta venise în vizită după

ce-şi terminase îndatoririle pe puntea de comandă. Când îi aducea mâncare, mâncau împreună, conversând puțin, petrecându-şi timpul privindu-se în ochi. În timp ce ea stătea la terminalul de date, Wedge venea şi îi atingea umerii înguşti, masând-o până când muşchii ei încordați deveneau moi şi calzi.

— Munceşti prea mult, Qwi, îi spusese de mai multe ori.

— Trebuie să o fac, îi răspundea ea.

Îşi amintea de tinerețe, când studiase cu disperare, acumulând cunoştințe de fizică, inginerie şi armament în creierul ei tânăr şi maleabil pentru Mofful Tarkin. Doar ea supraviețuise antrenamentului riguros. Ştergerea minții de către Kyp o lăsase cu acele amintiri dureroase din copilărie – amintiri pe care ar fi vrut să le uite cât mai repede. Existau unele lucruri pe care nu le putea dobândi de pe înregistrările de date sau din programele de instruire. Trebuia să se întoarcă la *Instalația din Foale*, la laboratoarele în care îşi petrecuse atâția ani. Doar atunci va putea să determine ce amintiri se vor întoarce şi cât de mult din trecutul ei va trebui să sacrifice pentru totdeauna.

Interfonul răsună, iar vocea lui Wedge inundă cabina lor.

— Qwi, vrei să vii pe punte, te rog? Aş vrea să vezi ceva.

Aceasta confirmă, zâmbind la auzul vocii lui. Luând un turbolift până la turnul de comandă al fregatei, ieşi pe puntea plină de viață. Wedge se întoarse să o întâmpine – dar ochii ei se îndreptară spre fereastra frontală largă a lui *Yavaris*.

Mai văzuse aglomerarea din *Foale* şi înainte, dar gura ei rămăsese deschisă de uimire. Incredibilul vortex de gaze ionizate şi reziduuri supraîncălzite trecea urlând pe lângă marginile găurilor negre fără fund într-un mare vârtej de culoare.

— Am ieşit din hiperspațiu în apropierea sistemului Kessel, spuse Wedge, şi ne aliniem vectorul pentru intrare. M-am gândit că ai vrea să te uiți.

Ea îşi înghiți nodul din gât şi făcu un pas înainte pentru a-i lua mâna. Găurile negre formau un labirint de puțuri gravitaționale şi căi hiperspațiale fără ieşire; doar câteva cursuri *periculos de sigure* făceau posibilă trecerea prin labirintul încâlcit.

— Am descărcat cursul din *Zdrobitorul de Soare*, spuse Wedge. Sper că nu s-a schimbat nimic, altfel vom avea o mare surpriză când vom încerca să-l folosim.

Qwi dădu din cap.

— Ar trebui să fie sigur, spuse ea. Am verificat de două ori traseul.

Wedge o privi cu căldură, ca şi cum verificarea ei îi dădea mai multă încredere decât toate simulările computerizate.

Aglomerarea de găuri negre era o ciudățenie astronomică imposibilă; timp de mii de ani, astrofizicienii încercaseră să-i determine originea – dacă o combinație galactică ciudată dusese la naşterea găurilor negre sau dacă o rasă extraterestră imposibil de străveche şi de puternică asamblase aglomerarea în scopuri proprii.

Foalele emiteau radiații mortale şi chiar şi acum atrăgeau sistemul Kessel spre o eventuală pieire. Deocamdată, însă, Imperiul găsise o insulă stabilă în cadrul aglomerării şi îşi construise acolo laboratorul secret.

— Să mergem atunci, spuse Qwi, uitându-se la gazele strălucitoare care explodau într-o mişcare incredibil de lentă.

Avea multe de învățat – şi o datorie de onorat.

— Sunt gata.

Navele flotei de asalt se aliniară, săgetând una câte una în inima roiului de găuri negre.

Capitolul 5

O aripă a Palatului Imperial reconstruit fusese transformată într-o creşă pentru poporul Mon Calamari iubitor de apă – locuințe umede pentru cei aduşi de către Amiralul Ackbar şi instruiți ca mecanici specializați în domeniul construcțiilor de nave. Creşa fusese construită din plasteel neted şi metal dur, fiind modelată pentru a arăta ca un recif în interiorul palatului impunător. Unele dintre hublourile rotunde aveau vedere spre orizontul sclipitor al Oraşului Imperial, în timp ce altele dădeau spre un rezervor de apă închis, care circula în jurul camerelor ca un râu.

O scurgere puternică de aburi de la generatoarele de umiditate îl scoase pe Terpfen din contemplarea sa nervoasă. Se uită frenetic prin cabina sa, rotindu-şi ochii circulari, dar nu văzu nimic în umbră, doar o lumină albastră ca o bijuterie care strălucea prin ferestrele din apă. Privi cum un peştişor gri-verde alunecă prin canal, filtrând microorganismele din apa sărată. Niciun sunet nu se auzea în afară de generatoarele de abur şi aeratoarele cu bule din rezervoarele murale.

Terpfen nu auzise nimic în mintea lui, nu simțise nicio constrângere din partea stăpânilor săi Imperiali de pe Carida de mai bine de o zi, şi nu ştia dacă trebuia să fie înspăimântat sau plin de speranță. Furgan îl tachina şi îl înțepa de obicei în mod regulat, doar pentru a-i reaminti de prezența lui constantă. Acum, Terpfen se simțea singur. Zvonurile zburau prin Palatul Imperial. Fuseseră detectate semnale de urgență dinspre Carida, apoi toate contactele fuseseră întrerupte. Cercetaşii Noii Republici fuseseră trimişi să inspecteze zona. Dacă Carida fusese cumva distrusă, atunci poate că şi controlul Imperial asupra creierului său fusese întrerupt. Terpfen putea fi în sfârşit liber!

Fusese luat prizonier în timpul vicioasei ocupații Imperiale a lumii acvatice Mon Calamari. La fel ca mulți dintre semenii săi, Terpfen fusese târât într-un lagăr de muncă şi forțat să lucreze la instalațiile de construcție a navelor stelare.

Dar fusese de asemenea condamnat să treacă printr-un tip special de instruire. Dus pe planeta militară Imperială Carida, suferise săptămâni întregi de tortură şi condiționare, în timp ce xenochirurgii îi îndepărtaseră porțiuni din creier şi le înlocuiseră cu circuite organice dezvoltate în cuve care îi permiteau lui Furgan să-l folosească ca pe o marionetă perfect deghizată.

Cicatricile prost cusute de pe capul său umflat serviseră drept însemne ale calvarului său odată ce fusese eliberat. Mulți Mon Calamari fuseseră, de asemenea, torturați grav în timpul ocupației şi nimeni nu îl suspectase pe Terpfen de trădare.

Ani de zile încercase să se împotrivească stăpânilor săi Imperiali; dar jumătate din creier nu era al lui, iar controlorii Imperiali îl puteau manipula după bunul plac.

El sabotase nava de luptă B-interceptor extinsă pentru a cuprinde două locuri a Amiralului Ackbar, astfel încât aceasta se prăbuşise pe Vortex, distrugând prețioasa *Catedrală a Vânturilor* şi făcându-l de ruşine pe Ackbar. Terpfen amplasase un dispozitiv de urmărire pe un alt B-interceptor, ceea ce îi permisese să obțină locația planetei secrete Anoth, unde trăia izolat micuțul Anakin Solo, protejat de ochii şi mințile indiscrete. Terpfen transmisese acea informație crucială lacomului

Ambasador Furgan – şi chiar acum, Caridanii trebuie să fi pregătit un atac pentru a-l răpi pe cel de-al treilea copil Jedi.

Terpfen stătea în faţa ferestrei acvariu din camera sa întunecată, privind cum *peştele-glurp* îşi vedea încet de treburile sale. Un prădător acvatic se năpusti asupra lui, fluturând aripioarela ca niteş vârfuri de suliţă şi căscând fălcile zimţate.

Prădătorul avea să cadă asupra *peştelui-glurp* – la fel cum forţele Imperiale aveau să cadă asupra copilului neajutorat şi a singurului său protector, Winter, care fusese cândva tovarăşa şi confidenta apropiată a Leiei.

— Nu!

Terpfen îşi izbi mâinile cu înotătoare de sticla groasă. Vibraţiile surprinseră prădătorul cu colţi, iar acesta se îndepărtă în căutarea altei prăzi. *Peştele-glurp* protoplasmatic, neştiind ce tocmai se întâmplase, îşi continuă drumul, filtrând apa în căutarea hranei microscopice.

Poate că stăpânii săi Caridani fuseseră doar distraşi temporar de alte lucruri… dar dacă Terpfen spera să realizeze ceva, trebuia să acţioneze acum. Jurase că nu conta ce pagube ar fi provocat propriului creier. Ackbar însuşi rămăsese în exilul autoimpus pe Mon Calamari, lucrând împreună cu poporul său la repararea oraşelor plutitoare care fuseseră devastate în recentul atac al Amiralului Daala. Ackbar susţinea că nu mai ere interesat de politica Noii Republici. Din moment ce urma să fie lansat un asalt împotriva micului Anakin, Terpfen urma să meargă direct la Leia Organa Solo. Ea putea mobiliza forţele Noii Republici ca să zădărnicească planurile Imperialilor. Dar ea şi Han Solo tocmai plecaseră spre luna junglă Yavin.

Terpfen va trebui să meargă acolo – să rechiziţioneze o navă şi să se întâlnească cu ea faţă în faţă. Trebuia să mărturisească totul şi să se lase la mila ei. Ea l-ar putea executa pe loc, aşa cum ar fi fost dreptul ei. Dar asta ar fi o pedeapsă dreaptă pentru răul pe care îl făcuse deja.

Hotărât – cel puţin atâta timp cât îşi putea folosi *propria* minte – Terpfen aruncă o ultimă privire prin cabina sa. Întorcându-se de la ferestrele acvariu care îi aminteau de lumea natală pe care o lăsase în urmă, aruncă o ultimă privire la linia orizontului faţetată, cu zgârie-norii de kilometri înălţime, cu lumini de aterizare care clipeau, cu navete strălucitoare care se înălţau spre aurora care acoperea noaptea. Terpfen se îndoia că va mai vedea vreodată Coruscantul.

Nu mai avea timp pentru niciun şiretlic. Folosind propriile coduri de acces de securitate, intră în compartimentul de întreţinere a navelor şi merse cu pas vioi, încrezător. Mirosul corpului său era impregnat de tensiune, dar dacă se mişca suficient de repede, nimeni nu ar fi observat până nu ar fi fost prea târziu. Uşile mari de lansare fuseseră sigilate pe timpul nopţii. Doi mecanici Mon Calamari de nave stelare stăteau în preajma uneia dintre navele de luptă B-interceptor. Un grup de Ugnaughti care pălăvrăgeau lucrau pe sub motoarele de hiperpropulsie ale unor X-interceptoare care fuseseră conectate împreună pentru a face schimb de informaţii prin intermediul navicomputerelor.

Terpfen se apropie de B-interceptor. Unul dintre Mon Calamari îl salută în timp ce se apropia. Celălalt coborâse din compartimentul pilotului, aruncând jos un sac de pânză cu unelte. De la propriul terminal, Terpfen verificase deja starea navei de luptă şi ştia că era gata de lansare. Nu era nevoie să pună întrebarea, dar asta le-ar fi distras atenţia.

— Reparaţiile au fost finalizate conform planului?

— Da, domnule, spuse masculul Mon Calamari. De ce sunteți treaz atât de târziu?

— Mă ocup de nişte treburi personale, spuse el şi băgă mâna într-un buzunar al costumului său de zbor.

Scoase un pistol blaster setat pe poziția *paralizant*. Apoi trase un arc de foc, lovindu-i pe ambii Mon Calamari cu undele albastre. Masculul se prăbuşi la pământ fără niciun sunet. Femela atârnă de scară, inconştientă, izbindu-se de partea laterală a B-interceptorului; iar în cele din urmă, cotul ei cedă şi căzu pe podeaua dură.

Lângă X-interceptoare, Ugnaughtii se opriră din vorbit şi se ridicară în picioare, uimiți; apoi începură să țipe. Trei dintre ei alergară spre alarma de comunicații de lângă comenzile uşilor de lansare. Terpfen ținti şi apăsă din nou butonul de tragere, doborându-i pe Ugnaughti. Ceilalți îşi ridicară mâinile butucănoase în semn de capitulare; dar Terpfen nu putea risca să ia prizonieri, aşa că îi paraliză şi pe ei.

Mişcându-se hotărât, se grăbi pe podeaua placată cu tablă lucioasă spre comenzile uşii de lansare. Din insigna emailată de pe pieptul stâng, scoase un dispozitiv de decodificare de tip cip pe care i-l furnizaseră Imperialii cu luni în urmă, în cazul în care ar fi trebuit să evadeze rapid. Acum, însă, Terpfen folosea tehnologia Imperială în beneficiul Noii Republici. Introduse mica dischetă în fanta de intrare şi tastă trei butoane succesive. Sistemul electronic zumzăi, scanând informațiile din cip. Cipul de decodificare crea posibilitatea de a obține codurile de suprascriere corespunzătoare, şi anume autorizația Amiralului Ackbar şi a lui Mon Mothma.

Cu un geamăt şi un zgomot surd, uşile grele se deschiseră. Vântul nopții şuieră în afara hangarului, intrând în rafale în interior şi aducând aerul rece.

Terpfen se îndreptă spre B-interceptorul recondiționat, îşi strecură mâinile largi pe sub brațele masculului Mon Calamari căzut şi îl târî pe podeaua alunecoasă. Îl lăsase pe mecanic lângă corpurile prăbuşite ale Ugnaughtilor. Când o mută pe femela mecanic, aceasta gemu încet. Brațul ei atârna într-un unghi ciudat, rupt în cădere. Terpfen ezită o clipă vinovat, dar rana provocată în urma accidentului nu părea a fi o problemă. Câteva ore petrecute într-o cuvă bacta ar fi vindecat-o perfect.

Până atunci, Terpfen ar fi fost în drum spre Yavin 4. Se urcă în scaunul pilotului şi porni comenzile. Toate luminile clipiră în verde. Închise trapa. Cu viteza motoarelor B-interceptorului, putea ajunge în sistemul Yavin într-un timp record.

Trebuia să o facă.

Terpfen înălță nava cu aspect ciudat pe motoarele repulsoare şi o manevră spre porțile de lansare deschise. Alarmele stridente pătrunseră în cabina de pilotaj închisă, vibrând dinspre compartimentul de reparații. Terpfen îşi răsuci capul pentru a vedea ce se întâmplase, şi zări un alt Ugnaught, care se părea că se ascunsese în cabina de pilotaj a unui X-interceptor. Singurul Ugnaught se strecurase afară panicat şi se îndreptase spre panoul de alarmă.

Terpfen înjură în sinea lui şi ştiu că trebuia să se grăbească. Spera să nu trebuiască să lupte pentru a ieşi. Dădu un pumn în jeturile de manevră şi ieşi din spațiul de lansare. Nava furată se îndepărtă de turnurile imense de pe Coruscant şi se îndreptă spre orbită pe o traiectorie în linie dreaptă la viteză maximă. Nu putea pierde timpul păcălind monitoarele de securitate ale Noii Republici. Acum părea a fi un sabotor Imperial care fura o navă de luptă. Dacă îl capturau, îl vor interoga până când va fi prea târziu pentru a-l ajuta pe tânărul Anakin Solo. Făcuse multe lucruri teribile împotriva voinței sale, dar acum că era liber de influența controlului Imperial,

orice eşec ar fi fost doar din vina lui. Nu putea da vina pe nimeni altcineva.

Îl surprinse şi îl consternă rapiditatea cu care se grăbiră să-l intercepteze Forţele de securitate de pe Coruscant. Patru nave X-interceptor zburară la joasă altitudine şi se îndreptară spre nava lui de luptă.

Comunicatorul lui Terpfen bâzâi iar unul dintre piloţii urmăritori spuse:

— B-interceptor, ai plecat neautorizat de la palat. Revino imediat, altfel vei fi atacat.

Terpfen nu făcu decât să mărească puterea scuturilor din jurul navei sale. B-interceptorul era una dintre contribuţiile de seamă ale lui Ackbar pentru Rebeliune şi era mult superior X-interceptoarelor de model vechi. Terpfen putea să le depăşească, iar scuturile sale puteau probabil să reziste la mai multe lovituri directe – dar nu ştia dacă putea rezista la puterea de foc combinată a patru nave X-interceptor.

— B-interceptor, asta este ultima ta şansă, spuse pilotul X-interceptorului şi trase un fulger cu energie redusă care se împrăştie pe scuturile lui Terpfen.

Lovitura de avertizare lovi B-interceptorul, dar nu provocă nicio pagubă. Terpfen apăsă pedala de accelerație, acționând propulsoarele de supracombustie care îl lansară spre auroră şi spre o orbită planetară joasă pe care sistemele de navigație de la bordul său o marcau cu linii de pericol de un roşu intens.

Cu un an în urmă, bătălia pentru recucerirea Coruscantului şi răsturnarea facțiunilor Imperiale aflate în război fusese câştigată doar cu prețul unor distrugeri incredibile. Multe nave de luptă ruinate rămăseseră pe orbita joasă, adunate acolo într-o mare grămadă de gunoaie. Echipajele le demontau de luni de zile, reparându-le pe cele care puteau fi salvate, trimițându-le pe altele jos pentru a arde în timp ce îşi făceau spectaculoasa coborâre prin atmosferă. Totuşi, astfel de lucrări aveau o prioritate scăzută în faza de criză a formării Noii Republici. Un mare cimitir de resturi încă mai orbita pe culoare bine marcate. Cu toate astea, Terpfen scanase anterior poziționarea epavelor contorsionate şi îşi făcuse o hartă orbitală personală. Găsise o cale periculoasă prin labirint, atât de îngustă încât trebuia să zboare fără nicio marjă de eroare – dar părea cea mai bună şansă a sa. Era sigur că alarma fusese dată în toate sistemele de securitate ale Coruscantului şi, în scurt timp, escadrilele de nave de vânătoare vor veni în forță împotriva lui.

Terpfen nu voia să lupte. Nu voia să provoace mai multe morți şi pagube. Voia doar să scape cât mai repede şi cât mai puțin dureros posibil. Pe măsură ce lăsa stratul de atmosferă în urma lui, X-interceptoarele îl urmară îndeaproape, trăgând acum cu adevărat. Terpfen refuză să riposteze, deşi dacă ar fi avariat una sau mai multe dintre navele de luptă, i-ar fi fost mai uşor să scape. Dar nu voia să aibă pe conştiință moartea unui pilot nevinovat. Avea deja prea multe morți cu care să se confrunte. În întunericul spațiului, trecu pe lângă fragmentele strălucitoare de metal, modulele de reactor şi plăcile de fuzelaj de la navele de transport de marfă distruse.

Trecu pe deasupra unei grămezi încâlcite de grinzi şi a unui panou solar în mare parte intact de la o navă de luptă TIE distrusă.

În față, fuzelajul fisurat al unei nave de război – un crucişător de atac Loronar – nu mai era decât o simplă structură de grinzi structurale şi plăci de protecție spintecate, după ce motoarele de hiperpropulsie explodaseră în timpul unei lovituri directe. Terpfen se îndreptă în viteză spre corpul navei, ştiind că orificiul provocat de explozie din mijlocul acesteia era suficient de larg pentru ca B-interceptorul să treacă direct prin el. Studiase deja traiectoria şi spera că riscul îi va determina pe urmăritori

să se retragă şi să-i dea suficient timp pentru a se lansa în hiperspațiu.

Fără să încetinească, Terpfen trecu prin orificiul larg deschis în corpul crucişătorului de atac. Două X-interceptoare îl părăsiră, iar un altul reuşi să se strecoare direct pe urmele sale. A patra navă se deplasă cu un micron prea în lateral şi îşi frânse aripile de un suport zdrențuit. X-interceptorul se învârti şi se izbi de epavă, iar rezervoarele sale de combustibil explodară. Terpfen simți cum i se înfig în inimă gheare de consternare. Nu intenționase să mai moară cineva.

Ultimul X-interceptor se afla în spatele lui, trăgând în mod repetat în semn de indignare față de moartea partenerului său. Terpfen îşi verifică scuturile şi văzu că începuseră să cedeze din cauza loviturilor. Nu-l învinovățea pe celălalt pilot pentru furia sa, dar nici nu se mai putea preda. Îşi studie panourile de control. Computerul de navigație trasase deja cel mai bun curs spre sistemul Yavin.

Înainte ca scuturile să-i cedeze, Terpfen porni pe o traiectorie rapidă, direct în afara câmpului de fragmente de pe orbită. X-interceptorul veni din nou spre el cu toate armele pornite. Când ajunse în spațiul deschis, Terpfen activă motoarele de hiperpropulsie. Într-o clipă, B-interceptorul porni cu viteză înainte, ieşind din raza de acțiune a celeilalte nave de luptă. Cu linii stelare albe care păreau sulițe gata să-l înțepe, Terpfen dispăru în hiperspațiu cu un *bang* tăcut.

Capitolul 6

Aflat în fața *Şoimului Mileniului*, Han Solo o îmbrățişă îndelung pe Leia. Umiditatea opresivă a lunii junglă se agăța de pielea lor ca nişte zdrențe umede. Han o îmbrățişă din nou pe Leia, simțindu-i parfumul. Colțurile buzelor i se ridicară în sus, într-un zâmbet melancolic. O simțea tremurând lipită de el – sau poate că era vorba doar de propriile lui mâini.

— Chiar trebuie să plec, Leia, spuse el. Trebuie să-l găsesc pe Kyp. Poate că îl pot împiedica să distrugă mai multe sisteme stelare şi să ucidă şi mai multă lume.

— Ştiu, spuse ea. Doar că mi-aş dori să putem aranja să avem aventurile noastre *împreună* un pic mai des!

Han încercă fără succes să-i ofere faimosul său zâmbet de nepăsare.

— O să lucrez la asta, spuse el; apoi o sărută lung şi apăsat. Data viitoare ne vom descurca mai bine.

Se aplecă pentru a-i cuprinde pe gemeni în brațe. Jacen şi Jaina voiau în mod clar să se întoarcă înăuntru şi să se joace în templu. Copiii găsiseră un mic grup de woolamandre îmblănite care îşi făcuseră cuib într-o aripă nefolosită a Templului, iar Jacen susținea în propozițiile sale întrerupte că ştia cum să vorbească cu ele. Han se întrebă ce anume îi răspundeau băiatului animalele arboricole păroase şi gălăgioase.

Se întoarse cu spatele spre rampa de îmbarcare.

— Ştii că am nevoie să rămâi aici, în siguranță, cu copiii, îi spuse el Leiei. Şi cu Luke.

Ea încuviință din cap. Mai trecuseră şi înainte prin astfel de situații.

— Pot să am grijă de mine. Acum, pleacă. Dacă poți face ceva pentru a-l opri pe Kyp, nu ar trebui să pierzi timpul aici.

El o sărută din nou, îşi luă rămas bun de la gemeni şi dispăru în navă.

* * *

În salonul rotund de cocteiluri din Oraşul Imperial, Lando Calrissian smulse bețişorul de fructe din băutura sa înainte să prindă rădăcini pe fundul paharului. Sorbind din preparatul spumos, îi zâmbi Marei Jade, aflată de cealaltă parte a mesei.

— Sigur nu vrei să-ți mai aduc ceva de băut? întrebă el.

Arăta absolut minunată, cu părul ei exotic, pomeții înalți, buzele generoase şi ochii de culoarea pietrelor prețioase. Nu se atinsese încă de primul ei pahar, dar el se asigură că încă strălucea de încrederea pe care o avea în sine.

— Nu, mulțumesc, Calrissian. Avem afaceri de discutat.

Ferestrele salonului de observație arătau fostul Palat Imperial strălucitor şi turlele şi zgârie-norii ca de cristal care se întindeau până la marginile atmosferei. Barjele plutitoare zburau pe deasupra clădirilor, cu anunțuri intermitente în mai multe limbi, transportând turiştii pentru a vedea apusul şi aurora strălucitoare. O pereche de luni diferite ca mărime atârnau pe cer, strălucind deasupra oraşului plin de viață. Notele muzicale pluteau de la seria complexă de claviaturi multistratificate

în mijlocul cărora stătea o creatură cu tentacule de un negru purpuriu. Cu un şuvoi de cili, creatura cânta la un număr uimitor de taste în acelaşi timp. În loc de ochi, capul său butucânos era prevăzut cu membrane timpanice de diferite mărimi, astfel încât putea auzi muzica pe o gamă incredibilă. Tentaculele sale se agitau, lovind clapele superioare, scoțând rezonanțe mai joase, cântând melodii pe tonuri atât prea înalte, cât şi prea joase pentru urechea umană.

Lando mai luă o înghițitură şi se lăsă în spate pe scaunul său cu un oftat şi un zâmbet blând. Îşi pusese pelerina elegantă de culoare vişinie pe spătarul scaunului. Mara Jade purta doar o salopetă mulată; curbele ei părând trasee periculoase printr-un sistem planetar complicat.

Lando se uită la ea.

— Deci crezi că Alianța Contrabandiştilor ar fi interesată de un aranjament pentru distribuirea mirodeniilor *glitterstim* de pe Kessel?

Mara aprobă din cap.

— Cred că pot garanta asta. Moruth Doole a lăsat minele de mirodenii să cadă în paragină. Contrabanda de pe piața neagră de la Centrul Imperial de Corecție a făcut ca întreaga planetă să devină o pacoste pentru orice contrabandist care se respectă şi care încearcă să-şi câştige existența. A fost nevoie de nişte puternici Lorzi ai Crimei precum Jabba, cu destulă forță, pentru ca totul să merite.

— Voi face să merite, spuse Lando, împreunându-şi mâinile pe masa de lucru. Am primit o recompensă de un milion de credite de la Ducesa de pe Dargul şi pot să o investesc pentru a aduce sistemele la un nivel mai avansat.

— Care sunt mai exact planurile tale? întrebă Mara, aplecându-se mai aproape de el.

Lando răspunse aplecându-se el însuşi peste masă, apropiindu-şi ochii săi mari şi căprui de ai ei. Pulsul lui se acceleră. Ea se încruntă şi se îndreptă din nou, aşteptând în continuare răspunsul lui. Dezumflat, Lando îşi căută cuvintele.

— Uh, nu am o mare simpatie pentru închisoarea în care Doole şi-a centrat operațiunile, dar cred că o pot folosi ca punct de plecare. Să demontez cea mai mare parte a vechii instituții de corecție, iar clădirile să le folosesc pentru o nouă bază. Şi nici nu plănuiesc să folosesc munca sclavilor. Mă gândesc că putem obține droizi muncitori. Pe Nkllon m-am familiarizat cu nişte sisteme de minerit sofisticate, iar dacă folosesc dispozitive foarte reci, semnăturile în infraroşu nu vor atrage acei păianjeni energetici care au cauzat atâtea probleme înainte.

— Droizii nu se pot ocupa de toate, spuse Mara. Vei avea nevoie de personal acolo jos. Pe cine vei pune să conducă o operațiune mizerabilă ca asta?

— Mizerabilă pentru oameni poate, spuse Lando, punându-şi mâinile la spate şi stând drept, dar nu şi pentru alte specii. În special, mă gândesc la un vechi prieten de-al meu, Nien Nunb, care mi-a fost copilot pe *Şoim* în timpul bătăliei de la Endor. Este Sullustan, o creatură mică care a crescut trăind în tuneluri şi peşteri pe o lume vulcanică dură. El ar considera minele de mirodenii o stațiune de lux! Lando ridică din umeri la privirea sceptică a Marei. Hei, am mai lucrat cu el şi este de încredere.

— Se pare că ai majoritatea răspunsurilor, Calrissian, spuse Mara. Dar până acum sunt doar vorbe. Când plănuieşti să mergi pe Kessel şi să te apuci de treabă?

— Ei bine, mi-am lăsat nava acolo. Trebuie să mă întorc pe Kessel pentru a o lua pe *Lady Luck* şi a-mi începe operațiunile. Îşi ridică sprâncenele. Spune-mi, nu ai fi dispusă să mă duci până în sistem, nu-i aşa?

— Nu. Mara Jade se ridică în picioare. Nu aş fi.

— În regulă, atunci. Ne întâlnim pe Kessel peste o săptămână standard? Până atunci ar trebui să ştiu cum vor decurge lucrurile. Putem pune bazele unei relații lungi şi durabile.

Îi zâmbi din nou.

— Relație de afaceri, spuse ea, dar nu atât de dur pe cât ar fi putut.

— Eşti sigură că nu vrei să iei cina cu mine? întrebă el.

— Am mâncat deja un baton de rație, spuse ea şi se întoarse să plece. O săptămână standard. Ne vedem pe Kessel.

Apoi se întoarse şi plecă.

Lando îi suflă un sărut, dar ea nu îl văzu… ceea ce era probabil un lucru bun.

La clape, muzicianul cu tentacule cânta o melodie jalnică, rezonând cu sentimentele lui neîmpărtăşite.

* * *

În camera sufocantă a Consiliului, Han Solo înghiți un nod în gât înainte să se adreseze Senatorilor şi Generalilor adunați şi chiar lui Mon Mothma.

— Nu vorbesc prea des în fața acestei – încercă să se gândească la limbajul înflorit adecvat pe care l-ar fi folosit Leia în fața politicienilor – acestei… auguste adunări, dar am nevoie rapid de câteva informații.

Mon Mothma se ridică slăbită în picioare. În apropiere, un droid medical se ocupa de sistemele silențioase de monitorizare şi de susținere a vieții ataşate corpului Şefului de Stat. Pielea ei părea cenuşie, ca şi cum ar fi murit deja şi aştepta să îi cadă de pe oase. Pe măsură ce se retrăgea, renunțase la orice intenție de a-şi ascunde starea de sănătate precară. Potrivit Leiei, Mon Mothma mai avea doar câteva săptămâni de trăit cu boala ei ciudată care o slăbea. Văzând-o pe femeie acum, Han nu ar fi pus pariu că va supraviețui chiar atât de mult.

— Ce anume, începu Mon Mothma – apoi făcu o pauză pentru a respira adânc – doriți să ştiți, Generale Solo?

Han înghiți din nou în sec. Nu putea să ascundă adevărul, deşi ura să-l recunoască.

— Kyp Durron a fost prietenul meu, dar a luat-o cumva razna. L-a atacat pe Luke Skywalker. A luat *Zdrobitorul de Soare* şi a distrus Nebuloasa Cauldron pentru a termina flota Amiralului Daala. Leia şi toți ucenicii Jedi de pe Yavin tocmai au experimentat ceea ce ei au numit *o mare tulburare în Forță*, iar ea este convinsă că Kyp se poate să fi făcut din nou ceva.

Generalul Rieekan vorbi cu vocea lui aspră, privindu-l pe Han cu ochi obosiți. Rieekan fusese Comandantul Bazei Echo de pe Hoth şi cunoscuse multe vremuri grele.

— Cercetaşii noştri tocmai s-au întors, Generale Solo. Prietenul tău a folosit din nou *Zdrobitorul de Soare*. A distrus sistemul Carida, unde se afla Academia Militară Imperială.

Han simți cum i se usucă gâtul, deşi vestea nu era o mare surpriză, având în vedere cât de mult ura Kyp Imperiul.

— Acest măcel trebuie să înceteze. Depăşeşte chiar şi atrocitățile Împăratului, spuse bătrânul tactician, Generalul Jan Dodonna. Noua Republică nu foloseşte astfel

de tactici barbare.

— Ei bine, el o face! îl întrerupse Garm Bel-Iblis. Şi a anihilat două ţinte Imperiale cruciale. Chiar dacă nu suntem de acord cu metodele lui Durron, rata lui de succes este de-a dreptul uimitoare.

Mon Mothma îl întrerupse, găsind cumva energia necesară pentru a rosti o sentinţă dură.

— Nu voi permite ca acest tânăr să fie prezentat... ca un erou de război. Luă o pauză pentru a respira adânc şi ridică mâna pentru a indica faptul că nu terminase încă. Cruciada lui personală trebuie să înceteze. Generale Solo, îl puteţi opri pe Kyp Durron?

— Trebuie să-l găsesc mai întâi! Daţi-mi informaţiile de recunoaştere pe care le-au adunat cercetaşii dumneavoastră din Nebuloasa Cauldron şi Carida. Poate că îl pot găsi. Dacă aş putea să vorbesc cu el faţă în faţă, sunt sigur că l-aş putea face pe puşti să revină la raţiune.

— Generale Solo, vei avea acces la tot ceea ce îţi doreşti, spuse Mon Mothma, întinzându-şi palmele pe suprafaţa de piatră sintetică din faţa ei, ca şi cum s-ar fi sprijinit. Aveţi nevoie de... o escortă militară?

— Nu, zise el, asta l-ar putea speria. O să iau *Şoimul* şi o să mă duc eu însumi. Dacă am noroc, poate reuşesc să aduc înapoi şi *Zdrobitorul de Soare*. Han se uită încet prin camera Consiliului. Şi de data asta o să ne asigurăm că îl distrugem complet.

* * *

Aprovizionând *Şoimul*, Han aproape că îşi terminase pregătirile de urgenţă de ultim moment când auzi o voce în spatele lui.

— Han, bătrâne prieten! Ai nevoie de ajutor?

Se uită peste umăr şi îl văzu pe Lando Calrissian care se îndrepta spre el prin hangar, ferindu-se pe sub aripa plată a unui X-interceptor.

— Tocmai plecam, Lando, spuse el. Nu ştiu cât timp voi fi plecat.

— Am auzit, spuse Lando. Hei, de ce nu mă laşi să vin cu tine? Vei avea nevoie de un copilot, Chewbacca fiind plecat în misiunea din *Foale*.

Han ezită.

— Fac asta de unul singur. Nu pot să cer nimănui altcuiva să vină cu mine.

— Han, eşti nebun să pilotezi *Şoimul* singur. Nu ştii în ce fel de situaţii ostile vei intra. Cine va fi la comenzi dacă va trebui să urci în camera de tragere? Lando afişă cel mai fermecător zâmbet al său. Trebuie să recunoşti că sunt alegerea evidentă.

Han oftă.

— Chewbacca ar fi prima mea alegere – mi-e dor de pufoşenia aia, ştii? Cel puţin el nu încearcă să parieze pe *Şoim* şi să mă lase fără el.

— Auuu, dar nu mai facem asta, Han, spuse Lando. Am promis, îţi aminteşti?

— Cum aş putea să uit? Han gemu. Lando îl învinsese în ultima lor rundă de sabacc, revendicând proprietatea *Şoimului* – şi apoi îi dăduse nava înapoi lui Han, doar ca să o impresioneze pe Mara Jade. Dar tu ce părere ai despre asta, pirat bătrân? spuse Han, ridicând sprâncenele. De ce vrei atât de mult să vii cu mine?

Lando îşi foi picioarele pe podeaua lustruită a hangarului. La celălalt capăt al

camerei, un motor subluminic porni, bubui, apoi tuşi în timp ce o echipă de mecanici se chinuia să lucreze la fuzelajul unui A-interceptor dezmembrat.

— Ca să fiu sincer… trebuie să ajung pe Kessel într-o săptămână.

— Dar eu nu mă apropii de Kessel, spuse Han.

— Încă nu ştii unde te duci. Îl cauți pe Kyp.

— Am înțeles. Ce este pe Kessel? întrebă Han. Nu credeam că vrei să te întorci acolo prea curând, după ce s-a întâmplat ultima dată. Eu cu siguranță nu vreau.

— Mara Jade se va întâlni cu mine acolo peste o săptămână. Suntem parteneri într-o nouă operațiune de extragere a mirodeniilor.

Lando radie, aruncându-şi pelerina de culoare vişinie peste umăr.

Han încercă să-şi acopere zâmbetul sceptic.

— Şi Mara însăşi ştie despre acest parteneriat, sau doar vorbeşti ca să te dai mare?

Lando păru rănit.

— Bineînțeles că ştie… oarecum. În plus, dacă mă duci pe Kessel, poate că o voi găsi din nou pe *Lady Luck* şi nu voi mai face autostopul. Devine din ce în ce mai greu.

— Asta e sigur, spuse Han. În regulă, dacă trecem pe lângă Kessel, te voi duce acolo – dar prioritatea mea este să-l urmăresc pe Kyp.

— Bineînțeles, Han. Se înțelege, spuse Lando, apoi mormăi în sinea lui, atâta timp cât ajung pe Kessel într-o săptămână.

Capitolul 7

Ca spirit fără trup, Luke Skywalker nu putea decât să privească cum ucenicii Jedi şi sora sa, Leia, se aliniau în marea sală de audienţă. R2-D2 se deplasa înainte, ca o escortă, oprindu-se în linişte în faţa platformei pe care se afla el. Ceilalţi ucenici Jedi stăteau la rând în faţa corpului nemişcat. Se uitau respectuoşi la trupul său nemişcat, ca şi cum ar fi participat la o înmormântare. Luke putea simţi emoţiile care se revărsau din ei: durere, confuzie, consternare şi îngrijorare profundă.

— Leia, strigă el cu vocea lui cu ecou din altă lume. Leia! strigă el cât de tare putu, încercând să străpungă zidurile care îl reţineau în cealaltă dimensiune.

Leia tresări, dar nu păru să audă. Se întinse în faţă pentru a apuca braţul corpului lui rece şi o auzi şoptind:

— Nu ştiu dacă mă auzi, Luke, dar ştiu că nu eşti mort. Simt că eşti încă aici. Vom găsi o modalitate de a te ajuta. Vom continua să încercăm.

Îi strânse mâna moale şi se întoarse repede, clipind pentru a alunga lacrimile care-i izvorau din ochi.

— Leia…, suspină el.

Se uită cum ceilalţi ucenici Jedi o urmau înapoi la turbolift. Încă o dată se trezi singur cu trupul său încremenit, uitându-se la pereţii cu ecou ai templului Massassi.

— În regulă, spuse el, căutând o altă soluţie.

Dacă R2 nu-l putea auzi şi dacă Leia sau ceilalţi ucenici Jedi nu-i puteau sesiza prezenţa, atunci poate că va putea comunica cu cineva din propriul său plan de existenţă – un alt spirit Jedi strălucitor cu care vorbise de multe ori înainte.

— Ben! îl strigă Luke. Obi-Wan Kenobi, mă auzi? Vocea lui răsună prin eter. Cu toată puterea emoţională pe care putea să o scoată din adâncul sufletului său, Luke strigă fără cuvinte. *Ben!* Din ce în ce mai îngrijorat că nu auzea niciun răspuns, îi strigă pe ceilalţi. *Yoda! Tată... Anakin Skywalker!*

Aşteptă, dar nu primi niciun răspuns. Până când simţi o răceală care se unduia prin aer ca un gheţar care se topea încet. Cuvintele tremurară dinspre pereţi.

— Ei nu te pot auzi, Skywalker – dar eu pot.

Luke se întoarse şi văzu o crăpătură formată în pereţii de piatră. Se întuneca în timp ce o siluetă ca de smoală se scurgea şi se închega în forma unui bărbat cu cearcăne ale cărui trăsături erau distincte acum că Luke îl putea vedea în planul spiritelor. Străinul avea părul lung şi negru, pielea umbrită şi tatuajul unui soare negru inscripţionat pe frunte. Ochii lui erau ca nişte aşchii de obsidian şi la fel de tăioşi. Gura lui afişa o încruntare crudă, expresia cuiva care fusese trădat şi care avusese mult timp să se gândească la gânduri amare.

— Exar Kun, spuse Luke, iar spiritul întunecat îl înţelese perfect.

— Îţi place să ai spiritul prins departe de corpul tău, Skywalker? spuse Kun cu o voce batjocoritoare. Eu am avut la dispoziţie patru mii de ani ca să mă obişnuiesc cu asta. Primul… sau primele două secole sunt cele mai rele.

Luke se uită fix la el.

— Mi-ai corupt discipolii, Exar Kun. Tu ai provocat moartea lui Gantoris şi l-ai

întors pe Kyp Durron împotriva mea.

Kun râse.

— Poate că au fost propriile tale eşecuri ca profesor. Sau propriile lor deziluzii.

— Ce te face să crezi că voi rămâne aşa timp de mii de ani? spuse Luke.

— Nu vei avea de ales, răspunse Kun, după ce îți voi distruge corpul fizic. Prinderea propriului meu spirit în interiorul acestor temple a fost singura modalitate prin care am putut supraviețui când a venit distrugerea finală. Cavalerii Jedi aliați au devastat suprafața lui Yavin 4. I-au ucis pe puținii locuitori Massassi pe care îi păstrasem în viață şi mi-au mistuit propriul corp în infern. Spiritul meu a fost forțat să aştepte şi să aştepte până când, în cele din urmă, i-ai adus aici pe studenții tăi Jedi, studenți care puteau să-mi audă vocea odată ce au învățat cum să asculte.

Un fior de frică răsună în mintea lui Luke, dar se forță să pară calm şi curajos.

— Nu poți face rău corpului meu, Kun. Nu poți atinge nimic fizic. Am încercat şi eu să o fac.

— Ah, dar eu ştiu şi alte moduri de a lupta, spuse spiritul lui Kun. Şi am avut milenii nesfârşite pentru a exersa. Fii liniştit, Skywalker, te voi distruge.

Ca şi cum ar fi terminat să-l batjocorească, Kun se scufundă ca fumul prin crăpăturile din dalele lustruite, coborând în inima Marelui Templu. În urma sa, îl lăsă pe Luke singur, dar mai hotărât ca niciodată să se elibereze din închisoarea sa eterică. O să găsească o cale. Un Jedi putea găsi întotdeauna o cale.

* * *

Când gemenii începură brusc să plângă pe pătuțurile lor de lângă ea, Leia se trezi cu un sentiment de groază.

— E unchiul Luke! spuse Jaina.

— O să fie rănit, spuse Jacen.

Leia se ridică brusc în picioare şi simți o serie de vibrații şi furnicături prin corpul ei, cum nu mai întâlnise până atunci. Simțea mai mult decât auzea vântul urlător, o furtună care se aduna în interiorul templului – centrată în marea sală de audiență unde zăcea Luke.

Aruncă pe ea un halat alb, îl strânse în jurul taliei şi se repezi în hol. Câțiva ucenici Jedi ieşiseră din camerele lor, simțind şi ei o teamă indefinibilă.

Gemenii săriră din paturile lor, iar Leia le strigă:

— Voi doi rămâneți aici. Se îndoia că o vor face. R2, ai grijă de ei! îi strigă droidului, care bâzâia confuz pe coridoare, cu luminile aprinse. Veniți în marea sală de audiență, le strigă Leia ucenicilor Jedi. Grăbiți-vă!

R2 se învârti şi reveni în camera copiilor; bâzâiturile şi piuiturile confuze ale droidului o însoțiră pe Leia pe hol. Ea urcă până sus cu turboliftul. Când se opri şi se deschiseră uşile, vânturile de furtună urlau prin camera vastă şi deschisă. Leia se împletici, intrând în ciclon. Curenți reci de aer țâşneau prin luminatoarele orizontale aflate sus pe pereți. Cristalele de gheață scânteiau în timp ce temperatura scădea vertiginos. Vântul atras din toate direcțiile lovea centrul camerei şi se învârtea în jurul ei, întorcându-se în spirală, căpătând viteză într-o forță irezistibilă. *Streen!*

Bătrânul pustnic de pe Bespin stătea la marginea furtunii, cu mantia sa maro de Jedi fluturând în jurul său. Părul grizonat şi sălbatic i se răsucea în jurul capului ca şi cum ar fi fost încărcat cu electricitate statică. Buzele lui mormăiau ceva de

neînțeles, iar ochii îi rămâneau închişi ca şi cum ar fi avut un coşmar. Leia ştia că nici măcar Jedii puternici nu puteau manipula fenomenele meteo la scară mare; dar puteau muta obiecte, şi îşi dădu seama că asta făcea Streen acum. Nu manipula vremea, ci pur şi simplu mişca aerul, atrăgându-l din toate direcțiile, creând o tornadă autonomă, dar distructivă, care lovea în direcția corpului lui Luke.

— Nu! strigă ea pe deasupra vântului. Streen!

Ciclonul îl lovi pe Luke, îi zdruncină trupul şi îl ridică în aer. Leia alergă spre fratele ei inert, picioarele abia atingând pământul, deoarece vânturile puternice o izbeau dintr-o parte în alta. Furtuna o dezechilibră şi se trezi aruncată prin aer, zburând ca o insectă spre zidurile de piatră. Se întoarse şi întinse mâna, reuşind să se calmeze suficient pentru a-şi folosi propriile abilități în Forță ca să-şi împingă corpul mai departe. În loc să fie strivită de blocurile de piatră, alunecă uşor pe podea.

Corpul lui Luke continua să se ridice, tras în sus de uragan. Roba Jedi se înfăşura în jurul lui, în timp ce vânturile îl învârteau ca pe un cadavru lansat în mormântul spațiului dintr-un sas de aer al unui cargobot.

Streen nu părea să fie conştient de ceea ce făcea.

Leia reveni din nou în picioare şi sări. De data asta, călări curenții de aer care se învârteau, zburând pe lângă marginea ciclonului spre fratele ei neajutorat. Întinse mâna să-i apuce roba, simți cum degetele ei se agață de țesătura aspră şi apoi pielea îi fu arsă atunci când roba îi fu smulsă. Se prăbuşi înapoi pe podea.

Luke fusese atras în gura tornadei, ridicându-se spre luminatoare.

— Luke! strigă ea. Te rog, ajută-mă.

Habar n-avea dacă el o putea auzi sau dacă putea face ceva.

Adunându-şi forța în muşchii picioarelor, sări din nou prin aer. Ar fi putut fi posibil să îşi folosească abilitățile Jedi de levitație pentru o scurtă clipă; Luke o făcuse de câteva ori, deşi ea însăşi nu stăpânise niciodată acea abilitate. Acum, însă, conta mai mult ca niciodată. Când Leia sări, vântul o prinse. Se înălță suficient de sus pentru a apuca trupul lui Luke. Îşi înfăşură brațele în jurul taliei lui, îşi răsuci picioarele în jurul gleznelor lui, ținându-l şi sperând că greutatea ei îl va trage în jos.

Dar când începură să coboare, vântul crescu în intensitate, urlând. Pielea Leiei amorți din cauza frigului orbitor al viscolului. Zburară spre acoperişul marii săli de audiență, spre cel mai larg luminator, unde ghețari zimțați atârnau ca nişte sulițe.

Leia ştiu brusc ce intenționa Streen să le facă, conştient sau inconştient. Ar fi fost aspirați din Marele Templu, aruncați în înaltul cerului şi apoi lăsați să se prăbuşească de la mii de metri spre crengile ca vârfurile de lance ale bolții junglei.

Uşa turboliftului se deschise. Kirana Ti ieşi în forță, urmată de Tionne şi Kam Solusar.

— Opriți-l pe Streen! strigă Leia.

Kirana Ti reacționă instantaneu. Purta o armură roşie subțire, dar suplă, din piei de reptile de pe Dathomir. Fusese o războinică pe lumea ei, luptând cu o îndemânare neantrenată şi neşlefuită în Forță, dar era antrenată şi în lupta fizică.

Kirana Ti înaintă pe picioarele ei lungi şi musculoase, aplecându-şi capul în timp ce se năpustea în vântul ciclonic care îl înconjura pe Streen. Bătrânul pustnic stătea împietrit, învârtindu-se încet, cu brațele atârnându-i pe lângă corp şi cu vârfurile degetelor depărtate, ca şi cum ar fi încercat să prindă ceva.

Sus, pe tavanul marii săli de audiențe, Leia şi Luke plonjară spre implacabilele dale de dedesubt. Luke cădea ca o păpuşă, iar Leia încercă să-şi amintească cum să-

şi folosească abilitățile de levitație, dar mintea ei devenise goală de panică. Tionne şi Kam Solusar alergară înainte, întinzându-şi brațele, folosindu-se de ceea ce fuseseră învățați. La mai puțin de un metru deasupra pietrelor zdrobitoare, Leia se trezi încetinită, oprindu-se în aer lângă trupul lui Luke. Plutiră uşor până la podea. Leia îl strânse pe Luke lângă ea, însă fratele ei nu răspunse.

Streen se trezi, iar Kam Solusar alergă să o ajute pe Kirana Ti să-l țină în brațe. Bătrânul pustnic începu să plângă. Kam Solusar scrâşni din dinți şi părea că vrea să-l omoare pe bătrânul pustnic pe loc, dar Kirana Ti îl opri.

— Nu-i face rău, spuse ea. Nu ştia ce face.

— Un coşmar, spuse Streen, *Omul Întunecat* vorbea cu mine. Îmi şoptea. Nu-mi dă drumul niciodată. Mă luptam cu el în visul meu. Streen se uită în jur căutând compasiune sau încurajare. Aveam de gând să-l omor şi să ne salvez pe toți, dar m-ați trezit.

În sfârşit, Streen îşi dădu seama unde se afla. Se uită prin marea sală de audiențe până când privirea îi căzu pe Leia care îl ținea în brațe pe Luke.

— Te-a păcălit, Streen, spuse Kirana Ti cu o voce dură. Nu te luptai cu *Omul Întunecat*. El te manipula. Tu erai unealta lui. Dacă nu te-am fi oprit, l-ai fi omorât pe Maestrul Skywalker.

Streen începu să plângă.

Pe platforma înălțată, Tionne o ajută pe Leia să-l ridice pe Luke înapoi pe masa de piatră.

— Nu pare rănit, spuse Leia.

— Din pură întâmplare, spuse Tionne. Apoi se întrebă cu voce tare: Cavalerii Jedi din vechime se confruntau oare cu provocări ca asta?

— Dacă au făcut-o, spuse Leia, sper că vei reuşi să le găseşti poveştile. Trebuie să aflăm ce au făcut acei Jedi pentru a-şi învinge duşmanii.

Streen se ridică în picioare, scuturându-se din mâinile încleştate ale lui Kirana Ti şi Kam Solusar. Fața bătrânului era plină de indignare.

— Trebuie să-l distrugem pe *Omul Întunecat*, spuse Streen, înainte ca el să ne ucidă pe toți.

Leia simți o strânsoare insuportabil rece în inimă, ştiind că Streen avea dreptate.

Capitolul 8

A fi Administratorul Şef al *Instalației din Foale* era o povară destul de mare în condiții normale, dar Tol Sivron nu se gândise niciodată să o facă fără asistență Imperială. Stând în sala de conferințe goală, Sivron îşi mângâie cozile cefalice sensibile şi privi pe fereastra panoramică în spațiul gol din jurul instalației secrete.

Nu-i plăcuse niciodată Amiralul Daala şi felul ei autoritar de a fi. În anii în care fuseseră blocați în *Foale*, Sivron nu avusese niciodată impresia că ea îi înțelegea misiunea de a crea noi arme de distrugere în masă pentru Marele Moff Tarkin – căruia amândoi îi datorau favoruri enorme. Cele patru Distrugătoare ale Daalei fuseseră desemnate să îl protejeze pe Sivron şi pe prețioşii cercetători în domeniul armelor, dar Daala refuzase să-şi accepte poziția de subordonat în schema lucrurilor. Lăsase câțiva prizonieri Rebeli să fure *Zdrobitorul de Soare* şi să-l răpească pe unul dintre cei mai buni creatori de arme ai lui Sivron, Qwi Xux. Apoi, îşi abandonase postul pentru a-i urmări pe hoți, lăsându-l singur şi neprotejat!

Sivron se plimba prin sala de conferințe, plin de mândrie şi împietrit de dezamăgire. Clătină din cap, iar cele două apendice ca nişte viermi ale capului său alunecară pe tunică cu un freamăt de percepții senzoriale. Apucă una dintre cozi şi o înfăşură puternic în jurul umerilor.

Mâna de soldați din trupele de şoc pe care o lăsase Daala în urmă nu servea la nimic. Tol Sivron făcuse numărătoarea completă a soldaților: erau 123. Completase rapoarte oficiale, le adunase dosarele de serviciu, compilase informațiile care ar fi putut fi utile într-o zi. Nu-i era clar cum anume ar fi fost utile acele informații, dar Sivron îşi bazase cariera pe compilarea rapoartelor şi pe strângerea de informații. Cineva, undeva, ar fi găsit că merită. Soldații îi ascultau ordinele – asta făceau soldații la urma urmei – dar el nu era un comandant militar. Nu ştia cum să mobilizeze soldații în cazul în care *Instalația din Foale* ar fi fost vreodată atacată de invadatorii Rebeli. În ultima lună, îi făcuse pe savanții din Foale să muncească din ce în ce mai mult pentru a găsi prototipuri mai bune şi apărări funcționale, elaborând planuri pentru situații neprevăzute şi proceduri de urgență, schițând scenarii şi răspunsuri prescrise pentru fiecare situație. *Cea mai bună armă a noastră este să fim pregătiți*, gândea el. Tol Sivron nu va înceta niciodată să fie pregătit.

Solicitase rapoarte de progres frecvente de la cercetători, insistând să fie ținut în permanență la curent. Camera de depozitare adiacentă biroului său era plină de documente pe suport de hârtie şi de modele demonstrative ale diferitelor concepte. N-avea timp să le examineze pe toate, bineînțeles, dar îl liniştea să ştie că erau acolo.

Auzi paşi care se apropiau şi îi văzu pe cei patru şefi de divizii primare escortați la şedința de dimineață de către gărzile de corp desemnate dintre soldați. Nu se întoarse să-i salute, privind cu un fior de mândrie la scheletul sferic uriaş al prototipului *Stelei Morții* care se înălța deasupra mănunchiului de stânci ca o lună-cadru. *Steaua Morții* fusese cel mai mare succes al *Instalației*. Marele Moff Tarkin aruncase o privire la prototip şi le dăduse pe loc câte o medalie, lui Bevel Lemelisk, principalul său proiectant, lui Qwi Xux, principalul său asistent, şi lui.

Cei patru şefi de divizie luară loc în jurul mesei de şedinţă, fiecare aducându-şi o băutură caldă şi ronţăind o prăjitură de dimineaţă. Fiecare avea asupra lui o copie tipărită a agendei de dimineaţă. Sivron hotărâse că va ţine o şedinţă succintă şi la obiect – nu mai mult de două, poate trei ore. Oricum nu erau prea multe de discutat. În timp ce *Steaua Morţii* dispărea pe cer, se întoarse cu faţa la cei patru manageri.

Doxin era un bărbat mai mult lat decât înalt, complet chel, cu excepţia unor sprâncene foarte întunecate, înguste, care păreau nişte fire subţiri arse în frunte. Buzele îi erau suficient de groase încât ar fi putut echilibra un stilou pe ele atunci când zâmbea. Doxin se ocupa de conceptele şi implementările de înaltă energie.

Alături de el stătea Golanda. Înaltă şi şovăielnică, cu o faţă unghiulară, bărbie ascuţită şi nas acvilin care îi dădea chipului ei forma generală a unui Distrugător, era la fel de frumoasă ca un gundark. Golanda conducea secţiunea de inovaţii în materie de artilerie şi de desfăşurări tactice. În zece ani, nu încetase să se plângă de cât de prostesc era să facă cercetări în domeniul artileriei în mijlocul unui roi de găuri negre, unde gravitaţia fluctuantă îi ruina calculele şi făcea inutil fiecare test.

Şeful diviziei a treia, Yemm, era un Devaronian cu aspect demonic care excela în a spune ceea ce trebuie spus la momentul potrivit. El supraveghea documentaţia şi consilierea juridică.

Ultimul dintre toţi, aşezat în colţul îndepărtat al mesei, era Wermyn, o brută înaltă, cu o singură mână. Pielea lui avea o culoare verde-violet care îi lăsa originea sub semnul întrebării. Wermyn se ocupa de operaţiunile uzinei şi de menţinerea în funcţiune a *Instalaţiei din Foale*.

— Bună dimineaţa, tuturor, spuse Tol Sivron, aşezându-se în capul mesei şi bătând cu ghearele sale ascuţite pe blatul mesei. Văd că v-aţi adus cu toţii agendele. Excelent. Se încruntă la cei patru soldaţi care stăteau în faţa uşii. Căpitane, vă rog să ieşiţi afară şi să închideţi uşa. Asta este o întâlnire privată, la nivel înalt.

Soldatul nu răspunse nimic în timp ce-şi conducea tovarăşii afară şi sigila uşa cu un şuierat de gaze comprimate.

— Gata, spuse Sivron, răsfoind nişte foi în faţa sa. Aş dori ca fiecare dintre voi să raporteze despre activităţile recente din divizia sa. După ce vom discuta posibilele implicaţii ale oricărui lucru nou, putem apoi să ne gândim la strategii. Să înţeleg că planurile de urgenţă revizuite au fost distribuite tuturor membrilor acestei facilităţi?

Sivron îl privi pe Yemm, cel care se ocupa de hârtii. Devaronianul zâmbi plăcut şi încuviinţă din cap. Coarnele de pe capul său se legănară în sus şi în jos.

— Da, domnule Director. Toată lumea a primit o copie a documentului complet de trei sute şaizeci şi cinci de pagini pe suport de hârtie, cu instrucţiuni de a-l citi cu atenţie.

— Bine, spuse Sivron, bifând primul punct de pe agenda sa. Vom lăsa timp la sfârşitul şedinţei pentru chestiunile noi, dar aş vrea să trecem direct la treabă. Mai am încă multe rapoarte de analizat. Wermyn, ai vrea să începi tu?

Şeful diviziei de operaţiuni a *Instalaţiei*, cel cu un singur braţ, răsfoi un raport detaliat despre aprovizionarea lor, despre ratele de consum de energie, despre durata preconizată a celulelor de combustibil din reactorul de putere. Singura preocupare a lui Wermyn era că li se terminau stocurile de piese de schimb şi se îndoia că vor mai primi vreodată un alt transport din exterior.

Tol Sivron consemnă în mod corespunzător acest fapt în jurnalul său.

În continuare, Doxin îşi sorbi băutura caldă şi prezentă un raport despre o

nouă armă pe care o testau savanții săi.

— Este un dispozitiv de transformare a structurii metalice în cristale, spuse Doxin. DTSMC, pe scurt.

— Hmm, spuse Tol Sivron, bătându-şi bărbia cu o gheară lungă. Va trebui să ne gândim la un nume mai atrăgător înainte să-l prezentăm Imperialilor.

— Este doar un acronim de lucru, spuse Doxin, stânjenit. Am construit un model funcțional, deşi rezultatele noastre au fost inconsistente. Testele ne-au dat motive să sperăm la o implementare de succes la scară mai mare.

— Şi ce face mai exact? întrebă Tol Sivron.

— Domnule Director, se încruntă Doxin la el, am depus mai multe rapoarte în ultimele şapte săptămâni. Nu le-ați citit?

Sivron tresări instinctiv din cozile cefalice.

— Sunt foarte ocupat şi nu-mi pot aminti tot ce citesc, spuse el. Mai ales despre un proiect cu un nume atât de neinspirat. Împrospătați-mi memoria, vă rog.

Doxin deveni din ce în ce mai animat în timp ce vorbea.

— Câmpul DTSMC modifică structura cristalină a metalelor – de exemplu, cele din carenele navelor stelare. DTSMC poate penetra scuturile convenționale şi poate transforma plăcile corpului navei în pulbere. Fizica reală este mai complicată, desigur; acesta este doar un rezumat.

— Da, da, zise Tol Sivron. Asta sună foarte bine. Care au fost acele probleme pe care le-ați întâlnit?

— Ei bine, DTSMC a funcționat eficient doar pe aproximativ un procent din suprafața plăcii noastre de test.

— Deci s-ar putea să nu fie teribil de util? spuse Tol Sivron.

Doxin îşi frecă degetele pe suprafața lustruită a mesei, scoțând un sunet de scârțâit.

— Nu este chiar adevărat, domnule Director. Eficacitatea de unu la sută a fost distribuită pe o zonă largă, lăsând defecțiuni de tip punct mort pe întreaga suprafață. O astfel de pierdere de integritate ar fi suficientă pentru a distruge orice navă.

Sivron zâmbi.

— Ah, foarte bine! Continuă-ți studiile şi continuă să depui acele rapoarte excelente.

Golanda, femela cu față ca o secure însărcinată cu desfăşurarea artileriei şi cu inovațiile tactice, vorbi despre proiectilele cu rezonanță de roi, bazate în parte pe lucrările teoretice preliminare pentru *Zdrobitorul de Soare*. Yemm întrerupse rezumatul Golandei ridicându-se în picioare şi strigând. Sivron se încruntă la el.

— Nu este timpul pentru afaceri noi, Yemm.

— Dar, domnule Director! spuse Yemm, gesticulând nebuneşte spre fereastra de vizualizare.

Ceilalți şefi de divizie se ridicară în picioare, agitați.

Tol Sivron se întoarse în cele din urmă ca să vadă siluetele de pe fundalul gazos ale *Foalelor*. Cozile lui de Twi'lek se desprinseră şi se ridicară drept în spatele lui. O flotă de nave de război Rebele apăruse în interiorul *Foalelor*. Forța de invazie de care se temuse de atâta timp, sosise în sfârşit.

* * *

Cu două corvete Corelliene în frunte şi două în flancuri, Generalul Wedge Antilles aduse fregata de escortă *Yavaris* spre grupul de stânci neuniforme care formau *Instalația din Foale*.

Qwi Xux stătea în picioare, de o frumusețe albastră şi palidă, la postul de observație de lângă el, părând încordată, dar nerăbdătoare să scotocească în vechiul ei laborator în căutarea unor indicii privind amintirile ei pierdute.

— *Instalația din Foale*, spuse Wedge pe canalul de comunicații. Sunt Generalul Antilles, Comandantul flotei de ocupație a Noii Republici. Vă rugăm să răspundeți pentru a discuta termenii capitulării voastre.

Se simțea arogant în timp ce o spunea, dar ştia că nu aveau cum să se opună flotei sale. Ascunsă în mijlocul găurilor negre, fără Distrugătoarele Amiralului Daala care să o apere, *Instalația* se baza, pentru protecție, mai degrabă pe inaccesibilitate decât pe puterea de foc. Pe măsură ce navele sale se apropiau de grupul de stânci, Wedge nu primi niciun răspuns. Dar când cadrul metalic descoperit al prototipului *Stelei Morții* se ridică din spatele planetoizilor, simți o înțepătură de teroare.

— Ridicați scuturile! spuse el instinctiv.

Dar *Steaua Morții* nu deschise focul, orbitând grațios şi dispărând din nou din peisaj. În timp ce Wedge îşi apropia flota, o ploaie de focuri de laser se îndreptă spre ei dinspre clădirile mici şi modulele de locuit de pe asteroizii deformați. Doar câteva dintre raze reuşiseră să lovească, reflectându-se inofensiv pe scuturile navelor.

— În regulă, spuse Wedge. Două corvete. Doar lovituri chirurgicale. Vrem să le eliminăm apărarea, dar să nu avariem *Instalația* în sine. Se uită la Qwi. Locul acela deține prea multe date importante pentru a risca să le pierdem.

Wedge urmări grupurile uriaşe de motoare din spatele celor două corvete din față în timp ce acestea lansau rafale distructive asupra asteroizilor. Lănci de un roşu aprins se înfigeau în jos pentru a pulveriza rocile.

— E prea uşor, spuse Wedge.

Un semnal disperat veni de la unul dintre Căpitanii corvetelor. Imaginea lui pâlpâi în timp ce transmitea pe canalul de urgență.

— Se întâmplă ceva cu coca noastră! Scuturile nu sunt eficiente. Este un nou tip de armă. Pereții carenei slăbesc. Nu pot localiza unde…

Transmisia se întrerupe în timp ce corveta se transformă într-o minge de foc şi şrapnel.

— Înapoi! strigă Wedge pe canalul deschis, dar a doua corvetă continuă să plonjeze înainte, alegând în schimb să folosească întregul său arsenal de tunuri turbolaser duble, precum şi o pereche de lansatoare de torpile protonice care fuseseră instalate special pentru misiunea de ocupație. Căpitane Ortola! Înapoi!

Căpitanul celei de-a doua corvete lovi cel mai apropiat planetoid. Torpilele protonice sfârâiră cu o energie de neoprit. Exploziile turbolaserului aprinseră gazele volatile şi inflamabile, transformând micul planetoid în praf incandescent.

— Nu va mai fi o problemă, domnule, spuse Căpitanul Ortola. Puteți desfăşura forțele de atac oricând doriți.

* * *

Avertismente stridente răsunau prin interfonul *Instalației din Foale* atât de monoton, încât lui Tol Sivron îi era dificil să îşi conceapă discursul.

— Atenție, vă rog, spuse el în interfon. Nu uitați să urmați procedurile de urgență.

Afară, soldații din trupele de şoc se grăbeau pe coridoarele cu gresie albă. Căpitanul striga şi îşi îndruma trupele să îşi stabilească poziții defensive la intersecțiile vitale. Nimeni nu se obosise să urmeze scenariile de urgență atent scrise şi testate pentru care Tol Sivron şi managerii săi petrecuseră atât de mult timp dezvoltându-le.

Strângându-şi dinții ascuțiți de supărare, Sivron îşi ridică vocea în interfon.

— Dacă aveți nevoie de un alt exemplar al procedurilor de urgență sau dacă întâmpinați dificultăți în a găsi unul, contactați imediat şeful diviziei respective. Vom avea grijă să primiți unul.

Suspendate deasupra *Instalației din Foale*, navele Rebelilor arătau ca nişte construcții de coşmar, ignorând laserele defensive ale *Instalației* de parcă ar fi fost simple muşcături de insecte. Doxin stătea lângă o stație de comunicații cu laboratoarele şi se bucură când văzu cum era distrusă una dintre corvetele Rebelilor, dezintegrându-se într-un nor de plăci metalice pulverizate şi gaze de combustibil şi de răcire care se scurgeau.

— A funcționat! spuse Doxin. DTSMC a funcționat!

Bătu în mufa de recepție din ureche, ascultă şi îşi încleştă cu buzele sale enorme. Când Doxin îşi încrețea fruntea de pe capul chel, crestele se ondulau până în creştet ca nişte urme de teren accidentat.

— Din păcate, nu vom avea o a doua şansă, domnule Director. Se pare că DTSMC s-a defectat, spuse Doxin. Dar cred că succesul inițial împotriva unei ținte reale a dovedit că sistemul merită o dezvoltare suplimentară.

— Într-adevăr, fu de acord Tol Sivron, uitându-se cu admirație la norul de resturi care se extindea de la corvetă. Trebuie să avem o întâlnire de aprofundare.

— Sistemul este în acest moment deconectat, spuse Doxin.

A doua corvetă Rebelă trase cu toate armele, iar asteroidul care adăpostea birourile şi laboratoarele conceptelor de înaltă energie se incineră sub baraj.

— Se pare că este indiscutabil deconectat, spuse Sivron.

Doxin era profund dezamăgit.

— Acum nu vom mai putea efectua niciodată o analiză după lovitură, spuse el cu un oftat. Va fi greu să alcătuim un raport complet fără date reale.

O bubuitură puternică reverberă în toată *Instalația*. Tol Sivron aruncă o privire prin sală, în timp ce şefii săi de divizie se înghesuiau să vadă. Fumul alb şi cenuşiu se încolăcea pe coridoare, înfundând sistemele de ventilație. Ecranele de monitorizare din interiorul sălii de conferințe deveniră goale. În timp ce Sivron se ridica pentru a cere o explicație, luminile din toate birourile se stinseră, fiind înlocuite de strălucirea verde palidă a sistemelor de urgență.

Căpitanul trupelor de şoc se grăbi să se apropie tropăind pe podeaua de gresie.

— Căpitane, ce se întâmplă? spuse Tol Sivron. Raportează.

— Tocmai am reuşit să distrugem cu succes nucleul computerului principal, domnule, spuse el.

— *Ce ați făcut?* întrebă Sivron.

Căpitanul continuă cu vocea lui întretăiată.

— Avem nevoie de codurile dumneavoastră personale pentru a accesa fişierele de rezervă, domnule Director. Le vom iradia pentru a şterge informațiile clasificate.

— Este asta în procedurile de urgență? Tol Sivron se uită de la dreapta la stânga în căutarea unui răspuns din partea şefilor de divizie. Ridică copia pe hârtie a manualului de proceduri de urgență. Căpitane, la ce pagină ai găsit asta?

— Domnule, nu putem permite ca datele noastre vitale să cadă în mâinile Rebelilor. Copiile de siguranță ale calculatoarelor trebuie distruse înainte ca invadatorii să intre în posesia acestei instalații.

— Nu sunt sigur că am abordat această eventualitate atunci când am scris manualul, spuse Golanda cu o ridicare din umeri, răsfoind şi ea paginile.

— Poate că va trebui să punem asta într-un addendum? sugeră Yemm.

Ridicându-se în picioare, Wermyn răsfoi hârtiile cu singura lui mână.

— Domnule Director, văd aici, la secțiunea 5.4. *În cazul unei invazii a Rebelilor*, paragraful (C). În cazul în care o astfel de invazie pare să reuşească să intre în posesia *Instalației*, eu trebuie să-mi conduc echipa într-o misiune către asteroidul reactorului de energie şi să distrug turnurile de răcire, astfel încât sistemul să intre în stare supercritică şi să nimicească atât această bază, cât şi pe invadatori.

— Bine, bine! spuse Tol Sivron, găsind pagina potrivită şi verificând singur cuvintele. Treci la treabă.

Wermyn se ridică în picioare. Pielea lui verzuie-purpurie se coloră şi mai tare.

— Toate aceste proceduri au fost aprobate, domnule Director, dar nu înțeleg care este următorul nostru pas. Cum va ajunge echipa mea în siguranță? De fapt, cum va ajunge cineva dintre noi în siguranță după ce am declanşat reacția în lanț?

Vocea unui soldat din trupele de şoc întrerupse din interfon discuția alarmată.

— Trupele Rebele au intrat în bază! Trupele Rebele au intrat în…

Cuvintele se terminară într-un zgomot de statică moartă.

— Sună ordinul de evacuare, spuse Sivron, împietrit.

Se uită pe fereastra de observație panoramică cu ochii săi apropiați şi iscoditori. Navele de luptă Rebele loveau *Instalația*. Apoi, un cadru metalic strălucitor se ridică la vedere, o sferă armilară de mărimea unei mici luni.

— Du-te şi ocupă-te de reactoare, Wermyn, spuse Tol Sivron. Noi vom evacua şi ne vom retrage către prototipul *Stelei Morții*. Putem să trecem pe acolo şi să te luăm, apoi să evadăm. Îi vom abandona pe Rebeli morții şi vom duce cunoştințele noastre prețioase înapoi la Imperiu.

* * *

Trei transportoare cu echipe de asalt ale Noii Republici aterizară pe asteroidul central al *Instalației*, trecând prin uşile închise ale hangarului cu ajutorul tunurilor laser. Pe măsură ce transportoarele îşi deschideau trapele de ieşire ca nişte aripi mecanice, echipele se revărsară din compartimentele de pasageri şi se aliniară în falange defensive. Ghemuite jos, cu capetele ascunse în spatele armurilor rezistente la blastere, aveau armele de mare energie îndreptate în fața lor.

Chewbacca scoase un muget Wookiee în timp ce cobora în trombă pe rampă, ținându-şi arbaleta în față. Strânse o labă păroasă în jurul mânerului şi îndreptă arma înainte. Blana i se zbârlise. Simți miros de fum, ulei şi vapori de lichid de răcire. Chewbacca ridică în aer o labă păroasă, făcând un gest către echipa de elită a Comandoului lui Page să îl urmeze.

Focurile de blaster răsunară în timp ce patru soldați din trupele de şoc trăgeau

din ambuscadă. Un membru al uneia dintre celelalte echipe de atac se prăbuşi, apoi patruzeci de fulgere blaster se îndreptară spre soldaţii Imperiali.

Chewbacca îşi aminti că fusese prizonier în *Instalaţia din Foale*, când fusese obligat să facă muncă întreţinere pentru navele Amiralului Daala. Fusese tentat să saboteze una dintre navetele lor de asalt din clasa Gamma, dar ştia că asta nu ar fi făcut decât să-l omoare, fără să provoace daune ireparabile forţelor Imperiale. Acum, însă, se gândea la ceilalţi sclavi Wookiee. Îşi amintea de capetele lor aplecate şi de blana murdară, de trupurile lor slabe. Focul din ochii lor se stinsese după anii mulţi de muncă grea şi fără speranţă. Cu un răcnet abia stăpânit, îşi aminti, de asemenea, de omul sadic care servea drept *Gardian* al Wookieelor, păzind detaşamentul de sclavi, indiferent unde erau repartizaţi. Ochii lui arzători, vocea stridentă şi biciul mortal care îi ţinuseră pe Wookiee la respect prin intimidare.

Alarmele urlau prin interfoane, pompând adrenalina şi furia lui Chewbacca. Mârâi pentru ca echipele să se grăbească. Se gândi la C3P-O care se afla încă la bordul navei amiral *Yavaris* şi se bucură că droidul de protocol nu se afla acum în mijlocul focului încrucişat. Nu voia să fie nevoit să îl reasambleze din nou pe C3P-O.

Se apropie de o sală de lucru imensă, cu pereţi de piatră, unde îşi amintea că efectuase ore nesfârşite de muncă grea. Uşile erau sigilate de scuturi grele blindate, cu nituri de mărimea degetelor lui Chewbacca. Lovi în uşa de metal cu palma sa plată. În spatele lui, membrii Comandoului lui Page scotociră în rucsacuri. Doi dintre ei porniră înainte cu detonatoare termice în fiecare mână. Le amplasară în punctele critice de pe uşi şi apăsară întrerupătoarele. Luminile de chihlimbar se aprindeau şi se stingeau, efectuând numărătoarea inversă.

— Înapoi! strigă unul dintre ei.

Chewbacca alergă după echipă în timp se ascundeau după colţ chiar la timp pentru a auzi o explozie înăbuşită. O clipă mai târziu, un sunet mult mai puternic reverberă în timp ce uşa grea se izbea de podea.

— Mişcaţi-vă, spuse şeful echipei de atac.

Chewbacca se năpusti înainte prin fum, în timp ce se avânta în hangarul închis. Auzi sunete subţiri de şuierat, ca nişte fulgere amestecate cu urlete de durere indignate. Prizonierii Wookiee erau într-o stare atât de disperată încât îşi uitaseră propria lor limbă. Când fumul se risipi, Chewbacca fu dezamăgit să constate că bătălia se încheiase deja – dar era încântat că sclavii luaseră în sfârşit atitudine după ce auziseră alarmele şi simţiseră că valul suferinţei lor încetase.

Nouă Wookiee se îndreptau spre *Gardian*, care acum stătea cu spatele la o navetă Imperială clasa Lambda pe jumătate dezasamblată. *Gardianul* avea corpul în formă de butoi, cu o piele unsuroasă, accentuată de un luciu de transpiraţie îngrozită. Buzele i se trăgeau înapoi într-un rânjet de sfidare şi continua să lovească cu lovituri şerpuite din biciul său de forţă. Cei nouă Wookiee mârâiau, încercând să se apropie suficient de mult pentru a-l sfâşia cu ghearele lor.

Chewbacca scoase propriul său răget de provocare. Unii dintre Wookiee aruncară o privire spre forţa de salvare, dar ceilalţi giganţi păroşi erau atât de fascinaţi de şansa lor de a-l prinde pe *Gardian*, încât nu îi acordară nicio atenţie.

— Aruncă arma, spuse liderul echipei de comando către *Gardian*.

Toate puştile blaster erau îndreptate spre el. Îl amuză pe Chewbacca să-l vadă pe omul crud cum se uită la forţa Noii Republici cu o expresie de uşurare.

Cei nouă Wookiee continuară să urle. Arătau mai rău acum decât cu doar

câteva luni în urmă. Fără îndoială, fără protecția flotei Amiralului Daala, *Gardianul* îi forțase pe sclavi să muncească şi mai mult pentru a pregăti alte mijloace de apărare pentru *Instalația din Foale*.

— Aruncă arma, am spus! insistă comandantul echipei de atac.

Gardianul mai dădu încă o lovitură cu biciul său de forță, împingând gloata de Wookiee înapoi. Chewbacca îi văzu pe cei trei masculi mai mari din față, cu blana lor vărgată şi peticită, pârjolită de la loviturile de bici şi cu urme ca de ceară de la vechile cicatrice. Cel mai bătrân Wookiee, cu blană cenuşie, pe care Chewbacca şi-l amintea ca fiind Nawruun, se ghemuise la marginea navetei, ascunzându-se sub panourile ascuțite ale aripilor ridicate. Oasele bătrânului Wookiee păreau răsucite şi zdrobite de ani de muncă, dar furia din ochii lui era mai strălucitoare decât o stea.

Gardianul îşi ridică biciul de forță, se holbă la Wookiee, apoi la comandourile lui Page. Şeful de echipă trase un foc de avertisment, care ricoşă în pereții camerei. *Gardianul* îşi ridică cealaltă mână în semn de capitulare, apoi lăsă mânerul biciului său de forță să cadă pe pământ. Acesta zornăi pe plăcile netede ale punții.

— În regulă, acum, înapoi, spuse liderul echipei.

Chewbacca oferi propriile sale cuvinte în limba Wookiee. Prizonierii uimiți rămaseră încordați pentru o clipă. *Gardianul* păru gata să se prăbuşească de spaimă, când, deodată, bătrânul Nawruun plonjă pe podea, aruncându-se cu o labă păroasă pentru a smulge mânerul biciului, bâjbâind comutatoarele de activare.

Gardianul țipă şi se sprijini de perete, căutând un loc unde să se ascundă. Chewbacca urlă la Wookiee să se oprească, dar nu-l auziră, pentru că se năpustiră cu toții în față, cu ghearele întinse, gata să-l sfâşie în bucăți însângerate.

Nawruun se aruncă asupra bărbatului cu formă de butoi. Deşi era deformat şi bătrân, Wookieeul cocoşat apucă biciul de forță ca pe o bâtă şi îl azvârli pe *Gardian* la podea. Bărbatul voinic striga şi se zbătea. Ceilalți Wookiee se aruncară asupra lui. Nawruun înfipse biciul de forță în fața *Gardianului* şi porni arma la putere maximă.

Lancea de energie biciuitoare străpunse în capul *Gardianului*, făcând focuri de artificii în interiorul creierului său. Scânteile îi ieşiră din orbitele ochilor, până când craniul se spulberă, împroşcându-i cu sânge pe prizonierii Wookiee isterici.

Liniştea se aşternu peste cameră.

Chewbacca înaintă cu grijă, în timp ce supraviețuitorii Wookiee se ofiliră. Fără rezistență sau furie, se îndepărtară de cadavrul torționarului lor. Bătrânul Nawruun se ridică din nou în picioare şi se uită în gol la biciul de forță din mâna sa, lăsându-l apoi să cadă. Biciul se izbi de podea cu un sunet gol, iar Nawruun se prăbuşi lângă el. Trupul său se cutremură şi scoase sunete goale în timp ce plângea.

* * *

Tol Sivron încercă să găsească un loc confortabil pentru a se aşeza şi a se relaxa în compartimentul pilotului de pe *Steaua Morții*, dar prototipul nu fusese proiectat pentru confort. Suporturile pentru echipamente erau înconjurate de cabluri nefolositoare şi suduri stângace. Grinzile şi structura armată îi blocau vederea asupra majorității *Instalației* bombardate, dar putea vedea că forțele Rebelilor invadaseră complexul. În perimetrul exterior al planetoizilor grupați, turnurile de răcire complicate şi dispersoarele de radiație ale reactorului de putere străluciră brusc şi începură să se prăbuşească.

Vocea răguşită a lui Wermyn răsună prin radio.

— Domnule Director Sivron, explozibilii noştri au distrus sistemele de răcire. Reactorul de putere va intra în curând în stare supercritică. Nu cred că atacatorii îl pot opri. *Instalația din Foale* este sortită pieirii.

— Foarte bine, Wermyn, spuse Sivron, consternat de pierderea echipamentului capital – dar ce putea face, până la urmă?

Gardienii săi Imperiali îl abandonaseră. El şi liderii diviziei sale făcuseră o treabă destul de notabilă luptând. Fără niciun ajutor militar nu se putea aştepta să reuşească împotriva unei forțe de atac bine înarmate, nu-i aşa? În plus, ei urmau procedura stabilită. Nimeni nu-i putea învinui pentru asta.

Sivron se uită la comandantul trupelor de şoc şi la ceilalți trei şefi de divizie. Restul cercetătorilor din *Foale* şi contingentele de soldați se refugiaseră în interiorul încăperilor de aprovizionare şi de control ale prototipului.

— Nu am avut ocazia să citesc datele tehnice complete ale acestui prototip de stație de luptă. Tol Sivron se uită în jur. Ştie cineva cum să piloteze această navă?

Golanda se uită la Doxin, care la rândul său se uită la Yemm.

Căpitanul trupelor de şoc spuse:

— Am avut ceva experiență în pilotarea vehiculelor de atac, domnule. Poate că pot desluşi comenzile.

— Bine, Căpitane, spuse Tol Sivron. Ummm... Se ridică de pe scaunul de comandă. Aveți nevoie să stați aici?

— Nu este nevoie, domnule. Mă pot descurca de la postul de pilot.

Căpitanul se apropie de un rând de comenzi care erau prinse cu şuruburi.

— Probabil că au sesizat exploziile lui Wermyn, spuse Doxin, privind navele de atac ale Rebelilor grupate în jurul planetoidului cu reactoarele. Alte două navete coborâră în timp ce echipele erau desfăşurate la stația energetică. Puterea de foc combinată a Rebelilor va bloca toate încercările de salvare.

— Deci, cum ar trebui să ajungem la Wermyn? spuse Sivron.

Yemm începu să răsfoiască din nou manualul de proceduri de urgență.

— Nu cred că am abordat nici această eventualitate.

Cozile cefalice ale lui Tol Sivron zvâcniră extrem de enervate.

— Asta nu e prea bine, nu-i aşa?

Se încruntă, încercând să se gândească cum ar putea să se adapteze la momentul respectiv. Twi'lekii se pricepeau să se adapteze. Sivron reuşise să o facă atunci când părăsise planeta sa natală Ryloth; se adaptase atunci când Mofful Tarkin îl repartizase ca Director al grupului de experți. Acum îşi va adapta din nou planurile pentru a profita de o situație care se înrăutățea de la minut la minut.

— În regulă, deci nu mai e timp să-l salvăm pe Wermyn. Schimbare de planuri. Datoria noastră este față de Imperiu. Trebuie să luăm acest prototip al *Stelei Morții* şi să ne retragem rapid.

Wermyn văzuse şi el echipele de atac ale Rebelilor coborând pentru a cuceri planetoidul reactor şi îl contactă din nou pe Tol Sivron cu un ton frenetic în voce.

— Domnule Director, ce pot face pentru a vă ajuta? Cum plănuiți să ne salvați?

Tol Sivron deschise canalul şi spuse cu cea mai gravă şi sinceră voce a sa:

— Wermyn, vreau doar să ştii cât de mult te admir şi te respect pentru anii de serviciu. Regret că pensionarea ta nu poate fi atât de lungă şi de fericită pe cât am sperat că va fi. Încă o dată, acceptă aprecierile mele. Mulțumesc.

Apoi închise şi se întoarse spre Căpitanul trupelor de şoc.

— Trebuie să plecăm de aici. Chiar acum.

* * *

Când luptele cele mai grele începură să se stingă, Qwi Xux coborî cu Wedge Antilles în *Instalație*. Qwi vedea cum se măreau planetoizii pe măsură ce se apropiau. Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieții acolo jos, dar nu-şi amintea mare lucru.

În afară de distrugerea primei corvete, flota Noii Republici suferise pierderi minime. Savanții din *Foale* opuseseră o rezistență chiar mai mică decât se temuse Wedge. Qwi aştepta acum cu nerăbdare să treacă prin vechile ei laboratoare, dornică să-şi găsească propriile fişiere în speranța de a răspunde la unele dintre întrebări... dar temându-se să afle răspunsurile.

Wedge se întinse să o ia de mână.

— Va fi bine. Vei fi de mare ajutor. Aşteaptă şi vei vedea.

Ea îl privi lung cu ochii ei mari.

— O să fac tot ce pot. Dar ceva îi atrase atenția şi îi arătă repede cu degetul. Uite, Wedge! Trebuie să o oprim.

Prototipul *Stelei Morții* se înălța departe de *Instalația din Foale* prin propriile motoare, strălucind în lumina reflectată a norului de gaz.

— Conform propriilor mele înregistrări, *Instalația din Foale* avea un prototip complet funcțional, zise Qwi. Dacă duc acea *Stea a Morții* în spațiul Noii Republici...

Înainte ca ea să-şi termine fraza, sfera gigantică a *Stelei Morții* ieşise în zbor spre marginea grupului de găuri negre şi dispăru în norii de gaz supraîncălzit care o ascunseră vederii.

Capitolul 9

Terpfen stătea în umbra impunătoare a Marelui Templu, în timp ce lumina timpurie a zilei creştea pe Yavin 4, încălzind jungla până când se ridicară negurile.

Paralizat de frică în faţa ziguratului antic şi impunător, Terpfen îşi roti ochii circulari pentru a privi înapoi spre zona de aterizare unde stătea nava sa de vânătoare furată, care vibra, bâzâind în timp ce se răcea printre ierburile răsfirate. Văzu pe învelişul său petele decolorate provenite în urma loviturilor directe pe care le primise de la X-interceptoarele care îl urmăriseră pe Coruscant.

Privind în sus, zări câţiva dintre ucenicii Jedi, siluete mici în vârful templului. În timp ce luna junglă orbita în jurul gigantului gazos, configuraţia sistemului crea un fenomen neobişnuit care îi umpluse de uimire pe Rebeli atunci când îşi stabiliseră pentru prima dată baza secretă pe mica lună. Lumina strălucitoare a soarelui care se revărsa prin straturile de la partea superioară a lui Yavin se refracta în mai multe culori diferite, apoi loveau atmosfera lunii, filtrate prin ceaţa care se ridica pentru a da drumul unei ploi de curcubee care dura doar câteva minute odată la fiecare răsărit. Ucenicii Jedi, adunaţi să privească furtuna de curcubee de deasupra, văzuseră nava lui aterizând, iar acum veneau spre el.

Într-o salopetă de pilot elegantă, care nu purta niciun însemn, Terpfen îşi simţea inima bătând cu putere, iar mintea îi zvâcnea. Mărturisirea actelor sale de trădare îl speria cel mai mult – dar trebuia să facă faţă situaţiei. Încercă să-şi repete cuvintele, dar decise că asta nu-l va ajuta. Nu exista nicio modalitate bună de a împărtăşi vestea teribilă. Se simţea ameţit, gata să leşine, şi apucă cu o mână înfrigurată blocurile reci, acoperite de muşchi, ale templului. Se temea că îl găsise cumva din nou Carida, că Furgan îşi înfunda ghearele în componentele organice care înlocuiseră bucăţi din creierul lui Terpfen.

Dar nu! Acum era mintea lui! De mai bine de o zi nu mai simţise nicio presiune din partea controlorilor săi Imperiali. Uitase cum era să aibă propriile gânduri şi îşi testa noua libertate cu o uimire crescândă. Avusese vise legate de răsturnarea Imperiului, de sugrumarea Ambasadorului Furgan, cel cu ochi de gândac. Şi în timpul acestor gânduri nu-i sufocă mintea nicio prezenţă obscură. Se simţea atât de... liber! Îşi dădu seama că starea de leşin era doar spaima care îl năpădea. Senzaţia trecu, iar Terpfen se îndreptă din nou când auzi paşi apropiindu-se.

Prima persoană care apăru în lumina strălucitoare a zilei fu chiar Ministrul de Stat Leia Organa Solo. Trebuie să fi alergat spre turbolift, aşteptându-se ca nava de vânătoare să transporte vreun mesaj de urgenţă de pe Coruscant. Părul ei părea ciufulit şi suflat de vânt, iar umbrele îi bântuiau ochii. Chipul ei era încruntat, de parcă altceva o tulbura deja.

Terpfen simţi cum creşte în el disperarea înfrigurată. Avea să fie şi mai chinuită după ce îi va spune că Imperialii cunoşteau locaţia fiului ei, Anakin.

Leia se opri şi se uită grav la el, măsurându-l. Sprâncenele i se împreunară în semn de gândire, apoi îi rosti numele.

— Te cunosc. Terpfen, nu-i aşa? De ce ai venit aici?

Terpfen ştia deja că cicatricile sale şi capul bulbucat îl făceau recognoscibil chiar şi pentru oameni. În spatele Leiei veneau mai mulți ucenici Jedi pe care Terpfen nu îi recunoştea, până când o văzu pe Ambasadoarea Cilghal. Ochii mari şi rotunzi ai femelei Mon Calamari părură să-i pătrundă în suflet.

— Doamnă Ministru Organa Solo…, spuse Terpfen cu o voce tremurândă. Apoi se prăbuşi în genunchi, în parte din cauza suferinței atroce şi în parte pentru că picioarele refuzau să îl mai susțină. Fiul dumneavoastră, Anakin, e în mare pericol!

Îşi înclină ruşinat capul plin de cicatrici. Înainte ca ea să poată lansa întrebări ascuțite ca un laser, Terpfen mărturisi totul.

* * *

Leia se holbă la capul plin de cicatrice al lui Terpfen şi se simți ca şi cum ar fi fost strangulată. Securitatea şi confidențialitatea complicate implementate de Luke şi Ackbar pentru planeta Anoth fuseseră depăşite! Imperiul ştia unde să-l găsească pe fiul ei cel mic. Leia înțelegea prea puțin despre apărarea acelei lumi protejate şi infernale. Acum, servitoarea şi prietena ei, Winter, era singura protecție pe care o mai avea micuțul Anakin.

— Vă rog, doamnă Ministru Organa Solo – trebuie să mergem imediat pe Anoth, spuse Terpfen. Trebuie să le trimitem un mesaj, să evacueze copilul înainte să ajungă la el echipa de atac Imperială. În timp ce mă aflam sub influența lui Furgan, am transmis coordonatele lumii Anoth către Carida, dar nu am păstrat o copie a lor. Am distrus acele informații. Trebuie să ne conduci personal acolo. Voi face tot ce pot să vă ajut, dar trebuie să ne mişcăm repede.

Leia se pregătea să intre în acțiune, gata să facă tot ce era necesar pentru a-şi salva fiul. Însă o conştientizare paralizantă o făcu să se oprească.

— Nu pot lua legătura cu Anoth. Nici măcar eu nu ştiu unde este planeta!

Terpfen se holbă la ea, dar ea nu putea citi expresiile de pe fața lui colțuroasă şi acvatică.

— A fost ținută secretă şi față de mine, continuă ea. Singurii care ştiau despre ea erau Winter – şi ea este pe Anoth – Ackbar, care se ascunde pe Mon Calamari, şi Luke, care este în comă. Nu ştiu cum să ajung acolo!

Se linişti, încercând să-şi amintească cât de rapid gândea în tinerețe. Pe prima *Stea a Morții*, preluase conducerea în timpul salvării prost planificate de Han şi Luke. Atunci ştiuse ce avea de făcut. Acționase rapid şi fără ezitare. Dar acum avea trei copii de care trebuia să aibă grijă, iar noile priorități păreau să îi zăpăcească luciditatea. Han plecase deja în căutarea lui Kyp Durron şi a *Zdrobitorului de Soare*. Ea fusese lăsată cu gemenii, pentru a-i ține în siguranță. Nu putea să plece acum.

Ambasadoarea Cilghal păru să-i simtă gândurile.

— Trebuie să pleci, Leia. Du-te să-ți salvezi fiul. Copiii tăi gemeni vor fi în siguranță aici. Îi vor proteja ucenicii Jedi.

Ca şi cum ar fi fost eliberată brusc de ceva ce nu ştia că o lega, Leia simți cum planurile plonjează în mintea ei conştientă. Relaxându-se, deveni rece şi hotărâtă.

— În regulă, Terpfen, tu vii cu mine. Vom merge spre Mon Calamari cât de repede putem. Îl vom găsi pe Ackbar, iar el ne poate duce la Winter şi la Anakin.

Îl privi pe trădător cu un amestec mixt şi complex de furie şi speranță, milă şi tristețe. El se întoarse.

— Nu. Şi dacă Imperialii mă activează din nou? Dacă voi fi obligat să comit un nou sabotaj?

— Voi fi cu ochii în patru, spuse ea cu o voce dură. Dar vreau să vii să-l vezi pe Ackbar. Se gândi la suferința Amiralului Mon Calamari, la modul în care se ascunsese pe planeta sa pentru ca alții să nu fie nevoiți să-i vadă ruşinea. Îi vei explica faptul că nu a fost vinovat de prăbuşirea de pe Vortex.

Terpfen se străduí să se ridice din nou în picioare. Se clătină, dar în cele din urmă se ridică.

— Doamnă Ministru Organa Solo, spuse el. Vocea lui suna de parcă ar fi înghițit ceva neplăcut. Îmi pare rău.

Ea îi aruncă o privire, dar simți cum o străbate adrenalina, nevoia de a se pune în mişcare, de a face tot ce era posibil. Ezitarea putea însemna pierderea a tot ce era important.

— Cere-ți scuze când se va termina totul, zise ea. Acum am nevoie de ajutorul tău.

Capitolul 10

Şoimul Mileniului ieşi din hiperspațiu în apropierea coordonatelor sistemului stelar Caridan distrus. Han Solo polarizează fereastra segmentată pentru a se uita la rămăşițele care fuseseră până de curând un grup de planete şi un soare incandescent; acum vedea doar o fâşie de gaze încă incandescente – o mare de radiații provenind de la supernovă. Distrugerea pur şi simplu era la o scară mai mare chiar şi decât atunci când ieşise din hiperspațiu pentru a găsi Alderaanul redus la resturi de fragmente – înainte să o fi întâlnit pe Leia, înainte să se alăture Rebeliunii şi înainte să fi aflat despre Forță.

Steaua explodată a Caridei aruncase material stelar într-o fâşie groasă în jurul eclipticii, perdele vaste de gaze învolburate care străluceau şi scânteiau intens în tot spectrul. O undă de şoc străbătea spațiul, unde avea să se disipe în decursul a mii de ani. Sub scanerele sale de înaltă rezoluție, Han identifică câteva rămăşițe răsucite, bucăți arse care fuseseră planetele exterioare din sistem. Acum străluceau ca nişte cărbuni într-un foc muribund.

Lando Calrissian stătea lângă el, cu gura deschisă de uimire.

— Doamne, puştiul ăsta chiar ştie cum să provoace pagube.

Han încuviință din cap. Îşi simțea gâtul uscat şi iritat. Se simțea ciudat să nu-l aibă pe Chewbacca pe scaunul copilotului. Spera ca prietenul său Wookiee să se descurce mai uşor în misiune decât Han.

Sistemele de senzori ale *Şoimului* abia făceau față energiilor supraîncărcate care pulsau printre resturile sistemului Caridan. Razele X şi gamma se loveau de scuturile sale, dar Han nu văzu niciun semn de Kyp.

— Han, ce crezi că vei găsi cu toată această statică? Dacă eşti foarte ager şi foarte norocos, ai putea detecta o urmă de ioni de la motoarele subluminice ale *Zdrobitorului de Soare*, dar în mijlocul unei supernove nu vei reuşi niciodată să detectezi urma. Şansele sunt…

Han îl întrerupse cu o mână ridicată.

— Să nu-mi spui niciodată care sunt şansele. Ştii bine că nu am nevoie de ele.

Lando zâmbi.

— Da, ştiu, ştiu. Şi ce vom face? Ce rost a avut să venim în acest sistem?

Han îşi strânse buzele, căutând un răspuns. Se simțise îndreptățit să vină până aproape de Carida pentru a lua urma lui Kyp.

— Vreau să văd ce a văzut el, spuse el, să gândesc cum ar fi putut gândi el. Ce-i trecea prin minte?

— Îl cunoşti mai bine decât mine, amice. Dacă a incendiat Nebuloasa Cauldron pentru a o nimici pe Amiralul Daala, iar acum a distrus Centrul Imperial de Pregătire Militară, unde s-ar fi dus în continuare? Gândeşte-te singur. Care ar fi următoarea țintă?

Han se uita fix la infernul a ceea ce fusese soarele Caridei.

— Dacă scopul meu ar fi să lovesc Imperiul, provocând cât mai multe pagube… m-aş îndrepta spre…

Se întoarse brusc şi se uită la Lando.

Ochii căprui şi profunzi ai lui Lando se deschiseră brusc.

— Este prea periculos. Nu s-ar duce acolo!

Han spuse:

— Nu cred că pericolul are vreo legătură cu asta.

— Lasă-mă să ghicesc. În continuare, vei spune că îl vom urmări până la Sistemele din Nucleu.

— Ai înțeles, bătrâne prieten.

Han setă coordonatele în navicomputer şi îl auzi pe Lando murmurând pentru sine.

— Acum nu voi mai ajunge niciodată la timp pe Kessel.

Gazele incandescente ale stelei explodate a Caridei se învârtiră în jurul lor, în timp ce spațiul se alungi. *Şoimul* intră în hiperspațiu, îndreptându-se mult în spatele liniilor inamice şi adânc în inima rămăşițelor forțelor Imperiului.

* * *

Aproape de inima strălucitoare a galaxiei, unde stelele se aflau apropiate unele de altele în configurații necunoscute, Împăratul înviat îşi adunase apărarea pentru o ultimă confruntare. Dar, de la moartea lui Palpatine, Lorzii Războinici Imperiali se luptaseră între ei pentru control. Fără un geniu militar ca Marele Amiral Thrawn care să unifice rămăşițele, maşina de război Imperială se retrăsese în Sistemele protejate ale Nucleului. Lorzii lăsaseră Noua Republică victorioasă pentru a-şi linge rănile, în timp ce se luptau pentru supremație în propriul lor colț de galaxie.

Dar când un lider militar va reuşi să iasă învingător, forțele sale vor ataca Noua Republică. Dacă nu cumva le distrugea mai întâi Kyp Durron.

Han şi Lando găsiră o stea pitică roşie explodată la marginea nucleului. Soarele mic şi întunecat nu era remarcabil şi, conform atlasului galactic al *Şoimului*, nu avea lumi locuibile. Cu toate astea, exploratorii stabiliseră că sistemul piticei roşii adăpostea un şantier de construcție de nave stelare, un depozit de arme şi de arhive protejate în camere bine ascunse în adâncurile mai multor planete stâncoase fără viață. Han se uită pe fereastră şi văzu că mica stea explodase într-un mod mai puțin spectaculos decât soarele Caridei, o explozie fără suficientă masă pentru a genera o reacție în lanț semnificativă. Cu toate astea, fronturile de şoc pulverizaseră şi incineraseră planetele care orbitau în apropiere.

— A făcut-o din nou, spuse Han. Nu ai cum să ratezi o urmă ca cea pe care o lasă Kyp în urma sa.

Lando se uită la scanere.

— Văd unsprezece Distrugătoare din clasa Victory care părăsesc sistemul.

— Asta e minunat, spuse Han. Avea destule motive de îngrijorare cu Kyp şi *Zdrobitorul de Soare*; nu voia să se încurce cu o flotă Imperială în acelaşi timp. Ne-au detectat deja?

— Nu cred. Există încă multe radiații şi interferențe de la explozie. Mie mi se pare că şi-au făcut bagajele şi fug.

Han simți cum înfloreşte speranța în el.

— Crezi că asta s-a întâmplat? Kyp tocmai a declanşat explozia stelei?

— S-ar putea.

— În regulă. Atunci ar fi bine să scanezi pentru…

— L-am găsit deja, Han. *Zdrobitorul de Soare* se află deasupra eclipticii ca şi cum ar sta acolo… privind.

— Trasează un curs, spuse Han, îndreptându-se de spate. Mergem după el. Cu toată viteza.

Porni propulsoarele, iar motoarele subluminice ale *Şoimului* se făcură albe. Accelerația îi împinse pe Han şi Lando înapoi în scaunele lor, în timp ce nava făcea o buclă grațioasă, îndreptându-se deasupra planului orbital şi apropiindu-se de semnul de pe senzorii navei. Totuşi, pe măsură ce *Şoimul* se apropia, *Zdrobitorul de Soare* începu să se îndepărteze.

— Ne-a reperat. Urmăreşte-l! zise Han. Dacă sare în hiperspațiu, l-am pierdut.

Şoimul porni înainte. Han zări o pată luminoasă care se deplasa pe traiectoria lor prin câmpul stelar.

— Vrei să activez laserele, Han? întrebă Lando. N-o să-l împuşcăm, nu-i aşa? Şi dacă nu se opreşte?

— Nu ar fi de folos să-l împuşcăm – nu cu protecția aia cuantică. Han deschise un canal de comunicare. Kyp, sunt eu, Han Solo. Puştiule, trebuie să vorbim.

Ca răspuns, *Zdrobitorul* clipi în timp ce îşi schimba cursul şi creştea viteza.

— Dă-i bătaie, spuse Han. Să mergem.

— Deja depăşim limitele, spuse Lando.

— Vom rezista, răspunse Han, aplecându-se din nou spre comunicator. Hei, Kyp, ascultă-mă.

Zdrobitorul de Soare făcu un arc de cerc şi începu să se mărească în ferestre.

— Ah… Han? spuse Lando. Vine direct spre noi.

Han se simți entuziasmat, bucuros că Kyp se întorcea să vorbească cu ei.

— Cred că o să ne lovească, spuse Lando.

Han clipi din ochi, neîncrezător. Se aplecă asupra emițătorului.

— Kyp, nu face asta. Kyp! Sunt eu, Han.

Zdrobitorul se îndrepta spre ei ca şi cum ar fi urmat o nouă cursă de asalt. În timp ce mica navă trecea în viteză pe lângă el, Han acționă comenzile şi porni raza tractoare a *Şoimului Mileniului*, prinzând mica super-armă.

— Hei, l-am prins! spuse Han surprins.

Impulsul *Zdrobitorului de Soare* fu suficient încât să zdruncine *Şoimul*, dar raza tractoare rezistă. Han intensifică puterea, mărind strânsoarea invizibilă. În cele din urmă, cele două nave ajunseră la o relativă imobilizare deasupra planului orbital al piticei roşii explodate.

— În regulă, Han, spuse Kyp. Dacă aşa vrei tu… nu te pot lăsa să mă opreşti.

Sistemul de comunicații amuți.

— Nu-mi place cum sună asta, spuse Lando.

Vocea lui Kyp reveni.

— Una dintre torpilele de rezonanță a fost suficientă pentru a face să explodeze o stea întreagă. Sunt sigur că va face o treabă bună cu o vechitură ca *Şoimul*.

Han se uită la forma de cristal a *Zdrobitorului de Soare*. Proiectorul toroidal strălucea de un albastru cu verde scânteietor, alimentându-se pentru a lansa unul dintre proiectilele sale de la mică distanță.

— Am o presimțire proastă cu privire la asta, spuse Han.

Capitolul 11

Lumina dimineții strălucea prin luminatoarele deschise în marea sală de audiență a templului. Razele aurii ale soarelui aureolau dalele lustruite, reflectându-se pe pereții ciopliți grosolan. De pe platforma înălțată din spatele trupului său nemişcat, spiritul lui Luke Skywalker privi cum Cilghal îi conducea pe tinerii gemeni într-o altă vizită. Cilghal îi ținea de mână, avansând cu paşi fluizi. În această dimineață purta hainele ei albăstrui de Ambasador în loc de roba Jedi. În spatele ei venea Streen, plin de vinovăție, alături de Kirana Ti, musculoasă şi suplă. R2-D2 se afla în apropierea trupului lui Luke, ca o santinelă care se deplasa înainte şi înapoi. Droidul astromec îşi luase sarcina de a-l păzi după furtuna devastatoare. Luke găsea loialitatea micului droid profund înduioşătoare, deşi nu era surprinzătoare.

Gemenii lui Han şi ai Leiei se uitau cu ochii mari la Luke, iar spiritul lui îi privea înapoi cu nostalgie. Incapabil să comunice, se simțea prins în capcană. Ce ar fi făcut Obi-Wan într-o astfel de situație? Credea că Forța îi va da un răspuns, dacă va şti unde să caute.

— Vedeți, copii? Unchiul Luke e în siguranță. L-am salvat noaptea trecută. Mama voastră ne-a ajutat. Noi toți am ajutat. Încă încercăm să găsim o cale de a-l trezi.

— Sunt treaz! strigă Luke din planul spiritual gol. Trebuie doar să găsesc o modalitate de a vă comunica asta.

Gemenii se holbară la corpul nemişcat.

— Este treaz, spuse Jacen. Este chiar acolo.

Băiețelul îşi întoarse ochii negri în sus pentru a privi direct la spiritul lui Luke.

Cu o tresărire, Luke se uită înapoi la Jacen.

— Mă poți vedea, Jacen? Poți să mă înțelegi?

Atât Jaina, cât şi Jacen aprobară din cap.

Cilghal îşi înfăşură mâinile în jurul umerilor lor şi îi îndepărtă.

— Bineînțeles că este, copii.

Încântat şi brusc plin de speranță, Luke începu să plutească mai departe după ei, dar Streen veni pe platformă şi se aruncă în genunchi, părând atât de afectat încât valurile de confuzie se revărsau din el ca o lovitură fizică asupra lui Luke.

— Maestre Skywalker, îmi pare profund rău! spuse Streen. Am ascultat vocile greşite din capul meu. *Omul Întunecat* m-a păcălit. Nu va mai face asta niciodată.

Streen îşi ridică privirea, cu ochii nefocalizați, care se mişcau dintr-o parte în alta. Părea să se holbeze şi la Luke.

— Mă poți vedea şi tu, Streen? Mă poți auzi?

Luke se gândi repede, întrebându-se dacă se schimbaseră abilitățile sale.

— *Omul Întunecat* a venit la mine, spuse Streen. Dar simt că şi tu eşti aici, Maestre Skywalker. Nu mă voi îndoi niciodată de tine.

Kirana Ti strânse umărul lui Streen. Mintea lui Luke o luă razna. Exar Kun putea să comunice cu ceilalți, chiar dacă numai în moduri subtile – şi acum Luke ştia că era posibil şi pentru el. Putea deja să vorbească cu gemenii. Îl cuprinse

exaltarea. Începu să-şi facă planuri în timp ce ceilalți ucenici Jedi ieşeau din camera cu ecou. Acum era încrezător că se putea salva, poate cu ajutorul ucenicilor săi, noua sa generație de Cavaleri Jedi.

Din pereții de piatră din spatele lui, o voce dintr-o altă lume spuse:

— Ce emoționant. Ucenicii tăi neîndemânatici încă îşi imaginează că te pot salva – dar eu ştiu mai multe decât ei. Antrenamentul meu nu a fost limitat de laşitate, aşa cum a fost al vostru. Exar Kun stătea în picioare, negru şi pâlpâitor. Gantoris a fost al meu şi este distrus. Kyp Durron rămâne sub tutela mea. Streen este deja al meu. Ceilalți vor începe şi ei să-mi audă vocea. Îşi ridică brațele spectrale. Totul se aşează la locul lui. Voi reînvia Frăția Sith şi, împreună cu discipolii tăi Jedi, voi forma nucleul unei armate invincibile care să mânuiască Forța.

Luke se întoarse spre el, încă neştiind cum să lupte cu acest inamic intangibil. Exar Kun râse, ca şi cum tocmai îi venise o idee.

— Am venit la tine mai întâi într-un vis, deghizat în tatăl tău decăzut, Skywalker… poate că ar trebui să le apar în propria ta formă. Cu siguranță vor urma învățăturile Sithului dacă vor ieşi cuvintele din gura ta.

— Nu! spuse Luke.

Sări cu corpul său astral pentru a se năpusti asupra siluetei Lordului Sith. Dar, deşi corpul său sclipitor străbătu fără probleme umbra, Exar Kun păru să se destabilizeze doar momentan. Luke simți cum o suliță de gheață se înfipse în inima lui când îl atinse pe Kun, dar rămase ferm în timp ce *Lordul Întunecat* se retrase spre zidul de piatră, strecurându-se înapoi în crăpături pentru a scăpa.

— Am fost deja subjugat de partea întunecată, spuse Luke. Am ieşit de acolo mai puternic. Tu eşti slab pentru că nu cunoşti decât învățăturile malefice. Înțelegerea ta nu este mai mare decât cea a ucenicilor mei.

Înainte să dispară, Exar Kun strigă din nou:

— Vom vedea cine este mai puternic.

* * *

Soarele apusese în spatele uriaşei sfere a lui Yavin. Odată cu apariția nopții pe lună, cerul era luminat doar de o strălucire portocalie reflectată de gigantul gazos, dând junglei un aspect ruginit. Coloniile de woolamandre gălăgioase se aşezară pe ramurile înalte pentru noapte. În tufişuri, prădătorii şi prada se mişcau în dansuri de supraviețuire. Gândacii piranha de culoare albastru safir bâzâiau la joasă înălțime deasupra râurilor leneşe în căutare de victime. Alte insecte îşi fredonau cântecele de împerechere. Mult mai adânc în junglă, însă, creaturi nocturne ieşiră din peşterile întunecate şi îşi fluturară aripile striate. Şuierând fără minte, urmăreau un imbold arzător care le îndemna să se apropie de Marele Templu…

Aripile creaturilor scoteau sunete asemănătoare cu cele ale unei țesături umede care se lovea de piatră, pe măsură ce urcau în curenții aerului care se răcea rapid. Venele purpurii pulsau în timp ce inimile lor negre băteau rapid, dându-le energie pentru zborul lung. Două capete se întindeau pe gâturi lungi şi sinuoase din fiecare trunchi musculos. O coadă cu aspect rău prevestitor atârna în spatele fiecărei creaturi, terminată cu un ac în formă de cârlig care strălucea cu cristale de otravă. Solzii irizați străluceau în lumina ruginie a amurgului, ca şi cum ar fi fost iluminați de nişte cărbuni aprinşi. Ochii galbeni de reptilă îşi lărgeau fantele pupilelor,

căutându-şi ținta. Fiind nişte monştri alchimici creați cu mult timp în urmă, în timpul dominației lui Exar Kun pe Yavin 4, aceste creaturi trăiseră de generații întregi în grotele negre şi umede ale munților îndepărtați. Acum, trei dintre ele se treziseră, chemate să distrugă trupul lui Luke Skywalker.

Creaturile zburătoare ajunseră la luminatoarele deschise din vârful ziguratului. Cu gheare metalice, se agățară de pietrele erodate de vreme care încadrau ferestrele înguste. Capetele duble ale fiecărei creaturi se legănară în sus şi în jos, şuierând în aşteptare. Îndoindu-şi aripile asemănătoare cu cele ale liliecilor pe lângă ele, se strecurară prin luminatoare către camera deschisă. Mişcându-se împreună, creaturile coborâră spre trupul neajutorat al lui Luke, cu acele lungi extinse…

* * *

Imaginea lui Luke strălucea, însă nu arunca lumină în camerele întunecate în care dormeau gemenii. Uşa era deschisă. Cilghal se aşezase studiind în propria ei cameră, vis-a-vis pe coridor, dar totuşi nu putea auzi încă vocea lui Luke. Băiatul Jacen putea – iar Luke nu avea timp.

— Jacen, spuse el cu vocea înăbuşită în interiorul capului. Băiatul se zvârcoli. Lângă el, Jaina suspină şi se răsuci în somn. Jacen! spuse Luke din nou. Jaina, am nevoie de ajutorul vostru. Numai voi mă puteți ajuta.

Băiatul se trezi, clipind din ochii săi întunecați. Scrută încăperea, apoi îşi fixă ochii pe imaginea lui Luke.

— Unchiule Luke? spuse el. Să te ajut? Bine.

— Trezeşte-ți sora şi urmează-mă. Spune-i să dea alarma şi să-i aducă pe toți ceilalți Jedi. Dar tu trebuie să mă ajuți acum! Poate îi poți ține la distanță suficient de mult timp.

Jacen nu puse întrebări. Până când îşi scutură sora, aceasta începuse deja să se trezească. Îl văzu şi ea pe Luke, iar băiatul nu avu nevoie decât de câteva cuvinte pentru a-i explica situația. Jacen tropăi pe hol pe picioarele lui mici. Luke plutea în fața lui, îndemnându-l mai repede, spre turbolift.

Jaina alergă în camera lui Cilghal şi strigă din toți plămânii:

— Ajutor, ajutor! Unchiul Luke are nevoie de ajutor.

Ucenicii Jedi ieşiră în grabă din camerele lor. Dintr-o dată alarmele răsunară. Luke realiză că R2, care încă stătea de santinelă în marea sală de audiență, trebuia să le fi declanşat. Nu ştia, însă, ce putea face droidul astromec împotriva creaturilor înaripate monstruoase invocate de Exar Kun.

Jacen ezită în turbolift în timp ce Luke îi arăta ce buton să apese.

— Grăbeşte-te, Jacen! spuse Luke.

Turboliftul porni în sus şi îi aduse în camera vastă şi întunecată.

Jos, la capătul promenadei, R2 se agita de colo-colo, fluierând şi ciripind strident. Brațul său alungit cu arcul electric se întindea, aruncând scântei albastre, dar creaturile reptiliene fâlfâiau în aer, învârtindu-se în jurul droidului lent, ca şi cum nu l-ar fi considerat ca fiind o amenințare. Două dintre creaturi se îndepărtară de platforma ridicată când auziră uşile turboliftului. Bâzâiră şi şuierară, scuipând spre băiatul foarte mic care se năpustise singur asupra lor pentru a le provoca.

R2 țipă, ca şi cum ar fi fost recunoscător pentru orice fel de ajutor. Alarmele continuară să răsune în templu.

Cea de-a treia creatură se dusese spre marginea mesei lungi de piatră pe care zăcea Luke. Cele două capete ale sale se legănară în față pentru a scoate un țipăt dublu de enervare. Unul dintre capete coborî pentru a smulge o bucată de pânză din roba lui Luke. Celălalt cap îşi încreți buzele solzoase şi afişă un şir zimțat de colți.

— Sunt furioase, spuse Jacen ca şi cum ar fi avut un fel de empatie pentru creaturi. Este ceva... în neregulă cu ele.

— Alungă-le de lângă corpul meu, Jacen, spuse Luke, privind cu atenție acele otrăvitoare de pe coada lor, dinții vicioşi şi ghearele ascuțite... Du-te şi ajută-l pe R2. Ceilalți vor fi aici în doar câteva secunde.

Fără teamă, Jacen țipă ca un războinic sălbatic în timp ce alerga spre monştri pe picioarele lui dolofane. Îşi flutură brațele, în timp ce striga. Două dintre creaturi şuierară şi se avântară prin aer, apoi îşi fluturară aripile din piele pentru a se arunca spre el. R2 fluieră un avertisment. Jacen se feri în ultima clipă. Creaturile scrijeliră cu ghearele lor metalice în formă de cârlige pe podeaua de dale, ridicând ploi de scântei. Băiatul nu încetini. Alergă spre ultima dintre creaturile reptiliene, care se holba înfometată la pleoapele moi şi închise ale lui Luke.

Jacen ajunse la platforma ridicată. Cea de-a treia creatură se ridicase în aer, zvâcnind cu coada de scorpion şi lovind cu ambele capete pline de colți. Incapabil să lupte pentru el însuşi, Luke merse în paralel cu băiatul în timp ce Jacen se agita pe platforma ridicată. Supărat şi hotărât, băiatul rămase de pază lângă forma nemişcată a unchiului său. R2 veni lângă Jacen, cu brațul său care arunca în continuare scântei. Atunci Luke înțelese ce avea de făcut – dacă era posibil, dacă reuşea să-şi folosească abilitățile într-un asemenea mod. Lângă trupul său îmbrăcat în robă se afla un cilindru negru presărat cu butoane de alimentare.

— Jacen, spuse Luke, ia sabia mea de lumină.

Cele trei creaturi zburătoare se învârteau prin cameră, croncănind una la alta ca şi cum ar fi primit instrucțiuni de la Exar Kun. Fără ezitare, băiatul apucă mânerul sabiei, care era la fel de lung ca antebrațul său mic.

— Nu ştiu ce să fac, îi spuse Jacen.

— O să-ți arăt eu, zise Luke. Lasă-mă să te ghidez... lasă-mă să *lupt* prin tine.

Cu ghearele întinse, cele trei creaturi plonjară spre băiat, țipând cu o poftă de sânge în ochi. Jacen ținu mânerul neted în fața lui şi apăsă butonul de activare. Cu un şuierat puternic, lama mortală a sabiei străluci în întuneric. Băiețelul îşi înfipse picioarele depărtate în podea, ridică lama strălucitoare şi se pregăti să-l apere pe Maestrul Jedi, Luke Skywalker.

* * *

Cilghal o ridică pe Jaina în brațe şi o luă la fugă pe holuri, în timp ce Dorsk 81 şi Tionne i se alăturară în turbolift. Se ridicară la cel mai înalt nivel, gata să lupte pentru Maestrul lor, aşa cum făcuseră împotriva furtunii dezlănțuite. Dar nici măcar cele mai mari temeri ale lui Cilghal nu o pregătiseră pentru priveliştea uluitoare care o întâmpină la intrarea în marea sală de audiență. Micul Jacen ținea o sabie în mână cu toată grația şi încrederea unui maestru spadasin. Trioul de creaturi zburătoare venea spre el, înțepând cu acele lor pline de otravă picurândă, pocnind din dinții lungi, întinzându-se cu ghearele în formă de cârlige. Cu toate astea, Jacen făcea piruete cu lama de energie, mânuind sabia ca şi cum ar fi fost o prelungire a brațului

său. Lama scânteia şi bâzâia prin aer. R2-D2, se agita, rotindu-se înainte şi înapoi, făcând tot posibilul să împiedice creaturile să se apropie prea mult de corpul Maestrului Skywalker, în timp ce Jacen continua să lupte.

Una dintre creaturi săgetă cu colții scrâşnind, dar Jacen îi reteză abil capul cu o lovitură lină. Lăsă doar un ciot de gât fumegând, în timp ce celălalt cap al monstrului se răsucea, se agita şi scuipa. Creatura se prăbuşi pe podea şi îşi fâlfâi aripile de piele pe dale. Cei doi monştri rămaşi loveau cu acele lor de scorpion.

Băiețelul învârti sabia, retezând curat unul dintre acele ascuțite, apoi se rostogoli din calea creaturii, în timp ce din capătul amputat țâşneau jeturi de otravă neagră. Lichidul malefic ardea pe pietrele antice ca acidul, clocotind cu un fum cenuşiu-purpuriu uleios. Înnebunită de durere, creatura rănită se zbătu în aer până când se agăță de tovarăşa ei, sfâşiind-o cu ghearele şi plesnind cu cele două capete pline de dinți sfâşietori. Lovi cu ciotul inutil al acului său, însă cealaltă creatură, mai puternică o înjunghie cu propriul său ac – lăsând o gaură de foc în trunchiul atacatorului, o gaură care continuă să ardă şi să sfârâie pe măsură ce otrava mistuia tot mai adânc. Şopârla zburătoare mai puternică îşi încleştă fălcile pe gâtul solzos al celeilalte. Când victima încetă să se mai zbată, supraviețuitorul îşi eliberă ghearele, zburând mai sus în timp ce cadavrul căzu cu un zgomot surd pe podea. R2 se apropie pentru a lovi creatura flască, asigurându-se că era moartă.

Cilghal, Tionne şi Dorsk 81 înghețară în pragul turboliftului, privind tabloul imposibil.

— Trebuie să-l ajutăm! spuse Dorsk 81.

— Cum? întrebă Tionne. Nu avem arme.

Cilghal evaluă bătălia înflăcărată.

— Poate că Jacen nu are nevoie de ajutorul nostru.

Jaina îşi smulse mâna din strânsoarea lui Cilghal şi porni pe promenadă, chiar dacă ceilalți ezitară o fracțiune de secundă. Cilghal alergă după ea.

Ultima dintre reptile țipă prin gâturile duble, înfuriată de atacul tovarăşei sale. Plonjă în jos într-o prăbuşire de neoprit. Jacen se dădu înapoi pentru a o întâmpina, ținând sabia în echilibru în dreptul umărului său, aşteptând momentul potrivit.

Calm, în timp ce creatura se năpustea cu colții picurând şi cu ghearele întinse, Jacen lovi cu grație şi îndemânare într-un arc curat, stăpânindu-şi perfect reflexele. Lama incandescentă tăie ambele gâturi într-o singură secerare. Corpul creaturii, care îşi convulsiona din reflex aripile, se izbi de Jacen şi îl împinse la podea.

R2 se rostogoli în față pentru a-l ajuta, fluierând.

— Este în regulă, strigă Jaina, ajungând în cele din urmă pe platforma ridicată. Jacen!

— Jaina! strigă Cilghal, ajungând-o din urmă.

Vârful sabiei apăru, fumegând şi arzând prin cadavru, în timp ce Jacen îşi croia drum printre aripile înțepenite. Cilghal îl ajută.

Surprinsă, Jaina îşi ridică privirea şi văzu prima creatură căzută ridicându-se iar, agățându-se de viață cu capul rămas, încă disperată să-l ucidă pe Luke. Cu un ciot al gâtului său tăiat care încă mai supura sângele întunecat, se agățase de marginea mesei de piatră şi se ridica, pocnind din coada de scorpion în spasme convulsive şi pregătindu-se să înțepe. Aripile îi fluturară, ajutând-o să se sprijine în echilibru pe masă, de unde putea sfâşia corpul lui Luke.

Într-un ultim moment de sfidare, împinsă de spiritul malefic care o controla,

creatura rănită atacă spre gâtul neprotejat al lui Luke. Dar Jaina sosi prima. Fetița sări în sus şi îi apucă aripile, tragând-o înapoi cu toată greutatea ei. Răsucindu-se şi clănțănind, creatura încercă să muşte din mâinile care îi țineau aripile de piele.

La doar o secundă în urma Jainei, Cilghal îşi înfăşură mâinile puternice de Mon Calamari în jurul gâtului lung al creaturii, chiar în timp ce Jaina continua să tragă înapoi de aripi. Cilghal scoase un mârâit puternic în timp ce-i strângea gâtul, zdrobind succesiunea de vertebre ca şi cum ar fi fost nişte crenguțe uscate.

Creatura se prăbuşi pe masă, în sfârşit moartă. Jaina gâfâi şi alunecă în poziția ghemuit. Jacen se ridică în picioare şi se uită în jur ca şi cum ar fi fost confuz. Clipi din ochi somnoros, apoi, cu o mişcare abilă a unui deget mic, dezactivă sabia. Zgomotul zumzetului lamei dispăru în liniştea bruscă a camerei.

Turboliftul se deschise, iar restul ucenicilor Jedi se grăbiră să iasă, oprindu-se când văzură măcelul.

Tionne ajunse pe platforma ridicată. Părul argintiu curgea în spatele ei ca o coadă de cometă. Se aplecă peste trupul lui Luke şi, cu o expresie de dezgust, apucă cadavrul reptilian al ultimei creaturi ucise şi îl aruncă departe de Maestrul Jedi.

Cilghal se repezi la Jacen chiar în momentul în care acesta aşezase calm sabia lângă corpul nemişcat al lui Luke. Îl apucă, îl îmbrățişă şi apoi se uită cu uimire la băiețel. Cu doar câteva clipe în urmă, acest copil de nici trei ani mânuise sabia ca un duelist legendar.

Dorsk 81 şi ceilalți ucenici Jedi se apropiară.

— A luptat la fel de bine ca un Maestru! spuse Dorsk 81. Mi-a amintit de duelul dintre Gantoris şi Maestrul Skywalker.

— Unchiul Luke a fost cu mine, spuse Jacen. El mi-a arătat. Este aici.

Cilghal clipi din ochii ei mari şi rotunzi.

— Ce vrei să spui? întrebă Tionne.

— Îl poți vedea acum? spuse Dorsk 81.

— Da, este chiar acolo, arătă Jaina spre aerul rarefiat. Spune că este mândru de noi.

Fata chicoti. Jacen chicoti şi el, dar părea extenuat, fiind acoperit de pete întunecate. Se prăbuşi în poala lui Cilghal. Ucenicii Jedi se priviră unul pe celălalt, apoi priviră în aerul liber de deasupra trupului întins al lui Luke. R2 fluieră confuz.

— Ce altceva mai spune? spuse Cilghal.

Jacen şi Jaina rămaseră amândoi nemişcați pentru o clipă, ca şi cum ar fi ascultat.

— Exar Kun. El face probleme, spuse Jacen.

— Opriți-l pe Exar Kun, termină Jaina. Atunci se va putea întoarce unchiul Luke.

Capitolul 12

Leia stătuse lângă Terpfen într-o tăcere neliniştită pe toată durata călătoriei de la Yavin 4 până la lumea oceanică Mon Calamari. Terpfen nu vorbise practic deloc, ghemuit asupra comenzilor ca şi cum nu ar fi putut suporta greutatea de pe umerii săi.

Micuța navă coborî prin atmosfera învolburată de nori a lumii de safir spre unul dintre oraşele plutitoare distruse, unde Ackbar supraveghea operațiunile eroice de salvare. În timp ce nava se îndrepta spre apa luminată de soare, Leia văzu dâre aurii reflectate de valurile agitate.

Simțea o stranie senzație de deja vu, gândindu-se la momentul în care ea şi Cilghal veniseră în căutarea lui Ackbar în exil său de pe această planetă. Simțea că de data asta se închidea cercul, călătorind alături de trădătorul Mon Calamari pocăit, pentru a-l reabilita pe Ackbar... dar, şi mai important, pentru a obține ajutorul Amiralului într-o operațiune de salvare a fiului ei.

— Echipa de salvare a Oraşului Casa Recifului, aici este... Terpfen ezită. Aceasta este nava Ministrului de Stat Leia Organa Solo. Trebuie să vorbim cu Ackbar. Aveți un loc unde să aterizăm?

După numai o clipă, răspunse propria voce a lui Ackbar.

— Leia vine să mă vadă? Cu siguranță este binevenită aici. Apoi adăugă: Terpfen, tu eşti?

— Da, Amirale.

— Mi s-a părut că-ți recunosc vocea. Mi-ar face plăcere să vă văd pe amândoi.

— Nu sunt atât de sigur, domnule, spuse Terpfen.

— Ce vrei să spui? S-a întâmplat ceva? răspunse Ackbar.

Mon Calamariul îşi înclină capul plin de cicatrici, luptându-se cu răspunsul său. Leia se aplecă spre microfon.

— Cel mai bine ar fi să discutăm față în față, Ackbar, spuse ea cu o voce blândă, dar fermă.

Încă se simțea ciudat să nu i se adreseze după rangul său. Terpfen făcu un semn îndurerat din cap către Leia în semn de mulțumire. Coborî în picaj abrupt spre suprafața oceanului, apoi se ridică suficient pentru a naviga pe deasupra valurilor până când se apropiară de un grup de nave plutitoare şi de agitația din apa cenuşie. Barjele cu aspect organic, cu aparatură de tip macara articulată, se întindeau până jos în apă. Nave gonflabile, ca nişte burdufuri enorme, scoteau flăcări pe eşapament în timp ce motoarele lor acționau ventilatoarele pentru a pompa aer în interiorul carcasei scufundate a Oraşului Casa Recifului, unul dintre maiestuoasele oraşe plutitoare Mon Calamari care fusese scufundat în recentul atac al Amiralului Daala. Leia venise pe Mon Calamari încercând să-l convingă pe Ackbar să-şi reia rangul atunci când atacaseră Distrugătoarele lui Daala. Escadrilele de bombardiere TIE reuşiseră să scufunde Oraşul Casa Recifului şi să avarieze alte câteva oraşe. Dar Ackbar ieşise din izolare şi mobilizase forțele Mon Calamari spre victorie.

Acum, Leia privea spuma albă în timp ce carapacea oraşului se ridica la

suprafață. Bulele bolboroseau în jurul domului bombat al Oraşului Casa Recifului.

Siluetele se cățărau pe metalul expus, detaşând cablurile de ancorare de la macaralele impunătoare de pe navele-barjă din jur. Pompele continuau să pompeze aer în compartimentele închise ale Oraşului Casa Recifului, scoțând cu forța apa care inundase punte după punte. În apă, grupuri de siluete întunecate – Quarreni cu fețe pline de tentacule – lucrau la marginea oraşului abandonat, forțând deschiderea uşilor valurilor, reparând breşele din corpul structurii şi scotocind pe fundul oceanului pentru a găsi bunurile pierdute.

În timp ce Terpfen ateriza nava pe întinderea umedă a barjei macaralei principale, oraşul ca un dom îşi făcea loc mai sus deasupra oceanului agitat.

Leia ieşi din mica navă şi se opri pentru a-şi recăpăta echilibrul pe puntea uşor legănată. Stropii reci de apă sărată o loviră, făcând-o să icnească din cauza vântului tăios şi a mirosului iodat al algelor marine în derivă. Una dintre siluetele din apă folosi un pachet propulsor pentru a se îndepărta de oraşul salvat, urcând pe o scară lungă pe partea laterală a barjei cu macaraua.

Leia îl recunoscu pe Ackbar, care se cățără cu entuziasm pe puntea barjei şi veni ud în fața lor. Îşi desprinse membrana subțire translucidă de pe față şi inspiră adânc aerul curat.

— Leia, te salut, spuse el, ridicând o mână cu înotătoare. Facem progrese mari în ceea ce priveşte refacerea Oraşului Casa Recifului. Echipele noastre ar trebui să-l reamenajeze şi să-l pregătească pentru locuire în câteva luni. Şi Terpfen! spuse el cu o bucurie sfâşietoare, în timp ce se îndrepta spre fostul său mecanic-şef de navă stelară pentru a-l îmbrățişa.

Terpfen rămase țeapăn, incapabil să scoată un cuvânt.

Nevoia imediată a Leiei era prea puternică pentru politețuri.

— Ackbar, spuse ea, Imperialii au aflat locația lui Anoth. Winter şi micuțul Anakin sunt în mare pericol chiar în acest moment. Trebuie să ne duci imediat la ei. Eşti singurul care cunoaşte locația.

Ackbar rămase înmărmurit, iar Terpfen se desprinse din îmbrățişarea lui.

— V-am trădat, Amirale, spuse el. I-am trădat pe toți.

* * *

Străduindu-se să pară util şi important, Ambasadorul Furgan stătea pe puntea de control a crucişătorului *Vendetta*. Când ieşiră din hiperspațiu şi se apropiară de planeta Anoth, făcu un pas înainte.

— Ridicați scuturile, spuse el.

— Sunt deja ridicate, domnule, răspunse Colonelul Ardax de la postul de comandă.

Ardax purta o uniformă impecabilă de marină Imperială gri-oliv, cu şapca bine înfiptă peste părul tuns scurt. Inspiră adânc încercând să-şi lărgească umerii. Pe tot parcursul călătoriei spre Anoth, Colonelul îl enervase pe Furgan luând decizii singur, fără să-i ceară părerea. Ardax era mult prea independent pentru gusturile lui Furgan. Într-adevăr, Furgan nu era decât directorul administrativ al Academiei Militare Carida – *fosta Academie Militară*, acum că o distrusese teroristul Rebel Kyp Durron –, dar era totuşi cea mai importantă persoană de pe navă; părerea lui ar trebui să fie apreciată. Încă se mai gândea la explozia zgomotoasă a stelei Caridei, la

țipetele tuturor ale acelor indivizi de rang inferior şi la tot echipamentul valoros pe care îl lăsase în urmă. Visele glorioase ale lui Furgan de a reînvia Imperiul se diminuaseră până la un punct – dar era un punct luminos ca un laser. Dacă putea pune mâna pe copilul Jedi, exista din nou speranță pentru galaxie.

Vendetta trecu printr-o centură de asteroizi împrăştiați de-a lungul orbitei lui Anoth. Planeta însăşi se spărsese în trei componente: două bucăți mari aflate în contact, care se ciocneau şi creau descărcări statice, astfel încât fulgere titanice explodau între ele; mai departe, le înconjura o rocă mai mică, diformă, care susținea o atmosferă respirabilă în zonele joase. Peste un secol sau două, cele trei bucăți se vor pulveriza una pe cealaltă transformându-se în praf spațial, dar în acest moment Anoth era un refugiu ascuns şi protejat. *Până acum.*

— Pare a fi un loc destul de... aspru pentru a creşte un copil, spuse Colonelul Ardax.

— Îl va întări, spuse Furgan, un început potrivit pentru antrenamentul riguros la care va fi supus dacă va fi noul nostru Împărat.

— Domnule Ambasador, întrebă Ardax, ridicând din sprâncene, aveți vreo indicație despre locul exact unde ar trebui să căutăm acea presupusă ascunzătoare?

Furgan îşi întinse buza inferioară purpurie. Spionul Terpfen îi furnizase coordonatele planetei, nimic mai mult.

— Nu te poți aştepta ca eu să fac toată treaba în locul tău, Colonele, replică el. Foloseşte scanerele crucişătorului.

— Da, domnule.

Colonelul făcu un gest către tehnicienii de la panourile de analiză şi senzori.

— Îl vom găsi, domnule, spuse un caporal cu ochii mari, uitându-se la un ecran care arăta o diagramă computerizată simplificată a celor trei componente ale sistemului Anoth. Nu sunt prea multe acolo jos, aşa că nu ar trebui să fie greu să îi identificăm.

Furgan se îndreptă spre turboliftul din partea din spate a punții de control.

— Colonele, mă duc jos să inspectez vehiculele MT-AT. Am încredere că te poți descurca aici fără mine?

— Da, domnule, spuse Ardax, un pic prea emfatic.

În timp ce turboliftul îl înghițea, Furgan crezu că aude un comentariu murmurat din partea comandantului crucişătorului, dar cuvintele fură tăiate de zgomotul uşilor metalice care se închideau.

Jos, în hangarul şi în zona de pregătire a navei, Furgan păşi în mijlocul unui tumult de activitate a soldaților din trupele de şoc. Soldații în armură albă alergau în formații strânse pe podeaua placată cu metal, cărând arme, depozitând echipamente de asediu şi pachete de energie în cala de marfă a MT-AT-urilor.

Pe Carida, Furgan urmărise proiectarea şi dezvoltarea noilor transportoare de asalt pe teren muntos şi se bucura nespus de oportunitatea de a le vedea folosite în luptă reală. El va veni în urma asaltului, lăsând trupele complet antrenate să înfrunte pericolele inițiale, deşi nu prea avea de ce să-şi facă griji cu o femeie şi un copil ascunşi pe o stâncă! Câtă rezistență puteau opune? Îşi trecu degetele butucănoase peste articulația lustruită a genunchiului unuia dintre *păşitorii* MT-AT.

Concepuți pentru asalturi terestre asupra citadelelor izolate din munți, articulațiile armate ale MT-AT-urilor şi tălpile sofisticate cu gheare puteau escalada chiar şi suprafețe verticale de stâncă. Pe fiecare articulație erau montate lasere

puternice care puteau penetra o uşă blindată cu grosimea de jumătate de metru. De fiecare parte a compartimentului pilotului aflat la mică înălțime atârnau două tunuri blaster mici, pentru a doborî navele de vânătoare care încercau să atace din aer.

Furgan se uită la construcția frumoasă, la liniile netede şi la armura lucioasă, minunându-se de capacitățile incredibile ale MT-AT-urilor.

— Splendidă maşină, spuse el.

Trupele de şoc nu îl băgară în seamă în timp ce îşi terminau pregătirile.

Vocea Colonelului Ardax răsună în interfon.

— Atenție, vă rog! După unele dificultăți din cauza descărcărilor electrice şi a interferențelor ionizării din acest sistem, am localizat baza secretă. Pregătiți-vă să lansați imediat forța de atac. Să facem din asta o lovitură curată şi rapidă. Asta e tot, încheie Ardax.

— L-ați auzit pe Colonel, spuse Furgan în timp ce echipele de soldați începură să se urce la bordul vehiculelor MT-AT.

Urmau să fie aruncați de pe orbită într-o plonjare fulgerătoare prin atmosferă, înveliți într-un cocon termorezistent care urma să se desprindă la impactul cu solul.

Un soldat urcă singur în cabina de pilotaj, transportând arme suplimentare, dispozitive de interogare şi echipamente de colectare a informațiilor.

— Tu! spuse Furgan. Aşează toate astea în compartimentul de mărfuri. Merg cu tine.

Soldatul se uită la el în tăcere pentru o clipă, cu viziera lustruită privind în gol.

— Ai o problemă cu acest ordin, sergent? întrebă Furgan.

— Nu, domnule, răsună vocea prin difuzorul căştii.

Soldatul scoase metodic echipamentul şi îl aşeză în compartimentul inferior.

Furgan se urcă în al doilea scaun şi se legă cu centura de siguranță. Îşi trase două seturi de chingi de protecție în jurul corpului pentru a se asigura că aterizează fără să fie rănit. Nu voia să şchiopăteze plin de triumf spre fortăreața cucerită a Rebelilor. Aşteptă nerăbdător ca restul trupelor de şoc să termine pregătirile, să se urce în transportoarele de asalt şi să se prindă în legături. Când rampa de lansare se desprinse de sub picioarele lui ca o trapă, Furgan se agăță de brațele scaunului său şi țipă. Transportoarele plonjară ca nişte proiectile grele în atmosfera care îi aştepta.

Chiar şi în coconul său gros, MT-AT-ul tresărea şi se legăna ca şi cum ar fi fost lovit de rafale de tun. Încercă fără succes să-şi oprească strigătul de panică.

Alături de el, soldatul pilot nu spuse nimic.

* * *

În interiorul fortăreței de pe Anoth, Winter, servitoarea personală a Leiei, se uită la ceas şi la copilaşul cu părul negru care chicotea. Era timpul să-l culce pe micuțul Anakin. Deşi tripla planetă Anoth avea propriul ciclu neobişnuit de zile, nopți şi amurguri, Winter insistase să păstreze cronometrele setate pe ora standard de pe Coruscant. Afară, cerul se lumina rareori mai mult de un purpuriu întunecat, cu sclipiri de galben aprins, pe măsură ce descărcările electrice străbăteau spațiul.

Planetoidul era o lume furtunoasă, suprafața sa fiind acoperită de piscuri de piatră ca nişte catedrale mamut care se ridicau până la limitele gravitației scăzute de pe Anoth. Pline de peşteri din miile de incluziuni geologice care se erodaseră şi se volatilizaseră de-a lungul secolelor de stres planetar, vârfurile de stâncă ofereau un

loc de ascundere protejat.

Winter ridică copilaşul în braţe şi îl sprijini de şoldul ei, în timp ce intra mai adânc în complex. Dormitorul ecranat al lui Anakin era luminat puternic şi decorat cu culori pastelate liniştitoare. O muzică formată din clinchete umplea aerul, o melodie veselă care se amesteca cu vântul liniştit şi cu apa curgătoare. Un droid de putere GNK rectangular, de forma unei cutii dreptunghiulare, se deplasa de la o staţie la alta prin cameră, încărcând bateriile jucăriilor autonome ale lui Anakin.

— Mulţumesc, spuse Winter din obişnuinţă, deşi droidul nu avea decât o programare interactivă minimă.

Droidul de putere bâzâi un răspuns şi se retrase cu un mers lent pe picioarele în formă de acordeon.

— Bună seara, Stăpâne Anakin, spuse droidul îngrijitor din camera lui Anakin.

Fiind un model de protocol îmbunătăţit, droidul TDL era programat să îndeplinească majoritatea funcţiilor necesare pentru a avea grijă de un copil mic. Modelele TDL fuseseră comercializate în întreaga galaxie ca droizi dădacă pentru politicienii ocupaţi, personalul militar spaţial şi chiar pentru contrabandiştii care aveau copii, însă insuficient timp pentru a-l petrece cu ei.

Droidul TDL avea suprafaţa argintie, cu toate colţurile şi marginile netezite pentru confort. Deoarece era de aşteptat ca dădacele şi mamele să aibă nevoie de mai mult decât un set obişnuit de mâini, droizii dădacă TDL aveau patru braţe complet funcţionale, toate acoperite cu carne sintetică caldă – la fel ca şi trunchiul – pentru a oferi o experienţă mai afectuoasă pentru un copil ţinut în braţele robotului.

Anakin chicoti cu plăcere când văzu droidul, rostind un cuvânt asemănător cu numele său. Winter alintă copilaşul pe spate, spunându-i *noapte bună*.

— Aveţi vreo preferinţă din marea selecţie de cântece de leagăn şi muzică de culcare pe care o am la dispoziţie, Stăpână Winter? spuse droidul.

— Fă o selecţie aleatorie, răspunse Winter. Vreau să mă întorc în sala de operaţiuni. Ceva… nu mi se pare în regulă în seara asta.

— Foarte bine, Stăpână Winter, spuse droidul dădacă, legănându-l pe Anakin în braţe. Fă-i cu mâna de noapte bună.

Ridică mâna grăsuţă a lui Anakin şi făcu un semn de salut.

Winter ajunse la uşa încăperii de operaţiuni chiar înainte să se declanşeze alarmele pentru intruşi. Se grăbi să intre în centrul de control, scrutând ecranele mari care arătau imagini exterioare ale peisajului sumbru. Bubuituri sonice răsunau în aerul rarefiat, în timp ce obiecte mari se revărsau în jos într-un grup strâns. Winter văzu ultimul dintr-un grup de proiectile lovind la baza celui mai apropiat vârf de stâncă, şi activă sistemele automate de apărare. Închise uşile masive ale scutului care acopereau intrarea în grota hangarului. Prin stâncă, putea simţi vibraţiile puternice pe măsură ce uşile metalice se închideau împreună.

Vedea mişcare dedesubt, chiar în afara razei de acţiune a camerelor de luat vederi. Apoi, un picior lung de metal se îndoi pe o articulaţie uriaşă; un picior cu gheare în formă de ţepuşă se izbi de suprafaţa stâncii, generând un efect de forţă de tracţiune cu ajutorul unor crampoane explozive. Apoi, maşinăria uriaşă se ridică în afara vizibilităţii în jurul unui afloriment. Winter amplifică semnalul audio, ascultând sunetele răsunătoare ale maşinăriilor, ale scripeţilor şi motoarelor care trosneau, şi zgomotul zdrăngănit al benzilor de rulare. Acţionând rapid, schimbă imaginea pe un alt set de dispozitive cu imagini îmbunătăţite montate pe un vârf îndepărtat.

Imaginea care apăru o făcu să tresară de uimire şi teamă – o reacție extremă, având în vedere felul ei obişnuit de a fi, lipsit de emoții şi inflexiuni.

Carcasele în flăcări ale capsulelor de intrare în atmosferă zăceau împrăştiate prin peisaj. Învelişurile metalice se spărseseră ca nişte ouă negre de paraziți şi eliberaseră monstruozități mecanice – maşini cu opt picioare, asemănătoare unor arahnide. Fiecare dintre picioarele puternic articulate se mişca de-a lungul unor axe diferite, în timp ce picioarele cu gheare ajutau corpul elipsoidal să se deplaseze pe terenul accidentat, găsind puncte de sprijin în stâncă şi escaladând culmea abruptă în care se ascundeau Winter şi Anakin.

Opt *păşitori-păianjen* Imperiali apărură pe culmea de piatră, trăgând rafale de un verde strălucitor în pereții groşi ai fortăreței, căutând o cale de intrare.

Capitolul 13

Ucenicii Jedi se adunaseră în sala de război prăfuită şi abandonată a Marelui Templu. O aleseseră drept locul cel mai potrivit pentru a-şi planifica lupta împotriva lui Exar Kun. Aflată la al treilea nivel al vechiului zigurat, sala fusese folosită cândva de Alianța Rebelilor ca centru de control pentru baza lor secretă. Aici, geniul tactic al Generalului Jan Dodonna planificase atacul împotriva primei *Stele a Morții*.

Cilghal şi ceilalți îndepărtaseră o mare parte din resturile care se adunaseră în deceniul care trecuse de când Rebelii părăsiseră baza. Lumini multicolore pâlpâiau pe panourile de control ale puținelor rețele de senzori funcționale; plăcile de vizionare murdare şi ecranele de oțel transparent crăpate făceau ca semnalele să se refracteze şi să strălucească. Deasupra unei hărți tactice se suprapuneau urmele minuscule ale unei reptile care se strecurase pe acolo şi urmele mai mari, cu gheare, ale unui prădător care o urmărise. Sigilată în spatele protecției unor ziduri groase de piatră, camera de război nu permitea nicio iluminare exterioară.

Panourile luminoase recent restaurate din colțuri făceau ca locul să strălucească puternic, dar accentuau şi umbrele. Cilghal privi grupul de ucenici Jedi. O duzină dintre cei mai buni... dar erau cuprinşi de teamă şi indecizie, nepregătiți pentru încercarea care li se impusese. Unii – cum ar fi Kirana Ti, Kam Solusar şi, în mod surprinzător, Streen – reacționaseră cu indignare față de Lordul Sith mort acum mult timp. Alții, în special Dorsk 81, fuseseră cuprinşi de o teamă nejustificată, temându-se să provoace puterea întunecată care fusese suficientă pentru a-i copleşi pe ceilalți elevi şi a-l învinge pe Maestrul Skywalker. Cilghal însăşi nu aştepta cu nerăbdare lupta, dar jurase să facă tot ce putea împotriva duşmanului lor nedorit.

— Şi dacă Exar Kun ne poate auzi planurile? spuse Dorsk 81, cu ochii lui mari strălucind în luminile aspre. Ar putea să ne spioneze chiar şi aici!

Vocea i se înălță, iar pielea lui galben-oliv deveni pestriță din cauza panicii.

— *Omul Întunecat* poate fi peste tot, spuse Streen, aplecându-se peste masa dezordonată.

Părul său grizonat şi creț părea încă răvăşit de vânt. Se agita în timp ce privea în jurul camerei, ca şi cum s-ar fi temut că îl urmărea cineva.

— Nu există niciun alt loc în care să ne putem duce, spuse Cilghal. Dacă Exar Kun ne poate găsi aici, ne poate găsi oriunde ne-am duce. Trebuie să operăm pornind de la premisa că încă putem lupta cu el. Îi privi pe ucenici. Se străduise mult să-şi dezvolte abilitățile oratorice în calitate de Ambasador Mon Calamari. Îşi folosise vocea şi inteligența cu mare succes în trecut, iar acum profită de darul ei. Avem destule probleme reale cu care să ne confruntăm – nu este nevoie să mai fabricăm altele şi mai rele cu imaginația noastră.

Ceilalți murmurară în semn de acord.

— Tionne, spuse Cilghal, o mare parte din planul nostru depinde de cunoştințele tale despre vechile tradiții Jedi. Spune-ne ce ştii despre Exar Kun.

Tionne se aşezase pe un scaun ponosit şi incomod lângă una dintre stațiile tactice dărăpănate. În poala ei se afla instrumentul muzical cu cutie dublă la care

cânta balade vechi pentru oricine o asculta. Avea un potențial Jedi limitat. Maestrul Skywalker îi spusese clar acest lucru, dar ea nu se lăsase clintită din hotărârea ei de a deveni unul dintre noii Cavaleri Jedi. Îndrăgise legendele Jedi, călătorind din sistem în sistem, scormonind prin manuscrisele antice şi căutând poveştile populare, compilând poveşti despre Jedii care trăiseră cu mii de ani înainte de *Vremurile Întunecate*. Holocronul Jedi fusese o comoară, iar Tionne îşi petrecuse mult timp studiindu-l, reluând legendele uitate, clarificând detalii. Dar Holocronul fusese distrus când Maestrul Skywalker îi ceruse gardianului simulat al Porții, străvechiul Maestru Jedi Vodo-Siosk Baas, să povestească despre elevul său Exar Kun, care reconstruise Frăția Sith.

Tionne îşi dădu părul argintiu *mătăsos* peste umeri şi îi privi pe ceilalți ucenici cu ochii ei misterioşi de culoarea perlei. Buzele îi erau subțiri şi palide, lipsite de sânge din cauza tensiunii.

— Este foarte greu să găseşti legende veridice din timpul Marelui Război Sith. A fost acum patru mii de ani şi a fost incredibil de devastator – dar se pare că vechilor Cavaleri Jedi le era ruşine de modul în care nu reuşiseră să protejeze galaxia. Multe dintre înregistrări au fost denaturate sau distruse, dar cred că am pus cap la cap destule. Apoi înghiți în sec, apoi continuă. Se pare că Kun şi-a construit fortăreața principală pe această lună junglă. A înrobit rasa Massassi pentru a construi toate aceste temple ca puncte focale pentru a-şi spori puterea. Privi în jur, evaluându-i pe ucenicii Jedi. De fapt, această adunare îmi aminteşte de Marele Consiliu de pe planeta Deneba, când majoritatea vechilor Cavaleri Jedi s-au întâlnit pentru a discuta despre valul întunecat care se ridica prin galaxie. Maestrul Vodo-Siosk Baas – care îl antrenase pe Exar Kun – a devenit martir când a încercat să-şi întoarcă elevul spre partea luminasă. Când Maestrul Vodo nu a reuşit, ceilalți Jedi s-au unit într-o forță de atac masivă, aşa cum nu mai fusese adunată până atunci. Deşi Kun avea o putere enormă – Tionne atinse partea laterală a instrumentului ei cu o unghie sclipitoare – cheia se pare că a fost faptul că ceilalți Jedi şi-au unit puterile. Au luptat împreună ca o unitate în care toate piesele se potriveau, ca nişte componente într-o maşinărie mult mai mare, alimentată de Forță. Am găsit doar informații sumare, dar se pare că în bătălia finală Jedii uniți au distrus cea mai mare parte a junglei de pe Yavin 4, distrugând totul în eforturile lor de a-l opri pe Exar Kun. Acesta a secat forța vitală a tuturor sclavilor Massassi într-o ultimă stratagemă. Vechii Jedi au reuşit să distrugă o mare parte din ceea ce construise şi au distrus trupul lui Kun, dar el a reuşit cumva să-şi păstreze spiritul ancorat în temple. Pentru tot acest timp.

— Atunci trebuie să terminăm treaba, zise Kirana Ti, ridicându-se în picioare.

Acum îşi purta tot timpul armura reptiliană, fără a fi împovărată de roba Jedi, pentru că nu ştia când ar putea avea nevoie să lupte în orice moment dat.

— Sunt de acord, spuse Kam Solusar.

Fața lui pustie avea expresia unui om care uitase cum să zâmbească.

— Dar cum? spuse Streen. Mii de Jedi nu l-au putut distruge pe *Omul Întunecat*. Noi suntem doar doisprezece.

— Da, spuse Kirana Ti, dar de data asta Exar Kun nu mai are o rasă de ființe înrobite la care să apeleze. Nu are alte resurse în afară de el însuşi. În plus, Kun a fost deja înfrânt o dată – şi el ştie asta.

— Şi, interveni Cilghal, gesticulând în jurul mesei, noi toți ne-am antrenat

împreună de la început. Maestrul Skywalker ne-a făcut să fim o echipă. Leia ne-a numit *apărători ai Forței* – şi asta trebuie să fim.

* * *

Aflată în vârful Marelui Templu, forma strălucitoare a lui Luke Skywalker nu putea simți briza rece a amurgului, în timp ce uriaşul gigant gazos portocaliu şi greoi arunca o lumină stinsă peste junglă. Luke urmărea un stol de creaturi asemănătoare liliecilor care se ridicau în aer şi se înghesuiau peste vârfurile copacilor în căutare de insecte nocturne. Îşi aminti de coşmarul său când Exar Kun, deghizat în Anakin Skywalker, îl îndemnase să se aventureze în partea întunecată. Având ca imagine de fundal povestea istorică, Luke văzuse truda rasei Massassi înrobite pentru a ridica temple uriaşe, muncind până când erau striviți de efortul depus. Luke se lepădase de acel coşmar, dar nu-i interpretase avertismentul suficient de repede. Acum se întorcea să vadă silueta cu glugă a lui Kun stând întunecată pe fundalul peisajului junglei, dar priveliştea nu mai avea puterea de a-l înfricoşa.

— Devii din ce în ce mai îndrăzneț, Exar Kun, să continui să te arăți în fața mea – mai ales când încercările tale de a-mi distruge corpul continuă să eşueze.

În urma atacului creaturilor reptiliene, Luke o urmărise pe Cilghal îngrijindu-i rănile minore de pe corp, curățându-le şi legându-le cu grija meticuloasă şi empatia pe care o simțise din primele ei zile la Academia Jedi. Cilghal era un vindecător Jedi înnăscut. Vorbise cu voce tare cu spiritul lui Luke, deşi nu-l putea vedea.

— Vom face tot ce putem, Maestre Skywalker. Te rog să ai încredere în noi.

Luke îşi păstrase într-adevăr credința. O simțea vibrând în el în timp ce îl înfrunta pe Exar Kun în vârful templului, acolo unde Lordul Sith şi Kyp Durron îl învinseseră anterior.

— M-am jucat cu tine. Kun îşi flutură mâna subțire. Nimic nu-mi va afecta planurile. Unii dintre elevii tăi sunt deja ai mei. Ceilalți îi vor urma în curând.

— Nu prea cred, spuse Luke cu o nouă încredere. I-am instruit bine. Le-ai putea arăta căi uşoare spre glorie, dar trucurile tale au un preț mare. Eu i-am învățat sârguința, încrederea în propria valoare şi în capacitățile lor. Ceea ce le oferi tu, Exar Kun, este o simplă magie de salon. Eu le-am arătat adevărata putere şi semnificație a Forței.

— Crezi că nu ştiu de planurile caraghioase pe care le fac împotriva mea? spuse Kun.

Spiritul Lordului Întunecat părea să fie din ce în ce mai plin de lăudăroşenie şi amenințări. Poate că încrederea lui era zdruncinată.

— Nu contează, răspunse Luke. Te vor învinge oricum. Puterea ta închipuită este slăbiciunea ta, Exar Kun.

— Iar încrederea în prietenii tăi este a ta! replică Kun.

Luke râse, simțind cum îi creşte puterea şi determinarea.

— Am mai auzit astfel de vorbe înainte. Şi atunci s-au dovedit a fi greşite, şi se vor dovedi greşite şi acum.

Conturul negru al lui Exar Kun se undui într-o briză nevăzută. Când umbra dispăru, ultimele cuvinte ale lui Kun fură:

— Vom vedea!

Capitolul 14

Confruntare.

Han Solo simțea cum îi curg transpirații reci pe frunte în timp ce privea din cabina de pilotaj a *Şoimului Mileniului*. În fața lui, *Zdrobitorul de Soare* îşi activase lansatorul de torpile supernova. Han lovi cu pumnul în consolă.

— Stai puțin, puştiule! strigă el. Stai aşa. Am crezut că eşti prietenul meu.

— Dacă ai fi fost prietenul meu, mârâi vocea lui Kyp prin difuzor, nu ai fi încercat să mă opreşti. Ştii ce a făcut Imperiul cu viața mea, cu familia mea. Imperiul m-a mințit pentru ultima oară – iar acum chiar şi fratele meu este mort.

Aflat pe locul copilotului, Lando se agită asupra comenzilor. Ochii lui mari se plimbau de colo-colo şi se întoarse spre Han, făcându-i semn frenetic să oprească receptorul vocal.

— Han, şopti el, mai ții minte când tu şi Kyp ați luat *Zdrobitorul de Soare* din *Instalația din Foale*? Iar Luke şi cu mine eram acolo aşteptând să intrăm în aglomerare?

Han aprobă din cap, nefiind sigur unde voia să ajungă Lando.

— Sigur.

— Atunci am conectat navele între ele pentru că navicomputerul *Şoimului* nu funcționa. Îşi ridică sprâncenele şi vorbi foarte încet. Ascultă, încă mai avem codurile de control ale *Zdrobitorului de Soare*.

Han înțelese brusc.

— Poți să faci ceva cu ele? Nici măcar nu eşti familiarizat cu sistemele *Zdrobitorului de Soare*.

— Nu prea avem de ales, nu-i aşa, amice?

— În regulă, spuse Han cu o voce nejustificat de joasă, deoarece microfonul era dezactivat. Eu îl voi ține de vorbă – tu lucrezi la dezactivarea *Zdrobitorului de Soare*.

Lando îşi continuă programarea cu o încruntare sceptică, dar hotărâtă.

Han activă din nou sistemul de comunicații.

— Kyp, nu-ți aminteşti când am mers cu turbo-schiul la polii de pe Coruscant? M-ai condus pe una dintre potecile periculoase, dar eu te-am urmat pentru că aveam impresia că o să te accidentezi. Nu-ți aminteşti asta?

Kyp nu răspunse, dar Han ştia că atinsese punctul sensibil.

— Puştiule, cine te-a scos din minele de mirodenii de pe Kessel? spuse el. Cine te-a scos din celula de detenție de pe *Gorgonă*? Cine a fost cu tine în timpul evadării din *Foale*? Cine a promis să facă tot ce poate pentru ca viața ta să merite să fie trăită din nou după anii de suferință?

Kyp răspunse cu o voce întretăiată.

— Nu a funcționat.

— Dar de ce nu, puştiule? Ce nu a mers bine? Ce s-a întâmplat pe Yavin 4? Ştiu că tu şi Luke nu v-ați înțeles…

— Nu are nicio legătură cu Luke Skywalker, izbucni Kyp atât de defensiv încât Han ştiu că nu era adevărat. Acolo, în temple, am învățat lucruri pe care Maestrul

Skywalker nu mi le-ar fi predat niciodată. Am învățat cum să fiu puternic. Am învățat cum să lupt împotriva Imperiului, cum să-mi transform propria furie într-o armă.

— Uite, puştiule, spuse Han, nu pretind că înțeleg ceva despre Forță. De fapt, am spus odată că este o religie de doi bani, plină de scamatorii de salon. Dar ştiu că ceea ce spui sună periculos de aproape de partea întunecată.

După o pauză adâncă, Kyp spuse ezitant:

— Han... eu...

— Te-am prins! spuse Lando în şoaptă.

Han încuviință din cap, iar Lando introduse secvența de control. O succesiune rapidă de lumini pâlpâi pe panoul de control în timp ce comanda de anulare era transmisă de-a lungul spațiului. În abisul negru, iluminat doar de o lumină ternă provenită de la steaua pitică roşie explodată, *Zdrobitorul de Soare* se întunecă brusc: luminile din cabina de pilotaj, balizele de țintire de pe tunurile sale laser şi strălucirea de plasmă de la capătul generatorului său de torpile.

— Da! strigă Lando.

Han scoase un strigăt de triumf, iar cei doi întinseră mâinile pentru a le bate una de alta.

— Lasă-mă să vorbesc cu el, spuse Han. Mai are energie la sistemul de comunicații?

— Canal deschis, spuse Lando. Dar nu cred că este foarte fericit...

— M-ai păcălit! țipă vocea lui Kyp prin difuzoare. Ai pretins că eşti prietenul meu şi acum m-ai trădat. Este exact cum a spus Exar Kun. Prietenii te trădează. Un Jedi nu are timp pentru prietenie. Ar trebui să muriți cu toții.

În mod surprinzător, puterea din *Zdrobitorul de Soare* reveni din nou la viață, în ciuda manevrelor lui Lando. Luminile se aprinseră într-o explozie.

— Nu e vina mea! strigă Lando, străduindu-se să redirecționeze comanda. Nu ştiam că o poate anula atât de repede!

— Kyp poate face lucruri cu Forța pe care tu şi eu nu le putem înțelege, spuse Han.

Lansatorul de torpile energetice se aprinse cu o flacără de plasmă intensă, mai strălucitoare decât înainte, gata să se lanseze spre *Şoim*.

Şi de data asta Kyp nu mai ezita.

Capitolul 15

Streen ațipise cu picioarele încrucişate pe podeaua rece din dale în fața Maestrului Skywalker. Îşi încrucişă brațele peste genunchi, confortabil în salopeta cu multe buzunare pe care o adusese cu el din zilele sale singuratice de prospector de gaz de pe Bespin. Nu mai simțea mirosul amărui şi sulfuros al coloanelor bogate de gaze din straturile de mare adâncime.

Acum avea o misiune importantă – să-l păzească pe Maestrul Skywalker.

Lumina slabă de afară prelungea umbrele din marea sală de audiență. Douăsprezece lumânări, câte una aşezată de fiecare dintre ucenicii Jedi, pâlpâiau în jurul trupului lui Luke, răspândind o strălucire slabă, dar protectoare, în aerul nemişcat. Micile puncte luminoase străluceau în timp ce întunericul se aduna în jur.

Streen murmură în sinea lui. Nu, nu avea să asculte cuvintele *Omului Întunecat*. Nu, el nu va servi scopurilor lui Exar Kun. Nu, nu va face nimic care să-l rănească pe Maestrul Skywalker. *Nu!*

În poala lui, rece şi tare în mâinile lui bătătorite, ținea mânerul sabiei de lumină a lui Luke. De data asta putea să lupte. De data asta, *Omul Întunecat* nu avea să învingă. Unii dintre ceilalți ucenici Jedi îşi exprimaseră serioase îndoieli cu privire la posibilitatea de a-l lăsa pe Streen să se apropie de Maestrul Skywalker, mai ales înarmat cu o sabie. Dar Streen îi implorase pentru şansa lui de a se revanşa, iar Kirana Ti vorbise în numele lui. Ceilalți vor avea grijă de el. Maestrul Skywalker ar fi fost în pericol, dar trebuiau să-şi asume riscul.

Streen lăsă mângâierea confuză a somnului să-şi facă loc în mintea lui. Capul grizonat se înclină spre pieptul lui. Vocile şoptite răsunau ca brizele în mintea lui, formând cuvinte blânde, fraze liniştitoare... promisiuni reci. Cuvintele îi cereau să se trezească, dar Streen li se împotrivi, neştiind dacă erau sugestii malefice sau insistențele tovarăşilor săi. Când simți că aşteptase destul de mult, îşi permise să se trezească brusc. Vocile tăcură în timp ce el clipea. O altă voce, de data asta din exterior, înlocui tăcerea.

— Trezeşte-te, elevul meu. Vânturile suflă.

Streen se concentră asupra siluetei negre a lui Exar Kun din centrul sălii tronului. În lumina pâlpâitoare a lumânărilor şi în razele slabe ale zilei muribunde, Streen putu vedea trăsăturile cizelate ale siluetei de onix, mai detaliate decât văzuse vreodată figura umbrită a *Omului Întunecat*. Exar Kun întoarse spre el un chip bine definit, complet de abanos ca şi cum ar fi fost modelat din piatră de lavă: pometi înalți, ochi aroganți, o gură subțire şi furioasă. Părul lung şi negru ca nişte fire de carbon îi trecea peste umeri, adunat într-o coadă groasă de cal. O armură căptuşită îi acoperea trupul, iar tatuajul unui soare negru îi ardea pe frunte.

Streen se ridică încet în picioare. Se simțea calm şi puternic, supărat pe modul în care *Omul Întunecat* îşi înfipsese cârligul ascuțit în propria slăbiciune şi îl târâse după el.

— Nu-ți voi îndeplini ordinele, *Omule Întunecat*, spuse el.

Exar Kun râse.

— Şi cum intenționezi să mi te împotriveşti? Eşti deja al meu.

— Dacă tu crezi asta, spuse Streen şi respiră adânc, înăsprindu-şi vocea, atunci ai făcut prima greşeală.

Ridică mânerul sabiei lui Luke, aprinzând-o cu un şuierat puternic. Umbra lui Exar Kun tresări înapoi, spre surprinderea şi satisfacția lui Streen.

— Bine, spuse Kun cu o falsă bravadă, acum ia arma şi despică-l pe Skywalker în două. Să terminăm cu asta.

Streen făcu un pas spre Exar Kun, ținând sabia verde în fața lui.

— Această sabie îți este destinată ție, *Omule Întunecat*.

— Dacă tu crezi că arma asta va avea vreun efect asupra mea, spuse Kun, poate că ar trebui să-l întrebi pe prietenul tău Gantoris – sau ai uitat ce s-a întâmplat cu el când m-a sfidat?

O viziune trecu prin mintea lui Streen: cadavrul încremenit al lui Gantoris incinerat din interior spre exterior, trupul său fiind transformat în cenuşă de focurile incredibile ale părții întunecate. Kun trebuie să fi intenționat ca acea amintire să-l împingă pe Streen la disperare; Gantoris îi fusese prieten; el şi Gantoris fuseseră primii doi cursanți pe care îi găsise Maestrul Skywalker în căutarea lui de Jedi.

Dar, în loc să provoace panică sau consternare, amintirea îi spori determinarea lui Streen. Înaintă, privindu-l fix pe *Omul Întunecat*.

— Nu eşti dorit aici, Exar Kun, spuse el.

Spre surprinderea lui continuă, umbra străvechiului Lord Sith se îndepărtă de el, alunecând în josul promenadei.

— Pot găsi alte unelte, Streen, dacă te dovedeşti a fi dificil. Nu-ți voi arăta nicio milă atunci când voi prelua din nou controlul. Frații mei Sith se vor folosi de puterea stocată în această rețea de temple. Dacă mă sfidezi, pot găsi noi modalități de a-ți provoca durere, mult peste posibilitățile imaginației tale – şi le vei îndura pe toate!

Umbra lui Kun se îndepărtă tot mai mult… şi o siluetă înaltă apăru în marea sală de audiență de pe scara de piatră din stânga: Kirana Ti îmbrăcată în armura ei reptiliană lustruită, cu muşchii ondulându-i-se în lumina palidă a lumânărilor, formele ei făcând-o să pară suplă, dar mortală.

— Fugi, Exar Kun? spuse Kirana Ti. Te-ai speriat atât de uşor?

Streen îşi menținu poziția, ținând în continuare sabia în mână.

— Un alt discipol nesăbuit, spuse Kun, întorcându-se în direcția ei. Aş fi venit la tine la timpul potrivit. Vrăjitoarele de pe Dathomir ar fi nişte adaosuri bune pentru o nouă Frăție Sith.

— Nu vei avea niciodată ocazia să le întrebi, Exar Kun. Eşti prins aici. Nu vei părăsi această cameră.

Ea se deplasă spre el pentru a-l intimida prin însăşi apropierea ei. Umbra lui Kun se distorsionă, dar el se ținu tare.

— Nu mă poți amenința.

Kun se înălță deasupra ei. Streen simți o împunsătură de frică rece provocată de acea mişcare, dar Kirana Ti se eschivă rapid, fluent, într-o poziție de luptă. Întinse mâna la talie şi smulse una dintre uneltele atârnate acolo. Un pocnet puternic pârjoli aerul, iar ea se ridică în picioare ținând în mână o altă sabie aprinsă. O lamă lungă, de culoare ametist şi albă, se întindea din mâner, zumzăind ca o insectă furioasă.

Lovi cu sabia dintr-o parte în alta.

— De unde ai luat arma asta? întrebă Kun.

— I-a aparținut lui Gantoris, spuse ea. A încercat odată să lupte cu tine şi a eşuat. Lovi cu sabia, iar Kun tresări înapoi spre Streen. Dar eu voi reuşi.

Kirana Ti se îndreptă spre platforma pe care zăcea trupul lui Luke, unde Streen stătea de pază cu cealaltă sabie. Kun era prins între ei.

Un alt ucenic Jedi apăru pe scara din dreapta – Kam Solusar, zvelt şi ager.

— Şi dacă ea nu reuşeşte, spuse el, voi lua eu sabia de lumină şi voi lupta cu tine.

Înainta, reducând distanța pentru a li se alătura. Apoi, apăru Tionne de pe scara opusă, aruncându-i o provocare lui Exar Kun în timp ce se îndrepta spre platformă.

— Şi eu voi lupta cu tine.

Cilghal păşi alături de Jacen şi Jaina, ținându-i pe fiecare dintre ei de mâini.

— Şi noi vom lupta cu tine. Cu toții vom lupta cu tine, Exar Kun.

Restul ucenicilor Jedi invadară camera, convergând într-un grup care îl înconjurară pe Lordul Întunecat Sith. Kun îşi ridică brațele opace într-un gest brusc şi energic. Cu un pâlpâit de vânt, cele douăsprezece lumânări din jurul trupului Maestrului Skywalker se stinseră, cufundând camera într-o umbră adâncă.

— Nu ne este frică de întuneric, spuse Tionne cu o voce fermă. Ne putem face propria noastră lumină.

Pe măsură ce ochii i se adaptau, Streen văzu că toți cei doisprezece ucenici Jedi erau iluminați de o foarte slabă strălucire de un albastru irizat care devenea mai intensă pe măsură ce noii Jedi convergeau în jurul lui Exar Kun.

— Chiar şi uniți, sunteți prea slabi pentru a lupta cu mine! spuse *Omul Întunecat*.

Streen simți cum i se strânge gâtul, cum i se închide traheea. Se sufoca, incapabil să respire. Silueta neagră se întoarse, privindu-i fix pe cei care îi rezistau. Ucenicii Jedi se apucară de gât, străduindu-se să respire, fețele lor întunecându-se din cauza efortului. Umbra lui Kun se extinse, devenind mai întunecată şi mai puternică. Se înălță deasupra lui Streen.

— Streen, ia-ți sabia şi termină-i pe aceşti slăbănogi. Apoi îți voi permite să trăieşti.

Streen auzea cum îi răsuna sângele în urechi, în timp ce corpul său se chinuia să primească oxigen. Sunetul de vijelie îi amintea de vântul care sufla, de furtunile de mare viteză. Vânt. Aer. Prinse vântul cu puterile sale Jedi, mişcând aerul însuşi şi făcându-l să curgă în plămânii lui, trecând de strânsoarea invizibilă a lui Kun. Oxigenul rece şi dulce îl inundă, iar Streen expiră şi inspiră din nou. Întinzându-se cu puterea sa, făcu acelaşi lucru pentru toți ceilalți ucenici Jedi, împingând aerul în plămânii lor – ajutându-i să respire, ajutându-i să devină mai puternici.

— Suntem mai puternici decât tine, spuse Dorsk 81, gâfâind, pe un ton care amesteca provocarea cu uimirea.

— Cât de mult trebuie să mă urâți, spuse Exar Kun. Disperarea îi nuanțase extremitățile vocii. Vă pot simți furia.

Cilghal îşi folosi vocea mătăsoasă de ambasador pe care se străduise atât de mult să şi-o dezvolte.

— Nu există furie, spuse ea. Noi nu te urâm, Exar Kun. Eşti o lecție pentru noi. Ne-ai învățat multe despre ce înseamnă să fii un Jedi adevărat. Observându-te, vedem că partea întunecată are puțină putere proprie. Tu nu ai nicio putere pe care

noi nu o avem. Doar te-ai folosit de propriile noastre slăbiciuni împotriva noastră.

— Te-am văzut suficient de mult, spuse Kam Solusar, de la marginea cercului, şi este timpul ca tu să fii înfrânt.

Ucenicii Jedi se apropiară şi mai mult unul de celălalt, strângând cercul în jurul siluetei de umbră prinsă în capcană. Streen îşi ținea sabia sus, în timp ce, de cealaltă parte a cercului, Kirana Ti o ridică pe a ei în poziție de atac. Strălucirea nebuloasă din jurul noilor Cavaleri Jedi devenea tot mai puternică, o ceață luminoasă care îi unea într-un inel neîntrerupt, o legătură solidă de lumină făurită de puterea Forței din ei.

— Vă cunosc defectele, spuse Kun cu voce stridentă. Cu toții aveți slăbiciuni. Voi…

Umbra se năpusti spre silueta fusiformă a lui Dorsk 81. Ucenicul Jedi clonat tresări, dar ceilalți îi dădură putere.

— Tu: Dorsk 81, eşti un eşec! Rânji. Optzeci de generații din structura ta genetică au fost perfecte, identice – dar tu ai fost o anomalie. Ai fost un paria. Un defect.

Dar extraterestrul cu pielea măslinie nu renunță.

— Diferențele noastre ne fac puternici, spuse el. Am învățat asta.

— Iar tu – Exar Kun se întoarse spre Tionne – nu ai puteri Jedi. Eşti de tot râsul. Tu poți doar să cânți despre fapte mărețe, în timp ce alții se duc şi le fac cu adevărat.

Tionne îi zâmbi. Ochii ei de culoarea perlei străluceau în lumina slabă.

— Într-o zi, cântecele vor povesti despre marea noastră victorie asupra lui Exar Kun – şi eu voi fi cea care le va cânta.

Strălucirea continuă să se intensifice pe măsură ce sinergia dintre ucenici devenea tot mai puternică, împletind fire pentru a le întări punctele slabe, pentru a le sublinia punctele forte.

Streen nu ştiu cu exactitate când li se alăturase o altă imagine ucenicilor Jedi.

Văzu o nouă siluetă fără corp fizic – scundă şi cocoşată, cu mâinile uscate ținute în fața ei. O față ca o pâlnie diformă, cu mustăți în formă de tentacule, privea fix cu ochii mici, acoperiți de un strat de sprâncene. Streen îl recunoscu pe străvechiul Maestru Jedi Vodo-Siosk Baas, care le vorbise din Holocron.

Imaginea lui Kun îl văzu şi ea pe străvechiul Maestru Jedi, iar expresia lui îngheță într-o grimasă sculptată de uimire.

— Împreună, Jedii îşi pot învinge slăbiciunile, spuse Maestrul Vodo cu o voce bubuitoare şi concisă. Exar Kun, elevul meu – eşti învins în sfârşit.

— Nu! strigă umbra întunecată, în timp ce silueta se lupta să descopere o parte a cercului pe care să o poată străpunge.

— Da, veni o altă voce – o voce puternică.

Vizavi de Maestrul Vodo strălucea forma slabă, ştearsă, a unui tânăr în haine Jedi. Maestrul Skywalker.

— Calea de a stinge o umbră, spuse Cilghal cu vocea ei calmă şi încrezătoare, este să sporeşti lumina.

Kirana Ti făcu un pas înainte cu sabia construită de Gantoris. Streen îi ieşi în întâmpinare cu sabia lui Luke Skywalker. Cei doi se priviră în ochi, dădură din cap, apoi loviră cu lamele luminoase strălucitoare. Razele lor se intersectară în mijlocul corpului întunecat al lui Exar Kun – lumină pură intersectând lumina pură într-o

explozie de fulgere. Străfulgerarea de un alb orbitor păru la fel de puternică precum un soare care explodează.

Întunericul țâşni din umbra lui Exar Kun, se spulberă, iar fragmentele zburară prin cercul de lumină, căutând o inimă slabă în care să se ascundă. Streen şi Kirana Ti îşi ținură săbiile încrucişate, cu energia sfârâind şi arzând.

Cu Forța, Streen atinse din nou vânturile. Aerul din interiorul marii săli de audiență se roti într-un efect *coriolis* din ce în ce mai puternic pentru a forma un vârtej. Ciclonul se strânse într-un nod invizibil în jurul umbrei sfârtecate, prinzând-o şi purtând-o spre acoperiş şi afară, aruncând-o în imensul vid.

Exar Kun dispăru astfel cu doar un țipăt scurt şi slab.

Cavalerii Jedi rămaseră împreună pentru o ultimă clipă, bucurându-se de Forța comună. Apoi, epuizați, uşurați şi triumfători, se despărțiră unul de celălalt. Strălucirea nepământeană din jurul lor se disipă.

Imaginea Maestrului extraterestru Vodo-Siosk Baas se holbă spre tavan, ca şi cum ar fi vrut să-şi vadă pentru ultima oară elevul înfrânt, apoi dispăru şi el.

Cu o tuse şuierătoare, ca şi cum expulza aerul reținut de mult timp din plămâni şi inspira o nouă gură de aer, Maestrul Skywalker gemu şi se ridică în şezut pe platforma de piatră.

— Ați reuşit! spuse Luke, căpătând putere cu fiecare gură de aer curat şi rece. Noii Cavaleri Jedi se năpustiră spre el. Ați rupt legăturile.

Cu țipete de încântare, Jacen şi Jaina alergară la unchiul lor Luke. Acesta îi strânse în brațele sale, iar ei chicotiră şi îl îmbrățişară la rândul lor.

Luke Skywalker le zâmbi ucenicilor săi, cu fața strălucind de mândria provocată de grupul de Cavaleri Jedi pe care îi antrenase.

— Împreună, spuse el, formați într-adevăr o echipă formidabilă! Poate că nu mai avem de ce să ne temem de întuneric.

Capitolul 16

În scaunul pilotului din *Zdrobitorul de Soare*, Kyp Durron se aplecă asupra comenzilor. Privea *Şoimul Mileniului* de parcă ar fi fost un demon gata să se arunce asupra lui. Unghiile sale zgâriară suprafața metalică a panourilor de navigație ca nişte gheare care încercau să sape în carne. Mintea îi înota cu amintirile dulci-amare ale momentelor fericite petrecute cu Han, cum cei doi se avântaseră peste câmpurile de gheață într-o cursă frenetică cu turbo-schiurile, cum se împrieteniseră în negura minelor de mirodenii, cum Han se prefăcuse că nu este emoționat când Kyp plecase la Academia Jedi. În parte era îngrozit de ideea de a amenința viața lui Han Solo, de faptul că voia să distrugă *Şoimul Mileniului*. Părea o amenințare uşoară, un lucru evident de făcut. Dar venea dintr-o umbră întunecată din spatele minții sale. Vocea şoptită îi măcina gândurile, îl bântuia constant.

Era vocea pe care o auzise în timpul antrenamentului său pe Yavin 4, în cea mai adâncă noapte şi în piramida de obsidian cu ecou, departe în junglă, şi în vârful marelui zigurat din care Kyp scosese *Zdrobitorul de Soare* din miezul lui Yavin.

Tulburat de acea voce, Kyp furase o navă şi fugise pe luna împădurită Endor pentru a medita lângă cenuşa rugului funerar al lui Darth Vader. Se gândise să plece suficient de departe pentru a scăpa de influența lui Kun, dar nu mai credea că acest lucru este posibil. Călătorise până în Sistemele Nucleului, dar încă simțea lanțurile care îl legau de Lordul Întunecat, obligațiile malefice impuse de învățăturile Sith.

Dacă încerca să se împotrivească şi să gândească singur, reveneau cu toată forța batjocurile furioase, cuvintele răstite, constrângerile şi amenințările voalate. Dar cuvintele lui Han Solo îl atrăgeau de asemenea – erau arme de un alt fel, care îi făceau inima să se încălzească, topind gheața furiei. Chiar acum, vocea lui Exar Kun părea absentă şi distantă, ca şi cum ar fi fost preocupat de o altă provocare.

În timp ce Kyp asculta cuvintele lui Han, îşi dădu seama că prietenul său, care ştia prea puține despre învățăturile Jedi, pusese degetul direct pe rană. Trecuse de partea întunecată. Justificările slabe ale lui Kyp nu mai aveau niciun rost şi se prăbuşeau în jurul lui, într-o furtună de scuze construite pe o fundație fragilă de răzbunare.

— Han… eu…

Dar tocmai când era pe punctul de a-i vorbi cu căldură lui Han, de a se deschide şi de a-l ruga pe prietenul său să vină să vorbească cu el, comenzile se stinseră. Un semnal de suprascriere de la computerul *Şoimului* oprise sistemele de armament ale *Zdrobitorului*, comenzile de navigație şi sistemul de susținere a vieții.

Plasa neagră a furiei se aşternu asupra lui, înăbuşindu-i intențiile bune. Indignat, Kyp găsi puterea de a trimite o explozie de gânduri de control prin circuitele computerului *Zdrobitorului de Soare*. Astfel, elimină programarea străină, închizând căile de acces şi reconstruindu-le într-o clipă. Refăcu funcțiile cu o împingere mentală bruscă, reactivând iar *Zdrobitorul de Soare*. Sistemele bâzâiră în timp ce reveneau la viață, încărcându-se. Exar Kun fusese trădat şi el de presupusul său partener, Lordul Războinic Ulic Qel-Droma. Acum, Han îl trădase pe Kyp. Maestrul

Skywalker îl trădase şi el, nereuşind să-l învețe lecțiile cuvenite... apărarea adecvată împotriva lui Exar Kun. În capul lui, vocea Lordului Sith îi striga să-l ucidă pe Han Solo, să-şi distrugă inamicul. Să-şi lase furia să curgă prin el şi să fie puternic.

Asta îl copleşi pe Kyp. Îşi strânse ochii negri, incapabil să-şi privească mâinile cum apucau pârghiile de control pentru lansarea torpilei. Pregăti sistemul. Ecranele clipeau cu semnale de avertizare, pe care nu le mai luă în seamă. Trebuia să distrugă ceva. Trebuia să-i ucidă pe cei care îl trădaseră. Degetele lui apucară instrumentele de control a armelor. Se poziționară pe butoanele de lansare, apăsând, gata să...

Strângând...

Şi apoi vocea obsedantă a lui Exar Kun se ridică într-un vuiet în mintea lui, un țipăt complet deznădăjduit, ca şi cum ar fi fost smuls din acest univers şi exilat într-un loc cu totul diferit, de unde nu l-ar mai fi putut chinui. Kyp tresări pe scaunul de comandă ca şi cum un cablu de remorcare invizibil ar fi fost retezat. Brațele şi capul îi atârnau ca o marionetă cu sforile tăiate brusc. Vântul rece al libertății îi şuieră prin minte şi corp. Clipi şi se cutremură de dezgust față de ceea ce fusese pe cale să facă.

Şoimul Mileniului încă ținea *Zdrobitorul* în raza sa tractoare. Când Kyp văzu vechea navă ponosită, comoara de preț a lui Han Solo, simți un val de disperare. Întinse mâna spre comenzile torpilelor energetice şi anulă cu vehemență secvența de lansare. Generatorul de plasmă clipi şi se stinse pe măsură ce energia se disipa.

Fără prezența lui Exar Kun în mintea sa, Kyp se simți izolat, brusc în cădere liberă – dar independent. Deschise canalul de comunicare, dar nu reuşi să formeze cuvintele timp de câteva clipe. Avea gâtul uscat. Se simțea de parcă nu mai mâncase sau nu mai băuse nimic de patru mii de ani.

— Han, murmură el, şi apoi spuse mai tare: Han, sunt Kyp! Eu...

Făcu o pauză, neştiind ce să spună în continuare – ce ar mai putea spune. Îşi lăsă capul în jos şi în cele din urmă încheie:

— Mă predau.

Capitolul 17

Twi'lekul Tol Sivron încă se simțea zdruncinat de trecerea îngrozitoare prin *Foale*, scăpând de forța de invazie Rebelă şi navigând prin gravitația dintre găurile negre. Cozile lui cefalice lungi fremătau în valul de impresii, bucurându-se să vadă că informațiile pe care le furase cu mult timp în urmă din dosarele secrete ale Daalei – lista cu rutele sigure şi întortocheate prin aglomerarea de găuri negre – fuseseră corecte. Dacă harta traseului ar fi fost câtuşi de puțin imprecisă, el şi echipajul său nu ar mai fi fost în viață acum.

Prototipul *Stelei Morții* porni la putere maximă în timp ce ieşea în siguranță din aglomerare, dar chiar în momentul în care se îndepărta cu viteză de gazele sinuoase şi strălucitoare, sistemele de propulsie se stinseră şi se opriră. Scânteile străluciră din panouri în timp ce Căpitanul trupelor de şoc întrerupea puterea motorului şi redirecționa sistemele. Yemm încercă să folosească un stingător de incendiu manual pentru a stinge flăcările care se prelingeau de pe o consolă din apropiere, dar nu reuşi decât să scurtcircuiteze sistemele de intercomunicații. Golanda şi Doxin frunzăreau cu furie manualele de reparații şi specificațiile de proiectare.

— Domnule Director, spuse Căpitanul trupelor de şoc, am reuşit să ne eliberăm de *Foale*, dar efortul a provocat o serie de pagube.

Doxin îşi ridică privirea, încruntat.

— Vă reamintesc că acest prototip nu a fost consolidat, nefiind niciodată conceput pentru a fi folosit efectiv.

— Da, domnule, spuse soldatul cu o voce fără inflexiuni. Aşa cum eram pe cale să spun, cred că daunele pot fi reparate în doar câteva zile. Este o simplă chestiune de deviere a circuitelor şi de reinitializare a sistemelor informatice. Cred că după acest reglaj, prototipul va fi într-o formă mult mai bună pentru luptă.

Tol Sivron îşi frecă mâinile şi zâmbi.

— Bine, bine. Se lăsă pe spate în scaunul pilotului. Asta ne va da timp să alegem o țintă potrivită pentru primul nostru atac.

Golanda apelă o hartă de navigație, care apăru pe ecranul de vizualizare.

— Domnule Director, sistemul Kessel este foarte aproape, după cum ştiți. Poate că ar trebui să...

— Să punem din nou în funcțiune unitățile de propulsie înainte să ne facem prea multe planuri, îl întrerupse Doxin. Strategia noastră finală ar putea depinde de capacitățile noastre.

Yemm smulse capacul de pe panoul de comunicații şi privi în maldărul de fire înnegrite, adulmecând izolația arsă. Golanda continuă să-şi studieze stația, apelând citirile de la senzorii exteriori ai prototipului.

— Domnule Director, am găsit ceva ciudat. Privind turbulențele de gaz care înconjoară grupul de găuri negre, se pare că o altă navă foarte mare a intrat recent în *Foale*, cu doar câteva momente în urmă. Se pare că a urmat una dintre celelalte căi pe care Amiralul Daala le-a desemnat ca fiind o rută sigură către *Instalație*. Se uită la el, iar Sivron se îndepărtă cu o tresărire de chipul ei dezagreabil. Tocmai i-am ratat.

Sivron nu ştia despre ce vorbea şi nici de ce ar trebui să îl preocupe asta. Toate aceste probleme disperate erau ca nişte insecte care îi bâzâiau în jurul capului, iar el le lovea cu palma.

— Nu putem face nimic în privința asta acum, spuse el. Probabil că este o altă navă Rebelă care vine pentru a ajuta la invadarea bazei noastre. Apoi suspină. Ne vom întoarce la ei, imediat ce vom pune din nou în funcțiune *Steaua Morții*.

Se lăsă pe spate în scaunul său de pilot şi închise ochii, tânjind după un moment de linişte. Îşi dorea să nu fi părăsit niciodată planeta sa natală Ryloth, unde poporul Twi'lek trăia în adâncurile catacombelor muntoase, în spațiul locuibil al limitei dintre noapte şi zi, care despărțea căldura toridă a zilei de frigul rece al nopții nesfârşite. Se gândi la zilele mai liniştite, respirând aerul viciat prin fantele dinților săi ascuțiți. Furtunile toride de pe Ryloth aduceau suficientă căldură în zona limitei pentru a face planeta locuibilă, deşi dezolantă. Twi'lekii îşi construiseră societatea în jurul guvernării unui *clan-şef* format din cinci membri care conduceau comunitatea în toate problemele, până când murea unul dintre ei. În acel moment, membrii rămaşi ai *clanului-şef* erau izgoniți de Twi'leki în pustietățile distruse şi, probabil, la moarte, în timp ce selectau un nou grup de conducători.

Tol Sivron fusese membru al *clanului-şef*, fiind răsfățat şi recompensat de beneficiile puterii. Întregul clan era tânăr şi viguros, iar Sivron se aşteptase să culeagă beneficiile poziției sale timp de mulți ani – camere spațioase, dansatoare Twi'lek renumite în întreaga galaxie, delicatese din carne crudă pe care le putea rupe cu dinții săi ascuțiți şi savura aromele lichide picante…

Dar viața bună durase doar un an standard. Unul dintre tovarăşii săi idioți îşi pierduse echilibrul pe o schelă în timp ce inspecta un proiect de construcție din adâncurile oraşului, căzuse în gol şi se înfipse într-o stalagmită veche de zece mii de ani. Conform obiceiului lor, poporul Twi'lek îi exilase pe Tol Sivron şi pe ceilalți trei membri ai *clanului-şef* în deşerturile blestemate ale părții de zi, pentru a înfrunta furtunile de căldură şi vântul devastator. Se resemnaseră cu moartea, dar Tol Sivron îi convinsese pe ceilalți trei că, dacă lucrau împreună, puteau supraviețui, asigurându-şi existența într-o peşteră nelocuită, mai jos, pe spinarea munților.

Ceilalți fuseseră de acord, agățându-se de orice speranță; apoi, în timp ce dormeau în acea noapte, Tol Sivron îi omorâse pe toți, luându-le posesiunile sărăcăcioase pentru a-şi spori propriile şanse de supraviețuire. Acoperindu-se cu straturi groase de veşminte smulse de pe cadavrele tovarăşilor săi, se târâse prin peisajul înflăcărat, fără să ştie ce căuta… Crezuse că navele sclipitoare erau simple miraje până când dăduse peste tabără. Era o bază de antrenament robustă şi o stație de realimentare pentru marina Imperială, frecventată de contrabandişti, dar susținută de Imperiu. Tol Sivron întâlnise acolo un bărbat pe nume Tarkin, un tânăr comandant ambițios care avea deja mai multe nave şi care intenționa să facă din micul avanpost de pe Ryloth o bază de realimentare importantă din punct de vedere strategic în zona Inelului Exterior. De-a lungul anilor, lucrase pentru Tarkin, dovedindu-se un manager de neegalat, un abil organizator al afacerilor complexe pe care Tarkin – devenit Mofful Tarkin, apoi Marele Moff Tarkin – le avea în desfăşurare.

Cariera lui Sivron culminase cu funcția de Director al *Instalației din Foale* – pe care acum o părăsise în fața invaziei Rebelilor. Dacă Tarkin ar fi fost încă în viață, retragerea jenantă ar fi figurat, fără îndoială, în mod negativ la următoarea evaluare a performanțelor lui. Trebuia să facă ceva pentru a se revanşa, în cel mai scurt timp.

Yemm introduse câteva cifre într-una dintre stațiile de calculator şi dădu din capul său cu coarnele către Tol Sivron.

— Gata, domnule Director.

— Porniți-l, spuse acesta. Lasă-mă să vorbesc cu echipajul.

Ultimele sale cuvinte răsunară prin difuzoare, speriindu-l. Îşi drese glasul şi se aplecă mai aproape de captatorul de voce de pe scaunul pilotului.

— Atenție, toată lumea! Grăbiți-vă cu reparațiile, spuse el în interfon. Vocea lui suna ca şi cum ar fi fost comenzile unei zeități în timp ce vorbea prin toate nivelurile. Vreau să distrug ceva cât mai curând posibil.

Apoi închise. Căpitanul trupelor de şoc se întoarse spre el.

— Vom face tot ce putem, domnule. Ar trebui să am estimările finale ale reparațiilor în câteva ore.

— Bine, bine.

Se uită în golul deschis al spațiului, privind toate țintele posibile desemnate de punctele stelare. Tol Sivron avea în posesia sa una dintre cele mai devastatoare arme din galaxie. Dar rămăsese netestată. *Deocamdată.*

Capitolul 18

A doua detonare programată se produsese chiar în momentul în care Wedge Antilles şi echipa sa de asalt intrau în complexul reactorului energetic al *Instalației din Foale*. Încărcăturile plasate de echipa de sabotaj explodară la baza turnurilor de răcire ale reactorului, oprind uriaşul generator care alimenta calculatoarele centrale, laboratoarele, instalațiile şi sistemele de susținere a vieții.

Purtând o armură de corp pestriță de culoare maro şi gri, Wedge îşi condusese echipa de asalt prin pasarelele tuburilor de conectare până la asteroidul generator de energie. Dar chiar în momentul în care echipa intrase, guri de fum cenuşiu țâşniră prin tuneluri, transportând praf şi resturi împreună cu un vânt fierbinte.

Wedge îşi scutură capul pentru a-şi linişti urechile care îi țiuiau. Se ridică în genunchi şi apoi din nou în picioare.

— Am nevoie de o evaluare a pagubelor, strigă el. Repede!

Trei dintre soldații din frunte alergară pe coridor, doar pentru a întâlni un grup de membri ai *Instalației din Foale* care fugeau din calea dărâmăturilor. Sabotorii erau conduşi de o brută cu un singur braț, un mascul cu pielea verde-violet şi o expresie acră. Echipa lui Wedge îşi ridică armele, îndreptându-şi țevile puştilor blaster spre sabotorii care se opriră cu un zgomot asemănător cu cel al unor componente de maşină care se fixau la locul lor. Omul cu un singur braț derapă până la oprire şi se uită sălbatic în jur. Restul echipajului său privi la soldații Noii Republici.

— Aruncați armele! spuse Wedge.

Bruta mare îşi ridică singura mână, cu palma în afară, pentru a arăta că nu purta arme. Wedge fu surprins să vadă că şi ceilalți erau de asemenea neînarmați.

— Este prea târziu să mai oprim ceva, spuse bărbatul cu o singură mână. Eu sunt Wermyn, Şeful Diviziei pentru Operațiuni de Uzină. Acceptați predarea. Echipa mea şi cu mine am aprecia dacă ne-ați lua de pe această stâncă înainte să explodeze.

Wedge arătă spre patru dintre soldații săi.

— Folosiți legăturile şi aveți grijă ca prizonierii să fie păziți. Trebuie să repunem în funcțiune reactorul energetic, altfel va trebui să evacuăm.

Sabotorii din *Foale* nu opuseseră rezistență în timp ce echipa îi lua în custodie, deşi oamenii lui Wedge păreau confuzi în privința modului în care să aplice legăturile pe singurul braț al lui Wermyn.

Wedge şi tehnicienii se deplasară cu prudență în incinta reactorului. Căldura îl lovea ca un vârtej de nisip în timpul sezonului cald de pe Tatooine. Aerul mirosea dens a lubrifianți acriți, a metal topit şi a explozibil de înaltă energie carbonizat. Luminile roşii de avertizare inundau camera, reflectându-se din jeturile de abur şuierătoare ca nişte picături de sânge zburătoare. Pompele şi motoarele aflate în funcțiune trosneau cu un sunet zdrobitor care îl făcea pe Wedge să aibă dureri de cap. O componentă mare a reactorului fusese scorojită, având marginile zdrențuite, picurând.

Miji ochii în timp ce tehnicienii alergau înainte, smulgând detectoare portabile de la curele pentru a studia scurgerile de radiații. Unul tropăi până la Wedge.

— Atât pompele de răcire primare, cât şi cele de rezervă au fost distruse. Prietenul nostru Wermyn avea dreptate. A iniţiat o fuziune şi nu putem face nimic pentru a o opri. Nu putem repara echipamentul.

— Îl putem opri? spuse Wedge.

— A fost blocat, iar comenzile sunt distruse, răspunse tehnicianul. Presupun că există o şansă să putem redirecţiona şi să montăm sisteme temporare într-o oră sau două, dar dacă oprim reactorul, oprim şi alimentarea cu energie şi sistemul de susţinere a vieţii ale *Instalaţiei*.

Wedge se uită la epavă în timp ce stomacul i se strângea. Lovi cu bocancul într-o bucată distrusă de scut de plasteel. Aceasta se izbi cu un zgomot gol pe podea până când zgomotul motoarelor înghiţi sunetul.

— Nu am condus această forţă de atac doar pentru a-i lăsa pe toţi savanţii şi *Steaua Morţii* să scape în timp ce întreaga *Instalaţie* este distrusă chiar sub picioarele mele.

Respiră adânc şi îşi bătu degetele între ele în încercarea de a se concentra, aşa cum făcea adesea Qwi, deşi nu era sigur că funcţiona. Apoi smulse comunicatorul de la şold şi activă frecvenţa pentru nava-amiral *Yavaris*.

— Căpitane, spuse el, adu-mi imediat nişte experţi în inginerie. Trebuie să instalăm pompe de răcire de urgenţă pentru reactorul principal de energie. Ştiu că nu avem prea multe echipamente, dar sistemele de răcire a hiperpropulsorului nu ar trebui să fie diferite de ceea ce foloseşte acest reactor. Scoateţi una dintre corvete din funcţiune şi aduceţi pompele motoarelor. Trebuie să facem ceva care să funcţioneze aici jos şi care să ne susţină până când vom putea scoate tot ce este de valoare.

Cei doi tehnicieni se uitară la Wedge şi zâmbiră.

— S-ar putea să meargă, domnule.

Wedge îi conduse înapoi la locul unde erau ţinuţi prizonierii, jurând să nu-i lase pe Imperiali să câştige atât de uşor.

* * *

Qwi Xux se simţea ca un străin în propria casă. Intră timidă în camera pe care o identificase ca fiind fostul ei laborator, aşteptându-se să îi ceva sară în ochi, să îi revină amintirile în minte. Iluminatul se aprinse, revărsând o strălucire albă şi rece asupra aparatelor de proiectare, a terminalelor de calculator, a mobilierului ei. Acest loc fusese casa ei, centrul vieţii ei timp de mai bine de un deceniu. Dar acum i se părea un tărâm străin. Se uită uimită şi suspină.

C3P-O zbârnâi în timp ce o urma în cameră.

— Încă nu ştiu de ce mă aflu aici, doamnă Doctor Xux. Pot să vă ajut la asimilarea datelor rămase, dar eu sunt droid de protocol, nu un robot de decodificat. Poate că ar fi trebuit să-l aduceţi pe omologul meu, R2-D2? El se pricepe mult mai bine decât mine la astfel de lucruri. Este un model bun, dar un pic prea încăpăţânat pentru un droid, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Qwi îl ignoră în timp ce păşea mai departe prin încăpere, mergând pe vârfuri. Pielea îi era rece şi umedă. Aerul mirosea a stătut, a gol. Se cutremură în timp ce-şi trecea degetele de-a lungul pietrei sintetice reci a pilonilor groşi de susţinere. Apoi, surprinse o străfulgerare a unei amintiri îndepărtate – Han Solo legat de acest stâlp, abia reuşind să-şi ţină capul drept după *interogatoriul profund* pe care i-l

administrase Amiralul Daala…

Se duse la masa de laborator, îşi luă senzorii de analiză spectrală, analizoarele de proprietăți ale materialelor, simulatoarele de stres şi de tensiune şi un proiector holografic de desene 3D care strălucea sub luminile puternice.

— Vai, acesta pare a fi un spațiu de lucru complet adecvat, doamnă Xux, spuse C3P-O. Spațios şi curat. Sunt sigur că ați realizat multe aici. Credeți-mă, am văzut zone de cercetare mult mai dezordonate în centrele de pe Coruscant.

— C3P-O, de ce nu faci un inventar al echipamentelor pe care le vezi? spuse Qwi, pentru a-l face pe droid să tacă, ca să poată gândi. Acordă o atenție deosebită oricărui model demonstrativ pe care îl găseşti. Ar putea fi semnificativ.

Qwi descoperi o mică tastatură muzicală care zăcea pe jumătate ascunsă într-o grămadă de tipărituri şi note scrise de mână. Lângă tastatură se afla ochiul lăptos al unui terminal de calculator închis. Porni terminalul, dar ecranul îi ceru parola înainte să-i permită accesul la propriile fişiere. Cam aici părea să se termine totul.

Ridică tastatura muzicală şi o strânse în brațe. Instrumentul i se părea familiar şi totuşi străin. Atinse câteva taste şi ascultă notele suave şi înalte care ieşeau din el. Îşi amintea momentul în care se aflase printre rămăşițele distruse ale *Catedralei Vânturilor*, luând un fragment dintr-unul dintre tuburile de vânt şi suflând prin el o melodie lentă şi jalnică. Un Vor înaripat îi smulsese flautul, insistând să nu mai cânte până când catedrala însăşi nu va fi reconstruită…

Dar această tastatură conținea propria ei muzică. Qwi îşi amintea vag că o folosea, dar nu-şi putea imagina prea bine pentru ce. Îi venea în minte o imagine neclară, ca un fruct alunecos şi umed care îi scăpa dintre degete de fiecare dată când încerca să-l apuce – *lăsând tastatura jos, bănuind că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată*… Tresări, trase aer în piept şi îşi bătu degetele unul de altul, încercând să gândească.

Han Solo! Da, lăsase totul neatins în timp ce încerca să-l salveze pe Han şi să scape cu *Zdrobitorul de Soare*. Îşi lăsă degetele lungi şi albastre să danseze pe clapele muzicale. Mintea ei nu-şi amintea nicio secvență anume, dar corpul ei ştia. Mâinile ei se mişcau din obişnuință, executând rapid o melodie ritmată. Zâmbi… i se părea atât de familiară. Când termină secvența de note, ecranul computerului îi făcu cu ochiul: *PAROLA DE ACCES ACCEPTATĂ*. Apoi ea clipi din ochii de un albastru intens, uimită de ceea ce făcuse.

EROARE, scrise computerul. BAZA PRINCIPALĂ DE DATE INDISPONIBILĂ… ÎN CĂUTAREA COPIILOR DE REZERVĂ. FIŞIERE DETERIORATE. Qwi suspectă că Tol Sivron ar fi putut distruge unitatea centrală a computerului înainte să fugă cu prototipul *Stelei Morții*. Dar trebuie să fi lăsat ceva stocat în memoria temporară a propriului său terminal.

URMEAZĂ FIŞE RECUPERATE, spuse ecranul.

Qwi privi ca printr-o fereastră în propriile jurnale, în însemnările ei personale. Inima îi bătea cu putere în timp ce parcurgea cuvintele pe care le scrisese ea însăşi – dar nu fusese ea însăşi. Fusese o altă Qwi Xux, o Qwi din trecut care fusese supusă unei spălări a creierului de către Imperiali, o Qwi care fusese transformată încă din copilărie şi forțată să muncească până la limita maximă a capacităților sale mentale.

Respirând superficial, îşi citi rapoartele zilnice cu o nelinişte crescândă: experimentele pe care le efectuase, simulările pe care le rulase pe computer, întâlnirile la care participase, rapoartele de progres interminabile pe care le întocmise

pentru Directorul Sivron. Deşi nu-şi amintea nimic din toate astea, era îngrozită să constate că nu făcuse altceva decât să muncească. Singura ei bucurie venise de la experimentele finalizate – singurele ei momente de entuziasm, atunci când testele dovediseră că proiectele ei erau fiabile.

— Asta a fost toată viața mea? întrebă Qwi. Derulă paginile în jos, parcurgând fiecare zi identică. Cât de... lipsită de conținut! murmură ea.

— Poftim? spuse C3P-O. Ați cerut asistență?

— Oh, C3P-O.

Ea scutură din cap şi descoperi că lacrimile îi înțețoşaseră vederea.

Auzi paşi pe coridorul exterior şi se întoarse în momentul în care Wedge intră în laborator. Fața îi era murdară de praf, iar uniforma îi era ponosită. Părea transpirat şi epuizat, dar ea se repezi la el şi îl îmbrățişă. El o strânse de umeri, apoi îşi trecu degetele prin părul ei ca nişte pene perlate.

— E de rău? spuse el. Îmi pare rău că nu am putut fi aici când ai intrat în laborator. Am avut o urgență.

Qwi clătină din cap.

— Nu, oricum trebuia să mă confrunt singură cu asta.

— Ai găsit ceva util? Se îndepărtă de ea, redevenind Generalul. Trebuie să ştim câți savanți se aflau în *Instalație*. Cei mai mulți au fugit cu *Steaua Morții*, dar orice informație pe care o ai...

Qwi se încordă şi se uită din nou la terminalul computerului ei.

— Nu sunt sigură că te pot ajuta. Vocea ei exprima o tonalitate dezolantă, pierdută. M-am uitat peste viața mea de zi cu zi. Se pare că nu am cunoscut pe niciunul dintre ceilalți savanți. Eu... nu aveam prieteni aici.

Se uită la el, lărgindu-şi ochii lipsiți de profunzime.

— Mai mult de zece ani din viața mea şi nu am cunoscut pe nimeni. Am lucrat. Am crezut că sunt dedicată. Înfrângerea provocărilor universale a însemnat foarte mult pentru mine – dar nici măcar nu ştiam pentru ce anume. Tot ce mă interesa era să găsesc următoarea soluție. Cum am putut fi atât de naivă?

Wedge o îmbrățişă încurajator. Îl simțea atât de cald şi de reconfortant lângă ea.

— Totul s-a terminat, Qwi. Nu ți se va mai întâmpla niciodată. Ai fost eliberată din cuşcă, iar eu sunt aici pentru a te ajuta să vezi restul universului – dacă vrei să vii cu mine.

— Da, Wedge. Ea îl privi cu un zâmbet slab. Bineînțeles că voi veni cu tine.

Comunicatorul lui Wedge bipăi de la brâu, iar el îl scoase cu un oftat.

— Da, ce este? spuse el.

— Generale Antilles, am reuşit să aducem nişte echipamente temporare la instalația reactorului. Am modificat componentele critice luate de pe una dintre corvete, aşa cum ați sugerat. Am reuşit să le amplasăm, iar sistemele sunt parțial funcționale. Nivelurile de temperatură ale miezului reactorului au început să scadă şi ne aşteptăm să coboare sub liniile roşii în următoarele câteva ore.

— Bine. Atunci avem un termen-limită de timp? spuse Wedge.

— Ei bine..., răspunse vocea tehnicianului, reactoarele sunt încă şubrede, dar deocamdată sunt stabile.

— Bună treabă, zise Wedge. Transmiteți laudele mele băieților dumneavoastră.

— Da, domnule.

Wedge închise şi îi zâmbi lui Qwi.

— Vezi, totul se rezolvă până la urmă, spuse el.

Ea aprobă din cap, ridicându-şi faţa pentru a privi prin fereastra lungă şi îngustă din partea superioară a peretelui. Mănunchiuri de gaze fierbinţi pluteau în jurul găurilor negre ale *Foalelor*. Păreau în siguranţă aici, feriţi de conflictele galaxiei. Qwi dusese cele mai mari bătălii personale, iar acum îşi putea permite să se relaxeze puţin. Dar înainte să se întoarcă, văzu o umbră apărând în nebuloasa multicoloră – o formă triunghiulară uriaşă, ca un vârf de suliţă care plonja prin gaze şi ieşea în insula gravitaţională sigură. Qwi încremeni, reţinându-şi un strigăt de panică.

Wedge îi dădu drumul şi se răsuci, privind în sus.

— Vai de mine! spuse C3P-O.

Lovit şi înnegrit, un Distrugător Imperial pătrunse prin *Foale*, cu armele deja activate. Învelişul său, cândva alb, era plin de urme de arsuri, iar plăcile de protecţie erau deteriorate în urma unui infern nimicitor.

Nava Amiralului Daala, *Gorgona*, se întorsese la *Instalaţia din Foale*.

Capitolul 19

Păşitorii-păianjen Imperiali urcau pe culmea abruptă, plină de gropi. Picioarele lor lungi de metal se îndoiau în unghiuri ciudate, în timp ce ghearele îi trăgeau spre uşile blindate care îi protejau pe Winter şi pe micuțul Anakin.

Winter stătea în sala de operațiuni, cu maxilarul încleştat şi ochii îngustați, în timp ce privea evoluția transportoarelor. Ajunseseră deja la prima ei linie de apărare. Când stabiliseră ascunzătoarea pe Anoth, Luke şi Amiralul Ackbar nu fuseseră dispuşi să se bazeze în întregime pe secret. Încercaseră să prevadă orice scenariu de atac posibil. Winter sperase că nu va fi niciodată nevoită să testeze acele planuri de urgență, dar acum trebuia să lupte pentru viața copilului – şi pentru viața ei. Privi spre panourile de control: *Organismul de Apărare Împotriva Intrusului Străin* era pregătit şi gata de atac automat. Ea anticipă că ar putea doborî cel puțin doi dintre *păşitori*. Privi, ținându-se de marginea consolelor pentru a-şi menține echilibrul.

Urcând pe peretele de stâncă cu picioarele lor insectile, *păşitorii-păianjen* ajunseseră la un şir de peşteri – mici deschideri către un labirint de fundături şi grote în interiorul stâncilor. Winter se încordă în timp ce primele două MT-AT-uri trecură, fără să suspecteze nimic, peste deschizăturile negre. *Păşitorul* cel mai de sus se opri şi trase asupra uşilor blindate de deasupra un foc preventiv cu două lasere frontale. Un zgomot surd şi un pocnet înfundat reverberară prin instalația sigilată.

În timp ce se pregătea să tragă şi cel de-al doilea *păşitor-păianjen*, mase de tentacule asemănătoare cu biciul ieşiră din peşterile ascunse, tentacule lungi care se terminau fiecare cu un cleşte ascuțit ca un brici. Tentaculele îi luară complet prin surprindere pe *păşitorii-păianjen*. Două dintre brațele contorsionate ale *Organismul de Apărare* se prinseră în jurul primului *păşitor* şi îl smulseră de pe peretele stâncii. Înainte ca maşina să-şi poată folosi ghearele pentru a se agăța din nou, *Organismul de Apărare* îl aruncă peste margine.

MT-AT-ul se prăbuşi într-un zgomot lung provocat de picioarele care gesticulau sălbatic. În cădere, *păşitorul* se lovi de un alt transportor; cele două căzură împreună şi explodară într-o coliziune incendiară pe solul accidentat de dedesubt.

Al doilea *păşitor-păianjen* trase cu tunul său laser în peşterile întunecate. Unul dintre tentaculele *Organismului*, negru şi fumegând, se retrase ca un bici fulgerător, dispărând în adâncul tunelurilor; dar alte tentacule ieşiră din diferite deschideri pentru a se înfăşura în jurul *păşitorului* într-o strâmtoare puternică. În disperare, turbolaserul trase din nou, dislocând bucăți de stâncă. *Organismul* se strânse, îndoind picioarele articulate până când articulațiile gemură şi niturile groase ieşiră.

Tentaculele cu senzori în vârf înțeleseră la ce servea cabina de pilotaj a MT-AT-ului. Cleştii lui grei din plasteel străpunseră plafonul blindat, sfâşiind acoperişul şi smulgând doi soldați pentru a-i arunca peste prăpastie ca pe nişte oase roase aruncate după un ospăț. Fără echipaj, *păşitorul* alunecă în josul prăpastiei, în timp ce celelalte cinci transportoare de asalt se dădură la o parte.

Winter îşi strânse pumnul şi îşi încetini respirația sacadată. Încearcă să se calmeze. Droidul semiorganic care îi apăra reuşise să elimine trei dintre maşinile de

atac, dar celelalte cinci rămase era aproape sigur că îl vor distruge.

Ackbar propusese să modeleze un droid gardian după temutul monstru marin Mon Calamari, *krakana*. Savanții Mon Calamari proiectaseră o maşinărie rezistentă, parțial sensibilă, care imita multe dintre cele mai înfricoşătoare trăsături ale monstrului *krakana*. Tentaculele sale erau întărite cu cabluri din oțel dur, iar cleştele său era placat cu aliaje cu muchii ascuțite. Existența *Organismului* se axa pe protejarea bazei. Tentaculele droidului se răsuciră din cavernă, căutând alte prăzi.

Trei dintre *păşitorii* rămaşi se traseră de o parte şi de alta a deschiderilor catacombelor pentru a trage în mod repetat în peşteri. În mod neaşteptat, dintr-o gaură laterală aparent goală, un alt trio de tentacule înşfăcă unul dintre *păşitorii-păianjen*, trăgându-l spre grupul central de deschideri ale peşterii. Winter se minună de această tactică. Nu numai că *Organismul* distrusese încă unul dintre vehicule, dar folosea şi MT-AT-ul ca scut. Dar ceilalți *păşitori* nu se opriră din tras. Soldații se considerau unii pe alții sacrificabili de dragul unei misiuni. Ocupanții *păşitorului-păianjen* capturat continuară să tragă. *Organismul de Apărare* trasese MT-AT-ul mai aproape, strivindu-l de stâncă ca pe un *fruct-bijuterie* cu coajă groasă. Ajuns la mică distanță, pilotul din trupele de şoc îşi puse în funcțiune tunurile blaster de mare putere, amplasate la înălțime redusă, şi trase o rafală combinată în peşteri. Explozia enormă smulse o bucată imensă din sub-structura catacombelor. Flăcările şi praful, rocile sparte şi gazele volatile se împrăştiară într-o coloană care se înalță spre cerul violet al lui Anoth. Revărsarea vaporiză miezul corpului *Organismului* şi, simultan, detonă *păşitorul-păianjen* capturat.

În interiorul sălii de operațiuni, ecranul de diagnosticare al *Organismului* se stinse. Winter îşi frecă vârfurile degetelor de-a lungul suprafeței netede a ecranului. Prima linie de apărare doborâse jumătate din transportoarele de asalt.

— Bună treabă, şopti ea. Mulțumesc.

Transportoarele de asalt cu mai multe picioare începură să lovească uşile blindate. Trosnetele impactului produs de turbolaser şi rezistența stridentă a metalului greu umpleau aerul. Winter ştia ce avea de făcut. Activă celelalte sisteme automate de apărare înainte să fugă din sala de operațiuni. Cu paşi tăcuți, se grăbi să coboare în grotă, unde Amiralul Ackbar venise de curând să o viziteze cu nava sa personală B-interceptor. Winter îşi dorea ca Amiralul Mon Calamari să poată fi acum alături de ea. Ştia că se putea baza întotdeauna pe el, dar acum trebuia să acționeze pentru ea şi pentru mezinul Anakin.

Îşi reprimă fără milă temerile personale şi se forță să facă ceea ce trebuia făcut. Nu avea timp pentru panică. Alergă de-a lungul tunelurilor, lăsând trapele de metal deschise pentru a scăpa odată ce o vor vedea trupele de şoc. Când ieşi în grota de aterizare, exploziile repetate şi zguduitoare de afară aproape că o asurziră. Uşile blindate se încovoiaseră înăuntru, îndoite şi strălucind de un roşu vişiniu, în timp ce focul continuu al laserului topea blindajul exterior, muşcând din miezul metalic super-dens. Uşile se îndoiră în timp ce ea privea, iar în mijloc o spărtură apăru.

Gheare articulate pătrunseră prin deschidere. Loviturile laser continuară în zona balamalelor de fixare până când uşa din partea stângă se răsuci. Cealaltă uşă atârna strâmbă în balama. Vântul şuierător urlă în grota de aterizare, în timp ce Winter se pregăti să facă față asaltului.

Cu un vâjâit de motoare încordate, *păşitorii-păianjen* pătrunseră în încăpere, înarmați şi purtând trupe de şoc.

* * *

Crucişătorul *Vendetta* îşi menținea poziția pe orbită. Colonelul Ardax îşi atinse cu vârful degetelor receptorul de voce din ureche, ascultând raportul echipei de asalt de pe planetoidul de dedesubt.

— Am reuşit să trecem de uşile blindate, domnule Colonel, zise Comandantul trupelor de şoc prin stație. Pierderile au fost mari. Apărarea Rebelilor este mai puternică decât se anticipase. Procedăm cu prudență, dar ne aşteptăm să avem copilul Jedi în mâinile noastre în scurt timp.

— Ține-mă la curent, spuse Ardax. Raportează-mi când se va încheia misiunea şi vom aranja preluarea. Făcu o pauză. Ambasadorul Furgan a fost printre victime?

— Nu, domnule, spuse soldatul. Se afla în transportul de asalt din spate şi nu a fost în vreun pericol direct.

— Păcat, încheie Colonelul Ardax.

Ardax privi spre cei trei planetoizi blocați când alarme bruşte răsunară pe puntea de control a *Vendettei*.

— Ce este asta?

Un locotenent îşi ridică privirea de la postul său de la senzori, cu fața cenuşie.

— Domnule, o navă de luptă Rebelă tocmai a ieşit din hiperspațiu! Ne depăşeşte cu mult la capitolul armament.

— Pregătiți-vă să luați măsuri de evitare, spuse Colonelul Ardax. Se pare că am fost trădați.

Trase o răsuflare rece printre dinții strânşi. Furgan trebuie să fi dat cumva planurile lor spionilor Rebeli.

Ecranul mare de comunicații scânteie cu o lumină statică gri care se transformă în imaginea unui Mon Calamari cu cap de peşte.

— Aici Ackbar, la comanda crucişătorului *Călătorul Galactic*. Predați-vă şi pregătiți-vă să fiți abordați. Orice ostatici ai Noii Republici pe care i-ați luat trebuie să ne fie returnați nevătămați.

— Răspundeți, domnule Colonel? întrebă ofițerul de comunicații.

— Tăcerea noastră este un răspuns suficient, spuse Ardax. În acest moment, obiectivul nostru principal este să supraviețuim. Echipa de la suprafață este pierdută. Stabiliți cursul pentru a zbura între cele două părți componente apropiate de Anoth. Descărcările electrice ne vor masca de senzorii lor, iar din acel punct putem scăpa în hiperspațiu. Scuturile la maxim.

— Da, domnule, spuse ofițerul tactic. Navigatorul a stabilit un curs.

— Cu toată viteza înainte când sunteți gata, spuse Colonelul Ardax.

Se plimbă pe puntea de comandă. Cu un salt, *Vendetta* acceleră spre planeta sfărâmată. Crucişătorul Rebel trase asupra lor. *Vendetta* se zdruncină şi tremură în timp ce explozii puternice îi loveau scuturile.

— Sunt mai puternici decât noi, domnule, dar urmăresc să ne dezactiveze, nu să ne distrugă.

Colonelul Ardax ridică din sprâncene.

— Ah, bineînțeles, cred că avem deja copilul! Să nu-i convingem de contrariu.

Vendetta acceleră spre fălcile măcinate ale lumii sfărâmate.

* * *

Leia strânse până când unghiile ei muşcară din ţesătura netedă a scaunului de comandă al lui Ackbar de pe *Călătorul Galactic*. Bătrânul crucişător se roti pe orbita sa şi îşi stabili un nou curs.

— Şi-au dat seama de cacealma, Amirale, spuse ea.

— Nu au răspuns, spuse Ackbar.

— Nici nu vor răspunde, spuse Terpfen, încruntat la o staţie auxiliară. Vor fugi. Dacă au deja copilul, nu mai există nimic care să-i reţină aici. Nu vor risca o luptă împotriva unei nave superioare.

Leia înghiţi în sec, ştiind că Terpfen avea dreptate. Şi-ar fi dorit ca Han să fie alături de ea în acest moment.

— Atunci nu trebuie să-i lăsăm să scape, spuse Ackbar.

Rămăsese aproape de Terpfen pe tot parcursul călătoriei. În timpul adunării forţei de salvare, Ackbar îi luase pe cei mai loiali membri ai echipajului său de salvare din Oraşul Casa Recifului; pe alţii îi adunase de pe şantierele de construcţii de nave de pe orbită. În tot acest timp, nu menţionase nici măcar o dată trădarea lui Terpfen. Amândoi duceau un fel de conflict tăcut, o luptă a voinţelor. Ackbar pretindea că înţelegea cum fusese manipulat celălalt. El însuşi fusese prizonier al Imperiului, dar, în loc să fie programat ca spion şi sabotor, fusese, fără voia lui, servitor al Moffului Tarkin. Deşi acele vremuri fuseseră opresive, Ackbar reuşise să transforme asocierea sa strânsă cu crudul strateg într-un avantaj în timpul atacului Amiralului Daala asupra Mon Calamari. Acum, susţinea el, era timpul ca Terpfen să îşi folosească de asemenea *problema* împotriva Imperialilor.

În timp ce Leia privea de pe puntea de comandă a *Călătorului Galactic*, crucişătorul îşi aprinse motoarele subluminice. Închise ochii, se prinse de spătarul scaunului lui Ackbar şi trimise cu mintea ei un firicel de gânduri pentru a căuta prezenţa micuţului Anakin, sperând să-l găsească sau să-l consoleze. Îşi simţea copilaşul pe distanţa imensă a spaţiului, dar nu-i putea localiza cu precizie locul, simţindu-i doar prezenţa în Forţă. Nu putea stabili un contact direct, nu-l putea vedea. Anakin putea fi încă pe Anoth, sau putea fi prizonier la bordul crucişătorului.

— Doar lovituri paralizante. Trageţi cu toate armele din faţă, spuse Ackbar cu o voce incredibil de calmă. Provocaţi doar daune suficiente pentru a-i împiedica să intre în hiperspaţiu.

Razele de energie de mare putere se izbiră de scuturile grele ale *Vendettei*. Radiaţiile reziduale străluciră în urma loviturilor, indicând pagube minore pe corpul navei Imperiale. Dar crucişătorul continua să accelereze.

— Se îndreaptă spre doi dintre planetoizi, spuse Leia.

Terpfen se aplecă în faţă cu interes, rotindu-şi ochii rotunzi în timp ce se concentra.

— Încearcă să folosească descărcările statice drept camuflaj, spuse el. Cu atât de multe încurcături ionizante, îl vom pierde pe senzorii noştri. Apoi poate scăpa pe orice direcţie înainte să-l găsim din nou.

Leia respiră adânc pentru a-şi domoli anxietatea. Erau atât de aproape – de ce ar fi fugit crucişătorul, dacă nu îl aveau deja pe Anakin la bord? Încercă din nou să simtă prezenţa copilaşului.

Cele două fragmente ale corpului principal al lui Anoth, înfăşurate în

atmosferă, se profilau în fața crucişătorului, lăsând doar un canal îngust între ele. Fulgerele zgâriau de la o atmosferă la alta în timp ce fragmentele care orbitau acumulau o încărcătură electrostatică incredibilă.

— Măreşte viteza, spuse Ackbar. Opriți-i înainte să-i pierdem pe senzori.

Căpitanul crucişătorului refuza în continuare să răspundă.

— Trageți din nou, spuse Ackbar. Creşteți puterea.

Turbolaserele loviră partea dreaptă a *Vendettei*, împingând-o vizibil într-o parte cu impulsul exploziilor. Scuturile cedară, părți din motoarele subluminice ale crucişătorului fiind avariate. Dar căpitanul îşi continuă zborul. Strălucirea alb-albastră a gazelor de eşapament creştea pe măsură ce motoarele porneau, pregătindu-se pentru saltul în hiperspațiu.

— Nu! strigă Leia. Nu-i lăsa să-l ia pe Anakin!

Înainte ca ea să-şi poată termina fraza, crucişătorul intră în pasajul îngust al planetei divizate. O dâră albastră orbitoare de electricitate statică acoperi scuturile exterioare ale *Vendettei*, ca un cocon pe jumătate format. Strălucirea unui con de ionizare se întinse în fața ei în timp ce străbătea atmosfera tot mai densă a furtunilor spectaculoase.

Leia îşi strânse ochii, gândindu-se, concentrându-se. Dacă reuşea să stabilească o legătură între mintea lui Anakin şi a ei, avea o şansă infimă de a-l urmări odată ce crucişătorul dispărea în hiperspațiu. Simțea oamenii de la bordul navei Imperiale – dar nu simțea nicio licărire a propriului ei fiu, nici a prietenei ei, Winter. Leia se întinse mai departe cu gândurile ei de căutare în timp ce *Vendetta* străbătea strâmtoarea subțire a atmosferei. Uriaşa navă blindată era ca o sondă de metal între două baterii complet încărcate. Crucişătorul deveni un scurtcircuit între cele două atmosfere supraîncărcate.

Un fulger colosal străbătu atmosfera şi învălui nava de război ca un lanț de foc. Un râu de energie brută lovi *Vendetta* din ambele părți, distrugând-o într-un uragan de electricitate arzătoare, lăsând doar o imagine arsă pe ecran.

Ackbar oftă profund şi îşi lăsă capul în jos. Terpfen se prăbuşi pe scaun, în timp ce Leia observa distrugerea doar cu o parte din minte. Continua să cerceteze spațiul – până când, în cele din urmă, găsi punctul luminos care era fiul ei cel mic, Anakin.

Terpfen se ridică în picioare ca şi cum ar fi fost deja legat cu lanțuri groase.

— Doamnă Ministru Organa Solo, mă supun…

Leia clătină din cap.

— Fără pedeapsă, Terpfen. Anakin este încă în viață. Se află pe planetă. Dar în acest moment este într-un pericol teribil. Trebuie să ne grăbim.

Capitolul 20

Winter se ghemui lângă trapa metalică din afara grotei de aterizare. Ținea un pistol blaster într-o mână, ştiind că părul ei alb şi hainele o vor face uşor vizibilă chiar şi în întuneric.

Patru transportoare de asalt uriaşe îşi croiră drum peste rămăşițele uşii blindate din stânga şi se opriră cu motoarele şuierând în mijlocul grotei. Cupolele din oțel transparent se ridicară cu un vuiet ascuțit pentru a lăsa să iasă trupele de şoc. Aruncându-şi ochii dintr-o parte în alta, Winter făcu un inventar rapid. Fiecare dintre cei patru *păşitori-păianjen* transporta câte doi soldați – opt ținte. Îşi stabiliză blasterul şi ținti spre cel mai apropiat soldat cu armură albă.

Winter trase trei focuri de armă în succesiune rapidă. Nu putea spune câte dintre ele îl atinseseră efectiv pe soldat, dar acesta zbură pe spate, cu armura distrusă în bucăți. Ceilalți soldați ieşiră în valuri din transportoare, trăgând în direcția ei. Winter se aplecă, dar nu reuşi să mai tragă încă o dată. Ultimul *păşitor* se deschise pentru a dezvălui un soldat şi un bărbat bondoc cu sprâncene uriaşe şi buze groase.

Ceilalți soldați reperară poziția lui Winter lângă uşă şi traseră rafale repetate asupra ei. Ea se dădu cu spatele spre trapa deschisă. Avea două opțiuni: putea fie să fugă înapoi şi să rămână cu Anakin pentru a-l apăra cu prețul vieții ei – fie să-i atragă pe cei şapte invadatori rămaşi departe de copil şi să facă tot ce-i stătea în putință pentru a scăpa de ei. Apăsă butonul de declanşare al blasterului fără să țintească. Străluciri luminoase ricoşară prin grotă.

Bărbatul bondoc se ascunse sub carlinga joasă a unui *păşitor-păianjen*.

— Prindeți-o! strigă el.

Unul dintre soldați, aflat încă în cabina de pilotaj a unui MT-AT, scoase la bătaie tunurile laser şi trase în peretele de lângă capul ei, lăsând un crater fumegând. Bărbatul bondoc țipă din ascunzătoarea sa de sub MT-AT:

— Nu o omorâți. Folosiți paralizante până când veți avea copilul. Tu – arătă el către soldatul care ieşise din *păşitor* împreună cu el – vino cu mine, vom... asigura recunoaşterea. Restul, capturați-o pe femeia aia!

Exact cum sperase Winter. Fugi pe coridor, ştiind că cea mai mare parte a echipei de asalt o va urma. Alergă de-a lungul tunelurilor în pantă, strecurându-se pe sub bolțile zimțate, închizând uşile grele ale sasurilor de aer în spatele ei când trecea într-un nivel mai adânc al instalației. Trupele de şoc o urmăreau, reuşind să rezolve rapid trapele groase cu ajutorul detonatoarelor termice focalizate care aruncau în aer uşile de metal din îmbinările lor.

Winter îi conduse prin labirintul de pasaje, din ce în ce mai departe de micuțul Anakin. Trupele de şoc trebuiau să fie complet dezorientate până acum. Soldații trăgeau ori de câte ori puteau, dar Winter reuşea să evite să fie spulberată în bucăți. Scoase un oftat de uşurare – singura eliberare emoțională pe care şi-o permitea – când, în sfârşit, reuşi să-i conducă pe soldați în sala generatoarelor subterane şi la miezul computerului. Camera în sine era o învălmăşeală întunecată de echipamente

încâlcite, conducte de răcire, țevi metalice şi sisteme de susținere a vieții care pulsau. Nucleul computerului strălucea cu lumini verzi care pâlpâiau în formă de cascadă. Computerele în sine, încorporate în stațiile de pompare şi în carcasa generatorului, formau o aglomerare suprarealistă de metal şi plastic răsucit şi o confuzie de ecrane de diagnosticare din oțel transparent, terminale de tip intrare/ieşire – mai multe echipamente decât ar fi putut cineva să înțeleagă un scop pentru ele. Winter ştia că echipamentul era doar de decor pentru a ascunde adevăratul scop al camerei.

Soldații ezitară să treacă pragul, ca şi cum ar fi bănuit o capcană în umbră. Winter îşi îndreptă blasterul şi trase şapte focuri rapide asupra lor. Soldații se aruncară la adăpost şi apoi, când Winter se opri din tras, se năpustiră în camera întunecată. Ea nu încercă să se ascundă. Alergă spre pilonul strălucitor al miezului computerului şi apoi în umbrele de pe cealaltă parte a camerei, înconjurată de conducte şi tuburi şi lumini intermitente care nu serveau la nimic. Trupele de şoc se apropiau de ea, trăgând în continuare. Winter mai trase de câteva ori, doar ca să-i provoace şi ca să se asigure că rămân în interiorul camerei. Unul dintre gloanțele ei ricoşă de pe o suprafață lucioasă şi zbură în partea laterală a unui soldat, topindu-i armura albă de pe brațul drept.

Winter părea să fie încolțită în partea îndepărtată a încăperii, în timp ce soldații avansau spre ea – cinci dintre ei, unul rămânând în spate cu brațul rănit.

Soldații Imperiali ajunseră la jumătatea spațiului înainte ca pereții să înceapă să se contorsioneze şi să se clatine. Conductele şi țevile îmbinate, punțile de control voluminoase şi panourile de citire sferice se mişcară, făcând clic împreună în componente specifice. Winter auzea cum bucățile se prindeau în poziție, metal contra metal, cum se legau conexiunile. Pereții plini de aparatură se transformară brusc într-o echipă de droizi asasini masivi asamblați din componente deghizate. Droizii îşi activară armele, formând un poligon de tragere al cărui unic scop era să distrugă soldații din trupele de şoc. Winter nu mai avu nevoie să dea comenzi. Droizii asasini ştiau exact ce trebuiau să facă. Fuseseră programați să o ignore pe ea şi pe copiii Jedi, dar îşi cunoşteau bine țintele. Droizii deschiseră focul din toate părțile asupra celor cinci urmăritori. Focul încrucişat de raze mortale îi doborî pe Imperialii cu armură albă în mai puțin de două secunde, lăsând doar grămezi de rămăşițe fumegânde, armuri care se topiseră şi fuzionaseră şi arme inutile în mâini moarte. Niciunul dintre soldați nu apucase să tragă vreun foc de armă.

Unul dintre ei mai gemu o dată, şuieră de durere, apoi căzu în tăcerea morții. Umbrele aruncară o pătură peste măcel. Scoțând un oftat de uşurare, Winter păşi peste cadavrele care încă sfârâiau în urma masacrului. Se uită în jos la vizierele negre fără expresie ale inamicului Imperial.

— Să nu-ți subestimezi niciodată adversarul, spuse ea.

* * *

Ambasadorul Furgan se ghemui, în timp ce soldatul sprinta în fața lui pe coridoarele de piatră neşlefuită. Furgan nu avea niciun antrenament de luptă şi nici experiență, dar făcea tot posibilul să imite mişcările fluide ale companionului său.

Îşi ținea carabina blaster în mână, aruncând o privire în jos în mod repetat pentru a se asigura că arma era încărcată. Tunelurile erau întunecate şi umbrite, iluminate de tuburi luminoase albe montate de-a lungul plafoanelor. Soldatul îşi lipi

armura de perete şi îşi îndreptă arma spre un colț pentru a vedea dacă atrage vreun foc de armă, apoi alergă până la următoarea intersecție de tuneluri.

Trecură de uşă după uşă, desigilând fiecare încăpere, gata să smulgă copilul neajutorat şi să fugă înapoi la MT-AT-ul lor. Furgan şi soldatul găsiră compartimente de depozitare pline de lăzi cu provizii şi echipamente, sala de mese, dormitoare goale – dar niciun copil. Departe, sub ei, Furgan auzi zgomotul şi ecoul îndepărtat al focurilor de armă. Privi înapoi spre sunete.

— Le-am spus să nu o doboare. De ce nu m-au ascultat? Se întoarse spre soldat. Acum va trebui să găsim copilul noi înşine.

— Da, domnule, spuse soldatul, fără expresie.

Următoarea uşă metalică era încuiată şi sigilată. Nimeni nu răspunse când soldatul ciocăni cu mănuşa. Scoase un pachet de unelte din centura utilitară, desprinse un laser de tăiere de mare putere şi tăie panoul de control al uşii. Mişcându-se cu degete agile, în ciuda mănuşilor groase, reconectă comenzile scânteietoare. Uşa se deschise, expunând culorile pastelate ale unei camere pline de jucării, un pat de pluş... şi un droid dădacă cu patru brațe, aşezat într-o poziție de protecție în colț pentru a adăposti un copil mic.

— Ah, iată-l în sfârşit aici, spuse Furgan.

Păşi înăuntru uitându-se în jur în căutarea capcanelor. Soldatul îl flanca, menținându-şi poziția defensivă, cu carabina blaster în mână. Furgan nu văzu alți apărători, doar droidul TDL.

— Vă rog să plecați, zise droidul dădacă cu o voce dulce, de bunică. Deranjați copilul.

Furgan dădu drumul unui râset în toată regula.

— Singura apărare pe care au reuşit să o aibă a fost un droid dădacă? Râse din nou. Am trimis o întreagă echipă de şoc ca să luăm un copil de lângă un droid dădacă?

Droidul TDL se afla în fața copilului, care stătea foarte nemişcat pe podea. Droidul îşi folosi setul inferior de brațe pentru a desfăşura de la baza trunchiului său un şorț metalic rezistent la blastere pentru a proteja copilul de focurile rătăcite.

— Nu puteți avea acest copil, spuse droidul. Trebuie să vă avertizez că sunt programat să-l protejez cu orice preț.

— Ce emoționant. Ei bine, am de gând să iau acel copil – cu orice preț, spuse Furgan, dând din cap cu un zâmbet triumfător către soldat. Du-te şi ia copilul.

Soldatul făcu un pas înainte. Droidul întinse toate cele patru mâini într-un gest imperativ de a-l opri.

— Îmi pare rău, dar nu pot permite asta, spuse calm droidul dădacă. Închide ochii, micuțule Anakin.

— Ce mai aştepți? se răsti Furgan pe soldat. E doar un droid dădacă.

Cu un vâjâit şi un clic, toate cele patru mâini ale droidului se desprinseră şi căzură pe podea, expunând țevile de blaster ascunse în fiecare dintre încheieturi.

— Sunt un droid dădacă îmbunătățit, spuse acesta pe un ton grav, şi nu vei face rău acestui copil.

Lăsând să se dezlănțuie cu toate cele patru țevi, lansă jeturi de energie mortală. Cele patru raze îl loviră pe soldatul care se apropia înainte ca acesta să poată să-şi ridice carabina blaster. Fu proiectat pe spate spre perete, bucăți de armura albă zburând din rănile negre şi fumegânde. Furgan strigă de uimire şi

groază. Îşi ridică carabina blaster şi apăsă pe butonul de tragere cu mult înainte să aibă timp să țintească. O rafală de fulgere incandescente pulverizează prin încăpere, reflectându-se pe pereții pastelați, ricoşând în colțuri.

Furgan se feri, dar continuă să tragă. Droidul dădacă îşi centrase toate cele patru brațe blaster pe el – dar Furgan îşi aduse ploaia de proiectile blaster peste capul rotunjit şi peste trunchiul moale, reuşind mai mult prin noroc decât prin îndemânare. Scânteile şi metalul topit zburară şi plouară în toate direcțiile.

Sub şorțul protector, copilul începu să plângă.

Cu buzele de culoare vânătă curbate în sus într-un zâmbet, Furgan păşi peste resturile droidului dădacă şi ale soldatului mort pentru a recupera copilul. Întinse mâna în jos pentru a apuca unul dintre brațele micuțului Anakin şi îl smulse în aer de cârpa pijamalei sale. Furgan nu prea ştia cum să țină în brațe un copil, mai ales unul care continua să se plângă aşa cum făcea acesta.

— Vino cu mine, micuțule, spuse el. Eşti pe cale să începi o nouă viață, de o importanță galactică.

Capitolul 21

Han Solo îşi dorea să se apropie de Kyp Durron în camera Consiliului de pe Coruscant, dorind să-l consoleze pe tânărul său prieten – dar gărzile înarmate ale Noii Republici care îl înconjurau pe Kyp făceau imposibilă orice apropiere.

Kyp se mişca încet, ca şi cum ar fi mers desculț pe sticlă spartă. Ochii lui erau lipsiți de viață. Chipul îi era brăzdat de linii noi, de parcă spiritul întunecat al lui Exar Kun îşi vărsase cei patru mii de ani de existență pe umerii lui Kyp.

Zdrobitorul de Soare era din nou sechestrat de către Securitatea Noii Republici, iar Mon Mothma declarase întreaga zonă ca fiind interzisă. Nu urmau să se mai facă cercetări asupra funcționării super armei. Răzbunarea haotică a lui Kyp demonstrase cât de oribil era cu adevărat *Zdrobitorul de Soare*. În interiorul camerelor Consiliului, aerul mirosea greu şi sufocant din cauza unei tensiuni prea mari şi a unei ventilații prea slabe. Piatra adăuga un miros vechi şi mucegăit încăperii. Locul îl făcea pe Han să se simtă inconfortabil şi claustrofob.

Membrii Consiliului îşi purtau uniformele formale ca pe nişte armuri, încruntați ca nişte santinele antice, judecând. Unii arătau de parcă nu s-ar fi odihnit deloc. Han se simțea profund tulburat că se afla în fața lor fără Leia. Ea plecase de pe Yavin 4 împreună cu Terpfen – se presupunea că pentru a se întâlni cu Ackbar – dar el nu reuşise să afle ce se întâmplase cu ea. Totuşi, Leia ştia cu siguranță să aibă grijă de ea însăşi, iar el nu îndrăznea să îl lase pe Kyp singur cu prădătorii de aici.

Mon Mothma, flancată de omniprezenții ei droizi medicali, părea doar parțial conştientă de ceea ce se întâmpla. Niciunul dintre ceilalți membri ai Consiliului nu sugerase destituirea ei din funcție atât timp cât încă mai era dispusă să participe la şedințe, deşi Mon Mothma nu contribuia prea mult. Han era uimit de cât de mult se înrăutățise starea Şefului de Stat în doar câteva zile.

Unul dintre funcționarii de lângă arcul sculptat al uşii bătu într-un clopoțel prelung, trimițând în aer un sunet perfect pur pentru a-i îndemna pe cei prezenți să facă linişte. Han nu ştia prea multe despre protocolul guvernamental, dar nu avea de gând să stea cu mâinile în sân în timp ce Kyp era terfelit de marii birocrați. Înainte ca vreunul dintre membri să poată vorbi, Han făcu un pas în față.

— Îmi permiteți să spun o vorbă în numele prietenului meu, Kyp Durron?

Bătrânul General, Jan Dodonna, se ridică în picioare. În vârstă şi veştejit, ca o bucată de lemn de plută noduros, Generalul bărbos părea încă plin de energie. Ochii îi sclipiră către Han.

— Prizonierul poate vorbi în numele său, Generale Solo. Cu siguranță nu a arătat nicio reticență în a acționa pentru el însuşi. Lăsați-l să răspundă acum la întrebările noastre.

Pedepsit, Han făcu un pas înapoi şi se uită la podea, urmărind tiparele făcute de crăpăturile din dalele încastrate. Întrucât Dodonna avea prezidiul, se aplecă în față pentru a se uita în jos la Kyp.

Tânărul îşi ridică capul ciufulit şi clipi cu sfială la bătrânul tactician.

— Kyp Durron, spuse Dodonna, ai furat *Zdrobitorul de Soare*. L-ai atacat şi l-ai

lăsat în incapacitate temporară pe Maestrul Jedi Luke Skywalker. Ai distrus Nebuloasa Cauldron şi alte două sisteme stelare locuite. Nu voi discuta despre semnificația tactică a acțiunilor tale – dar nu-i putem tolera pe cei care îşi inventează singuri ordinele şi provoacă distrugeri în masă după bunul lor plac!

Ceilalți membri ai Consiliului fură de acord. Vocea adâncă şi groasă a Generalului Rieekan reverberă în cameră.

— Acest Consiliu a decis deja că nu va folosi niciodată *Zdrobitorul de Soare*. L-am aruncat într-un loc sigur şi protejat, dar tu ne-ai zădărnicit cu bună ştiință dorințele.

Ceilalți membri păstrară tăcerea după cuvintele lui Rieekan. Păreau nerăbdători să adauge propriile condamnări, dar realizară că nu ar mai fi avut rost.

După un moment de tăcere, Kyp luă cuvântul. Vocea lui părea imposibil de subțire şi înceată, amintindu-le lui Han şi tuturor celorlalți prezenți cât de tânăr era.

— Nu am nicio scuză pentru acțiunile mele. Voi accepta consecințele.

— Chiar dacă acțiunile tale cer pedeapsa cu moartea? întrebă obezul Senator Hrekin Thorm. O asemenea distrugere precum cea pe care ai provocat-o nu poate justifica nimic mai puțin decât execuția.

— Stați puțin! spuse Han. Membrii Consiliului se uitară la el, dar el le ignoră reproşurile tăcute. Ştiu, ştiu – dar ascultați-mă un minut. Kyp nu era el însuşi. Era posedat de spiritul malefic al unui Lord Sith care a fost învins între timp. Şi a făcut ceva bun. A distrus flota lui Daala. Câte vieți a salvat făcând asta? La urma urmei, suntem în război.

Cuvintele lui Mon Mothma răsunară printre buzele ei crăpate. Vocea ei ieşi într-o şoaptă stinsă. Restul camerei căzu într-o tăcere adâncă în timp ce ea începea să vorbească.

— Kyp Durron, spuse ea, ai sângele a milioane de ființe – poate miliarde – pe mâinile tale. Noi suntem un organism de guvernare aici, nu un consiliu judiciar. Nu avem dreptul să decidem soarta ta. Tu… Răsuflă ca şi cum şi-ar fi folosit cea mai mare parte a energiei doar pentru a-şi umple plămânii. Trebuie să fii judecat de un Maestru Jedi. Noi nu suntem calificați să judecăm crimele tale.

Ridică una dintre mâini pentru a face un gest spre Han.

— Duceți-l pe Yavin 4. Lăsați-l pe Maestrul Skywalker să-i decidă soarta.

Capitolul 22

Leia, Ackbar şi Terpfen se alăturară echipei de salvare de pe *Călătorul Galactic*, zburând pe cerul violet al lui Anoth. Ackbar preluase conducerea în propriul B-interceptor. Sistemele sale de armament erau alimentate la maxim şi pregătite să atace orice echipă de asalt la sol pe care o desfăşurase crucişătorul.

Navele de luptă zburară pe deasupra peisajului plin de colţi îndreptându-se spre *turnuleţul de piatră* pe care Ackbar şi Luke îl aleseseră ca bază. Leia văzu semne de distrugeri care îi înghețară sângele – fum şi resturi de la atac.

— Am ajuns prea târziu, şopti ea.

O parte din *turnuleț* fusese spulberată, iar funinginea împroşca suprafața erodată. Mai jos, văzu resturile încă fierbinți ale câtorva *păianjeni* mecanici oribili.

Vocea lui Ackbar se auzi prin interfonul dintre nave.

— Winter trebuie să fi luptat bine. Sistemele noastre defensive amplasate au funcționat conform planului.

Leia înghiți în sec pentru a-şi umezi gâtul uscat.

— Să sperăm că a fost suficient de bine, Amirale.

Navele se îndreptară spre locul în care fuseseră topite uşile blindate. Unul dintre cele două scuturi de metal greu încă atârna pe loc în şinele sale. Navele de salvare manevrară în jurul celor patru *păşitori* răspândiți podeaua hangarului de aterizare. Ackbar, Leia şi Terpfen ieşiră din carlingă, în timp ce restul navelor de luptă Mon Calamari li se alăturară.

— Terpfen, du-te cu Leia şi jumătate dintre luptători direct la camera copilului. Vezi dacă încă este acolo copilul. Eu voi conduce celelalte trupe la nivelurile inferioare pentru a o găsi pe Winter. Cred că ştiu care ar fi fost strategia ei.

Leia, fără să se obosească să argumenteze, îşi scoase propriul pistol blaster. Cu o expresie împietrită, preluă conducerea, alergând pentru a se asigura că fiul ei era în siguranță. Echipa porni prin labirintul de tuneluri întortocheate spre camera copilului. Leia se uita în jurul ei în timp ce alerga, dar nu observă niciun semn de focuri de blaster pe pereți. Armele zornăiau de armurile de corp, în timp ce Mon Calamarii alergau să țină pasul cu ea. Când dădură ultimul colț spre camera lui Anakin, Leia se feri să nu se împiedice de droidul de serviciu care se mişca încet şi continua să facă curat, nefiind preocupat de agitație. Leia nu îi dădu atenție bateriei ambulante când văzu uşa de la camera copilului deschisă.

— Oh, nu, spuse ea, oprindu-se cu prudență chiar în momentul în care apăru Ambasadorul Furgan, strângându-l la pieptul său lat pe Anakin, care plângea.

Atât Leia, cât şi Furgan încremeniră pentru o clipă, privindu-se unul pe celălalt. Sprâncenele lui Furgan tresăriră într-o crispare musculară precum păsările pe punctul de a sări în zbor. Salvatorii Mon Calamari îşi îndreptară armele spre Furgan, dar acesta ținu copilul în fața lui ca pe un scut.

— Dă-mi-l pe Anakin înapoi, spuse Leia, vocea ei transmițând o amenințare mai mare decât ar putea transmite o întreagă flotă de Distrugătoare.

— Mă tem că nu, spuse Furgan şi înfăşură o mână largă în jurul gâtului fragil

al lui Anakin. Ochii lui sălbatici se mişcară dintr-o parte în alta. Îndepărtați armele de mine, sau îi rup gâtul! Am trecut prin toate astea pentru a pune mâna pe copilul Jedi şi nu am de gând să renunț la el. Este ostaticul meu şi singurul mod în care rămâne în viață este ca voi să-mi dați drumul.

Se îndreptă spre tunel. Spatele lui se freca de peretele aspru şi plin de denivelări. Furgan îşi fixă ochii pe armele îndreptate spre el, dar îl ținu sus pe copil, strângând gâtul băiatului.

— Chiar dacă mă paralizezi, tot îi pot strivi traheea. Aruncați armele!

— Înapoi, ordonă Leia, făcând un pas înapoi.

Apărătorii Mon Calamari făcură un pas în lateral, eliberând o cale pentru Furgan – toți, cu excepția lui Terpfen. Acesta rămase în picioare ținându-şi mâinile în fața lui ca nişte gheare ascuțite. Furgan văzu capul umflat şi cicatrizat al Mon Calamariului – şi îl recunoscu brusc.

— Aşadar, peştişorul meu, m-ai trădat până la urmă. Nu credeam că ai puterea asta.

— Am găsit puterea, spuse Terpfen, făcând un pas spre Furgan.

Anakin continuă să se zvârcolească în brațele Ambasadorului.

— Opreşte-te! spuse Furgan. Ai destule pe conştiință, peştişorule. N-ai vrea să adaugi la ea şi moartea acestui copil.

Terpfen scoase un gâlgâit scăzut care părea un fel de răcnet Mon Calmari. Furgan îşi păstră privirea sălbatică fixată pe toți cei care îl încolțeau în timp ce se strecura înapoi spre *păşitorii-păianjen* şi spre singura lui scăpare.

În strânsoarea lui, ochii căprui adânci ai copilului Anakin sclipeau, ca şi cum ar fi fost adânc absorbit în gânduri. Deodată, Furgan țipă în timp ce se împiedica de droidul de putere pătrățos şi dolofan care se strecurase în tăcere în spatele lui. Droidul de putere emise un mic şoc de electricitate, electrocutându-l pe Furgan.

Ambasadorul se împiedică şi căzu, ținându-l în continuare în brațe pe copil, iar droidul de putere se dădu la o parte cu un sunet asemănător terorii.

În timp ce apărătorii Mon Calamari îşi ridicară din nou armele, Terpfen se aruncă în față pentru a lua copilul din mâinile lui Furgan. Ceilalți Mon Calamari traseră asupra lui Furgan, dar bărbatul bondoc se rostogoli pe podea, reveni în genunchi şi se aruncă după colț, mişcându-se mult mai repede decât ar fi crezut Leia că ar fi fost vreodată posibil.

— După el! strigă Terpfen.

Îl înmână pe micuțul Anakin lui Leia şi se repezi în urmărirea lui Furgan.

În timp ce lacrimi fierbinți îi curgeau din ochi, Leia îl îmbrățişă pe fiul ei cel mic, încercând să găsească cuvinte care să-l consoleze – dar nu-i veni nimic în minte, aşa că se mulțumi doar să scoată nişte sunete răguşite.

Se prăbuşi pe podea, legănându-l înainte şi înapoi.

* * *

Picioarele late ale lui Ackbar plesneau pe podeaua de piatră în timp ce alerga mai departe prin catacombe. Plămânii îi ardeau din cauza aerului uscat, dar totuşi insista să prindă tot mai multă viteză, trecând înaintea celorlalți. Până acum, Winter urmase întocmai instrucțiunile pe care le stabilise pentru apărarea bazei.

Ceilalți membri ai echipei scoteau zgomote în spatele lui. Simțea miros de praf

şi ulei de motor în aerul uscat, dar şi un miros acru şi umed, ca de cupru şi de sânge cu fum. Silueta în robe a lui Winter țâşni de după colț, ținând un blaster în fața ei, gata să tragă. Însă îngheță, iar pentru o clipă, un zâmbet de încântare îi traversă fața.

— Ackbar! Ştiam că vei veni.

Ackbar se îndreptă spre ea, punându-şi mâna pe brațul ei.

— Am ajuns cât de repede am putut. Eşti în regulă?

— Pentru moment, spuse ea. Sistemul de apărare i-a eliminat pe toți intruşii, cu excepția a doi, conform informațiilor din *inventarul* meu.

— Eşti sigură? spuse el.

— Eu nu uit niciodată nimic, spuse Winter, iar Ackbar ştiu că era adevărat.

— Leia şi restul echipei mele ar trebui să-l aibă deja pe Anakin, spuse el, apoi continuă încet: Ne-am despărțit pentru a putea stabili dacă ai nevoie de asistență.

Ea aprobă din cap şi expresia de pe fața ei se înmuie.

— Nu mă voi simți confortabil până când nu voi vedea copilul în siguranță.

— Să mergem, spuse Ackbar, încă fără suflare.

Începură împreună lunga alergare în pantă.

* * *

Terpfen alerga înfierbântat pe coridoarele în pantă. Picioarele îi erau învinețite, sângerau de la alergarea pe podeaua texturată, dar totuşi alerga. Nu-i păsa dacă acea cursă îl omora. Trebuia să ajungă la Furgan înainte ca Ambasadorul să evadeze.

Furgan îl manevrase şi îl determinase să dezvăluie secretele compromițătoare ale Noii Republici, îl forțase să saboteze B-interceptorul lui Ackbar, astfel încât acesta să se prăbuşească în *Catedrala Vânturilor*, îl făcuse să trădeze locația copilului Jedi.

Terpfen avea să-şi plătească datoria personală în orice mod ar fi putut – dar şi Furgan va trebui să plătească prețul.

Cu determinarea curgându-i prin vene, trecu pe lângă ceilalți urmăritori Mon Calamari. Prin întuneric, îl putea auzi pe Furgan alergând înainte ca un *krabbex*[2].

— Urmați-mă! țipă Terpfen în timp ce trecea pe lângă ceilalți.

Sări peste bucățile de şrapnel metalic căzute, peste uşile distruse de trupele de şoc invadatoare. Ieşind în grota de aterizare, îl găsi pe Furgan care se strecura deja într-unul dintre MT-AT-urile neocupate.

— Nu poți scăpa, Furgan! strigă Terpfen.

Se opri să-şi tragă răsuflarea lângă trapa topită, dar acum răcită.

Furgan se strecură peste marginea *păşitorului-păianjen* şi se aşeză în cabina de comandă a acestuia. Fața îi era încrețită ca şi cum cineva i-ar fi boțit-o din interior.

— Ți-am distrus deja crucişătorul de pe orbită, spuse Terpfen.

Găsind energia necesară în adâncul lui, porni spre *păşitor*. Îi auzea pe ceilalți soldați apropiindu-se.

Furgan păru uimit de veste, dar apoi fața i se netezi din nou de neîncredere.

— Ştiu deja că nu trebuie să am încredere în tine, peştişorule. Toată viața ta nu este decât o minciună.

Furgan închise cupola din oțel transparent. Motoarele zumzăiră la viață. Una

[2] Krabbex – crustaceu segmentat, cu zece picioare, două mandibule în gură, două rânduri de spini pe spate şi optsprezece ochi negri lucioşi, dintre care patru se aflau pe ghearele sale de prindere din față.

dintre uşile de protecție exterioare fusese complet smulsă; cealaltă atârna pe jumătate deschisă. Vântul şuiera prin deschizătură. Pe cerul violet, cele două părți mai mari ale lui Anoth se deplasau pe cer ca nişte nori de piatră care schimbau fulgere în liniştea spațiului.

Terpfen mârâi şi alergă spre un alt *păşitor-păianjen*. Era mecanic şef de navă stelară. Îi ajutase pe Imperiali să lucreze la vehiculele de luptă şi la Distrugătoare. Putea să manevreze orice echipament – probabil mai bine decât Furgan însuşi.

În panica sa, Furgan se chinui să facă toate cele opt picioare ale *păşitorului* să se mişte în succesiune pentru a progresa pe podeaua grotei, dar în cele din urmă porni înainte, rotindu-şi tunurile laser de pe articulațiile picioarelor pentru a spulbera unul dintre B-interceptoarele care se aflau în calea lui.

Terpfen porni *păşitorul-păianjen* şi îşi trânti în jos cupola. Maşina avea comenzi rudimentare şi un răspuns lent, deloc asemănător cu comenzile aerodinamice folosite pe crucişătoarele stelare Mon Calamari. Vehiculul lui Furgan se apropie de deschiderea mare de la marginea stâncii, iar Terpfen ştiu, din designul MT-AT-ului, că putea să coboare direct pe stâncă. Nu ştia prea bine cum va scăpa Furgan odată ajuns acolo, dar se îndoia că Ambasadorul gândise atât de departe.

Terpfen găsi comenzile de foc şi trase de trei ori, distrugând o articulație a picioarelor celuilalt *păşitor*. Porțiunea inferioară a membrului metalic se desprinse şi căzu pe podeaua grotei cu un pocnet. Dezechilibrat, *păşitorul* lui Furgan se zvârcoli într-un cerc amețitor până când reuşi să compenseze membrul pierdut. Încă o dată se îndreptă spre ieşire. Terpfen văzu puternicele tunuri blaster agățate sub cabina de pilotaj – dacă ar fi tras cu amândouă în grota închisă, ar fi distrus transportorul de asalt al lui Furgan... dar explozia l-ar fi distrus şi pe el şi propriul său *păşitor*, şi probabil şi majoritatea B-interceptoarelor.

Apoi Terpfen văzu alți salvatori intrând în grotă. Amiralul Ackbar însuşi venea de la o altă intrare şi stătea cu propria sa echipă alături de o femeie îmbrăcată în alb pe care o recunoscu ca fiind Winter, însoțitoarea lui Leia. Acum nu mai putea să tragă cu tunurile blaster. Dar jură că nu-l va lăsa pe Furgan să scape. Acționând comenzile, Terpfen lansă vehiculul cu opt picioare înainte, în urmărire, chiar în momentul în care vehiculul lui Furgan se clătina pe margine.

* * *

Ackbar ajunse la timp pentru a vedea începutul bătăliei dintre cei doi *păşitori*. Laserele lui Terpfen se lansară spre MT-AT-ul Ambasadorului. Furgan nu părea să aibă un plan, intenționând doar să scape. *Păşitorul* lui Terpfen porni înainte. Picioarele sale cu gheare scoteau scântei pe podeaua hangarului de aterizare.

Terpfen lovi iar şi iar cu laserele sale. Furgan ripostă, dar lovitura lui rată, scoțând aşchii ascuțite de stâncă de pe peretele grotei. MT-AT-ul lui Terpfen atacă, ridicându-şi cele două picioare cu cleşti din față, şi apucând membrele metalice ale transportorului lui Furgan, ridicându-l parțial de pe podea. Vehiculul lui Furgan se întinse cu propriile picioare pentru a se agăța de marginea deschiderii peşterii, încercând să se tragă înainte şi să se îndepărteze.

Terpfen trase direct în capota din oțel transparent a cabinei de pilotaj, dar salvele de laser nu penetrară suprafața blindată. *Păşitorul* său se agățase de vehiculul lui Furgan, patru picioare mecanice fiind bine înfipte în podeaua de piatră,

iar celelalte patru împingând cu toată capacitatea motorului.

O bucată mare de stâncă se sfărâmă sub prinderea ghearelor. Cu un sunet oribil de metal sfârtecat şi sfâşiat, *păşitorul* lui Furgan trecu în cele din urmă dincolo de deschiderea grotei, cu MT-AT-ul lui Terpfen împingând iar şi iar înainte.

În cabina de pilotaj a vehiculului, Furgan apucă frenetic comenzile, dar nu păru să ştie pe care să le folosească. Terpfen îşi continuă neobosit salvele de proiectile laser. Împinse complet *păşitorul* lui Furgan prin locul unde fusese spulberată uşa blindată şi ţinu MT-AT-ul lovit peste spațiul liber.

Apoi, Terpfen îşi eliberă strânsoarea.

Vehiculul cu mai multe picioare al Ambasadorului Furgan se zbătu în timp ce cădea prin aer într-o lungă prăbuşire spre peisajul accidentat aflat mult mai jos. Înainte ca vehiculul de asalt să atingă efectiv solul, Terpfen trase cu ambele sale tunuri blaster puternice. Razele distruseră MT-AT-ul lui Furgan cu o strălucire orbitoare chiar deasupra stâncilor cu țepi. Şi apoi, în mod inexplicabil, *păşitorul* lui Terpfen îşi continuă propria mişcare de înaintare, deplasându-şi picioarele mecanice pentru a se propulsa peste marginea prăpastiei într-un plonjon sinucigaş.

Ackbar ştiu instantaneu ce intenționa Terpfen să facă. Fără să piardă timpul cu un strigăt care nu avea să fie auzit, se năpusti spre comenzile uşii blindate. Chiar în momentul în care picioarele metalice trecură peste buza prăpastiei, Ackbar apăsă pe butoane, sperând că jumătatea înclinată a uşii încă mai funcționa cât de cât. Placa metalică grea se prăbuşi peste ultimul picior al *păşitorului-păianjen* condus de Terpfen, fixându-l de stâncă şi împiedicându-l să cadă.

— Ajutați-l! strigă Ackbar.

Ceilalți Mon Calamari se năpustiră în față, însoțiți de Amiralul însuşi. Asigurați cu un cablu de remorcare de la unul dintre B-interceptoare, coborâră peste buza stâncii pentru a deschide cupola *păşitorului* lui Terpfen. Înăuntru îl găsiră pe acesta tremurând şi aproape inconştient din cauza şocului. Echipa de intervenție pregăti o chingă şi îl trase în siguranță până în grotă.

Ackbar se aplecă asupra lui, cu o privire severă. Strigă numele lui Terpfen până când Mon Calamariul brăzdat de cicatrici se trezi în sfârşit.

— Ar fi trebuit să mă laşi să mor, spuse el. Moartea ar fi trebuit să fie pedeapsa mea.

— Nu, Terpfen, spuse Ackbar, nu ne putem alege singuri pedeapsa. Mai sunt încă multe lucruri prin care poți contribui la Noua Republică, mai sunt încă multe lucruri de făcut înainte să ți se permită să renunți.

Ackbar se îndreptă, realizând că acele cuvinte se puteau aplica la fel de bine şi lui însuşi, după ce fugise să se ascundă pe planeta Mon Calamari.

— Pedeapsa ta, Terpfen, spuse el, va fi să trăieşti.

Capitolul 23

Şoimul trecu pe deasupra vârfurilor luxuriante ale copacilor de pe Yavin 4, iar Han Solo coborî nava în faţa Marelui Templu. Coborî apoi pe rampa de aterizare. Leia şi gemenii practic îl luară prin surprindere în timp ce alergau să-l întâmpine.

— Tati, tati! strigau Jacen şi Jaina cu voci care se suprapuneau în mod ciudat.

Leia, întoarsă de pe Anoth, legănându-l pe cel de-al treilea copil de un an la pieptul ei, îl strânse pe Han şi îi dădu un sărut lung, în timp ce Anakin se juca cu părul ei. Gemenii săreau pe lângă Han, cerând atenţia care li se cuvenea.

— Salut, micuţule! Han îi zâmbi lui Anakin; apoi se uită adânc în ochii Leiei. Te simţi bine? Ai o mulţime de lucruri de povestit. Mesajul pe care mi l-ai trimis nu era foarte explicit.

— Da, spuse ea. O să afli toată povestea, când vom avea puţin timp liber, doar noi doi. Mă bucur totuşi că toţi copiii noştri sunt acasă pentru a rămâne cu noi. Îi vom proteja noi înşine de acum încolo.

— Mie mi se pare o idee grozavă, spuse Han, apoi chicoti şi dădu din cap. Ia zi, nu tu îmi spuneai că nu ar mai trebui să plec şi să am aventuri de unul singur?

Han se îndepărtă de *Şoim*, apoi îl văzu pe Luke Skywalker păşind spre el pe pista de aterizare nivelată. R2-D2 rula lângă el ca şi cum ar fi fost reticent să mai plece vreodată de lângă stăpânul său.

— Luke! strigă Han. Alergă spre Luke pentru a-l îmbrăţişa cu entuziasm. Mă bucur să te văd din nou sănătos. Era şi timpul să renunţi la somn.

Luke îl bătu pe spate şi îi zâmbi cu nişte ochi cu cearcăne întunecate care străluceau cu o lumină interioară mai puternică ca niciodată. Pe măsură ce învingea fiecare obstacol aparent insurmontabil, puterile de Jedi ale lui Luke deveneau din ce în ce mai mari – dar, la fel ca Obi-Wan Kenobi şi Yoda, un Maestru Jedi învăţa să-şi folosească şi mai puţin puterile, bazându-se pe inteligenţă în loc de spectaculozitate.

În jungla densă care înconjura templul Massassi, o gălăgie de chiuituri fierbea în timp ce o gaşcă de woolamandre surprinsese o pereche de creaturi zburătoare cu pene; woolamandrele aruncară cu fructe stricate, în timp ce creaturile zburătoare ţâşniră în aer, ţipând în jos spre torţionarii lor.

Han aruncă o privire înspre locul agitaţiei, dar privirea lui Luke rămase fixată pe *Şoim*, ca şi cum ar fi fost ţintuită de un magnet puternic. Han se întoarse să se uite – şi se opri. Kyp Durron, încă înfăşurat în pelerina neagră şi elegantă pe care i-o dăduse Han însuşi, cobora rampa de îmbarcare. Ochii i se fixară în cei ai lui Luke, iar cei doi Jedi se priviră reciproc ca şi cum ar fi fost legaţi psihic.

Han se îndepărtă de Luke, iar învăţătorul Jedi păşi în tăcere pe pista de aterizare. Kyp ajunse la capătul rampei, îşi înfipse din nou picioarele pe pământul lui Yavin 4 şi rămase acolo cu un aer de penitenţă. Han îşi dădu seama din postura rigidă a lui Kyp şi a maxilarului său încordat că tânărul se temea de faptul că trebuia să îl înfrunte pe Maestrul său Jedi. Simţi un fior de frig, nevrând să fie prins între doi oameni pe care îi număra printre cei mai buni prieteni ai săi.

Leia îi luă pe copii într-o parte, urmărind cu precauţie întâlnirea. Îngrijorarea îi

încrețea fruntea în timp ce-şi muta privirea de la fratele ei la Kyp şi înapoi.

Luke se îndreptă încet spre elevul său, ca şi cum ar fi alunecat pe pământ.

— Ştiam că te vei întoarce, Kyp.

Han îl privi şi i se păru că Luke nu avea nicio mânie în purtare, nicio furie sau nevoie de răzbunare.

— Exar Kun este distrus? întrebă Kyp răguşit, deşi ştia deja răspunsul.

— Exar Kun nu va mai avea nicio influență asupra antrenamentului tău viitor, Kyp. Întrebarea este: ce vei face cu abilitățile tale?

Kyp clipi, şocat.

— Tu... mă vei lăsa să-mi continui antrenamentul?

Expresia lui Luke se înmuie şi mai mult.

— A trebuit să asist la moartea primului meu profesor. A trebuit, de asemenea, să-l înfrunt pe Darth Vader, propriul meu tată. Am îndeplinit şi alte sarcini dificile. Nu am plănuit aceste lucruri, dar de fiecare dată când am trecut prin focul unor astfel de încercări, am ieşit un Jedi mai puternic. Tu, Kyp, ai fost aruncat în flăcări. Trebuie să determin dacă ai fost mistuit sau dacă ai fost întărit şi ai devenit un mare Jedi. Poți să renunți la partea întunecată?

— Eu... Kyp se poticni în cuvinte. Voi încerca.

— Nu! strigă Luke cu prima licărire de furie pe care Han o auzi în vocea lui. Nu există nicio încercare. Trebuie să crezi că o vei face, altfel vei eşua.

Jungla amuți. Kyp îşi lăsă capul în jos, iar nările i se umflară în timp ce inspira adânc. Ochii întunecați ai tânărului sclipiră în timp ce se uita din nou la Luke.

— Vreau să fiu un Jedi, spuse el.

Capitolul 24

Lando Calrissian simțea că recompensa de un milion de credite ardea o gaură în contul său. Trebuia să o investească cât mai curând. Era un sentiment nou pentru el să aibă o sumă atât de mare de bani şi să nu aibă nimic practic de făcut cu ea. Câştigase controlul minelor de gaz tibanna de pe Bespin într-un joc de sabacc şi fusese ani de zile Baron Administrator al Oraşului Norilor. Condusese operațiunile de minerit metalurgic pe planeta supraîncălzită Nkllon, iar acum, cu recompensa uriaşă pe care o primise de la cursele de pe Umgul, Lando nu vedea niciun motiv pentru care să nu poată face o operațiune de succes din minele de mirodenii de pe Kessel.

— Apreciez foarte mult că m-ai luat cu tine, Han, spuse Lando.

Se întinse să îi dea o palmă pe umăr prietenului său în cabina de pilotaj a *Şoimului*. Ştia că Han nu era teribil de încântat să o părăsească din nou pe Leia şi pe copii atât de curând, chiar şi numai pentru o zi pentru a-l lăsa pe Kessel. Bănuia, de asemenea, că Han era îngrijorat şi de Chewbacca şi de forța de ocupație din *Foale,* care nu trimisese nicio veste de când intraseră în aglomerarea de găuri negre. Din moment ce *Foalele* se aflau în apropiere de Kessel, Han spera să afle ceva veşti.

— O să merite, fie şi numai ca să nu mai cerşeşti mereu plimbări, spuse Han, privind în direcția opusă. Aruncă o privire pe fereastra din față. Încă mai cred că eşti nebun să vrei să mergi pe Kessel – şi mai nebun să vrei să rămâi acolo.

În față, mica planetă orbita în apropierea soarelui său palid. Bucata diformă a planetei Kessel avea prea puțină gravitație pentru a-şi menține propria atmosferă, aşa că gazele se scurgeau în spațiu ca o coamă subțire care se desprindea din profilul său stâncos şi sterp. O lună mare, pe care Moruth Doole, lordul extraterestru al închisorii, îşi staționase garnizoana de pirați, se vedea peste marginea Kesselului, ieşind din coloana şerpuitoare de aer care se scurgea.

— Ultima dată când am venit aici cu Chewie, spuse Han, clătinând din cap, am fost doborâți. Mi-am promis că nu mă voi mai întoarce niciodată – şi acum au trecut doar câteva luni şi iată-mă din nou aici.

— Asta doar pentru că eşti un prieten bun, Han. Chiar apreciez asta. Mara Jade nu ar fi vrut să întârzii.

Han zâmbi.

— Dacă îşi aminteşte să apară, vrei să spui.

Lando îşi duse degetele la ceafă, uitându-se la luna în creştere în timp ce *Şoimul* se îndrepta spre o orbită apropiată.

— Va fi acolo, spuse Lando. Pun pariu că a numărat zilele.

— Mi-aş fi dorit să-l am pe Chewie înapoi ca şi copilot, murmură Han, dându-şi ochii peste cap. Cel puțin el nu spunea lucruri atât de caraghioase.

La menționarea lui Chewbacca, amândoi bărbații priviră fără să vrea spre tapițeria luminoasă de gaze care înconjura grupul din *Foale*. Undeva, înăuntru, Chewbacca şi restul forței de atac ar fi trebuit să depună eforturi pentru a cuceri *Instalația din Foale*. Găurile negre făceau comunicarea imposibilă, aşa că nu aveau cum să ştie ce se întâmplase în timpul ocupației.

— Sper că e bine, Han, spuse Lando încet.

Han se aplecă în față pentru a atinge cu degetele comenzile de pe unitatea de comunicații. Ezită, iar fața i se ofili pentru o clipă; apăsă pe transmițător, apoi își drese glasul, având din nou un aer om de afaceri.

— Sunt Han Solo de pe *Șoimul Mileniului*, mă apropii de Kessel.

Lando privi cum mâna stângă a lui Han se îndrepta spre comenzile pentru hiperspațiu. Noul curs fusese deja programat în navicomputer. Han era pregătit să se îndepărteze în orice moment dacă se întâmpla ceva suspect.

— O căutăm pe Mara Jade, reprezentanta Alianței Contrabandiștilor, continuă Han. Noi... cerem permisiunea de a ateriza pe luna garnizoană. Vă rugăm să confirmați înainte să ne apropiem.

Fața lui Han era brăzdată de îngrijorare.

— Nu fi atât de nervos, Han, spuse Lando. Lucrurile s-au schimbat pe Kessel. Vei vedea.

Vocea lui Han căpătă un ton defensiv.

— Doar că nu vreau să-mi asum niciun risc după ceea ce s-a întâmplat deja.

Înainte ca Lando să poată răspunde, vocea clară şi plină de profesionalism a Marei Jade răsună în difuzor. Lando simți cum i se încălzeşte inima la auzul tonalității ei delicate. Îşi imagină buzele ei moi mişcându-se, formând cuvintele.

— Ai întârziat o jumătate de zi, Solo, spuse ea.

— Ei bine, Lando aici de față a vrut să arate prezentabil, spuse Han, rânjind, şi ştii cât de mult timp poate dura asta.

Mara izbucni într-un râs scurt şi ascuțit, iar Lando se holbă la Han.

— Haideți înăuntru, atunci, spuse ea. Am adus o flotă defensivă din partea Alianței Contrabandiştilor. Luna garnizoană este securizată. Ne vom discuta afacerile acolo. Am pregătit o escortă pentru tine – ceva ce Calrissian cred că va aprecia.

Lando zâmbi larg.

— A plănuit un fel de surpriză pentru mine! Probabil un semn al afecțiunii ei.

— Oh, frățioare.

Han îşi dădu din nou ochii peste cap, verificând coordonatele de pe consola de navigație şi îndreptându-se spre marea stație de pe luna Kessel.

Deghizați în potențiali investitori în operațiunile de exploatare a mirodeniei, Lando Calrissian şi Luke Skywalker veniseră pe această lună cu Moruth Doole, cel cu înfățişare de broască. Doole făcuse tot posibilul să le prezinte operațiunile de extragere a mirodeniei în speranța că Lando îşi va investi în instalație creditele câştigate. Cu un fior, Lando îşi aminti cum toate navele din hangar se lansaseră după ei când el şi Luke furaseră *Şoimul* reparat al lui Han. Flota de pirați de pe Kessel intrase cu capul înainte în Distrugătoarele Amiralului Daala, în timp ce acestea se năpustiseră asupra lui Han Solo, care ieşea din aglomerarea din *Foale*. Cele două flote se ciocniseră una cu cealaltă, provocându-şi pagube îngrozitoare, dar Han, Luke şi Lando scăpaseră în hiperspațiu înainte să vadă rezultatul bătăliei...

Acum, o singură navă mică apăru peste orizontul cețos al Kesselului.

— Aici Jade. Eu sunt escorta voastră. Urmați-mă.

Iahtul spațial se apropie, apoi se învârti pentru a se îndrepta spre lună. Han crescu viteza *Şoimului*. Lando se ridică brusc, cu ochii clipind de uimire.

— Hei, aia e nava mea! strigă el. Este *Lady Luck*. Este...

— Ei bine, spuse Han, cel puțin asta ne scuteşte să o mai căutăm.

Lando înşfăcă unitatea de comunicații.

— Mara, mi-ai găsit nava! Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns. Își coborî vocea. Dacă pot face ceva pentru a te răsplăti, orice în cele mai nebuneşti vise…

— Continuă să vorbeşti aşa, Calrissian, şi s-ar putea să trimit nava în soare, pe pilot automat.

Lando se lăsă pe spate în scaun cu un oftat şi un zâmbet, aruncându-i o privire lui Han.

— E atât de glumeață.

Iahtul spațial *Lady Luck* arăta elegant, cu propulsoarele prinse dedesubt. Învelişul strălucea, fără să aibă stricăciuni, scăpând cumva nevătămat de luptele devastatoare de pe Kessel. Lando se agita, nerăbdător să o vadă din nou pe Mara, nerăbdător să se aşeze pe pernele de pluş ale propriului scaun de pilot şi să se bucure de mirosul şi senzația propriei sale nave.

Intrară în gura de peşteră a garnizoanei lunare, zburând pe lângă uşile groase de protecție împotriva exploziilor în lumina stridentă a unei mari hale de aterizare. Câmpurile de reținere a atmosferei se închiseră în spatele lor şi represurizară zona locuibilă. *Şoimul* intră înăuntru cu ajutorul motoarele de propulsie şi ateriză într-o zonă largă şi lustruită, lângă *Lady Luck*.

Mara Jade ieşi, îmbrăcată într-un costum strâmt de culoare metalică, cu casca sub cotul drept. În timp ce îşi dădea capul pe spate pentru a-şi desface părul brun-roşcat închis, îşi îngustă ochii. Lando se holbă cu un fior cald-rece la energia şi inteligența care radiau din femeie, minunându-se de curbele ei generoase şi de exteriorul ei dur.

— Hei, Mara, spuse Han, unde ai găsit nava lui Lando? Credeam că va trebui să ne petrecem zile întregi căutând-o.

— Chiar acolo unde pretinde Lando că a aterizat. Se pare că nimeni nu a avut timp să o dezmembreze şi să-i îndepărteze semnele de identificare.

Lando aruncă o privire în zona garnizoanei, dar toate navele era neobişnuite, modele personalizate – nu grămezile de fier vechi care abia se mişcau şi care formaseră flota lui Doole. Acestea aveau însemne unice pentru fiecare navă în parte, deşi fiecare dintre ele purta un desen haşurat în cruce pe aripă.

Mara observă inspecția sa.

— Acesta este noul nostru însemn pentru Alianța Contrabandiştilor, spuse ea. Nu este prea evident, dar e suficient pentru noi.

— Ce s-a întâmplat cu toate navele lui Doole?

Lando adulmecă aerul uscat închis, mirosind pulberea de piatră şi combustibilul de hiperpropulsie vărsat care făceau ca aerul să fie acru şi neplăcut.

— Nouăzeci la sută din navele lui Doole au fost distruse în încăierarea cu Distrugătoarele lui Daala. Cei mai mulți dintre piloții supraviețuitori şi-au luat navele şi au fugit în hiperspațiu. Nimeni nu ştie unde sunt acum şi, sincer, nici nu-mi pasă. Când au sosit navele de ajutor ale Noii Republici, au evacuat majoritatea locuitorilor, prizonierii din Centrul de Corecție Imperial şi câțiva rezidenți din oraşul Kessendra. Nimeni nu vrea să îşi trăiască viața pe Kessel dacă are altă opțiune.

— Deci ceea ce vrei să spui, spuse Lando, lăsându-şi speranțele să crească, este că acum Kesselul este pustiu, gata pentru a fi preluat?

— Da, spuse Mara. Am discutat propunerea ta cu câțiva membri ai Alianței noastre şi sună bine pentru noi. Nu numai că ți-ai dovedit abilitățile în celelalte

afaceri, dar ai şi legături puternice cu Noua Republică, ceea ce îți va permite stabilirea unor canale de distribuție eficiente pentru *glitterstim*. Ai chiar destui bani pentru a investi în noua infrastructură. Ridică din umeri. Pare a fi o afacere bună.

Lando radia.

— Ştiam că vei realiza că este o afacere foarte bună să fim parteneri.

Mara se întoarse brusc şi continuă discuția, ignorând insinuarea lui.

— Dar trebuie să ne mişcăm imediat. Am auzit vorbindu-se despre alți Lorzi ai Crimei, mai puțin scrupuloşi, care au aranjat să acapareze minele. Tunelurile de mirodenii sunt goale, pregătite pentru a fi culese. Sincer, am prefera să avem de-a face cu tine, Calrissian, decât cu cineva care îşi va aduce propriile echipe şi va exclude Alianța Contrabandiştilor din întreaga operațiune. De aceea am adus forțele noastre aici pentru a o apăra, în caz că are vreo idee vreun Lord Hutt.

— Mi se pare logic, spuse Han.

Lando îşi frecă mâinile, uitându-se la celelalte nave din hangar. Diferiți contrabandişti se mişcau de colo-colo, oameni şi extratereştri, bărbați şi femei cu aspect robust, persoane pe care nu ar fi vrut să le întâlnească singur în nivelurile inferioare întunecate ale Coruscantului.

— Ar trebui să coborâm şi să aruncăm o privire la spațiile imobiliare?

— Bine. Mara îşi reveni brusc din reverie. Să mergem înainte şi o să luăm nava ta, Calrissian. Tu o vei pilota.

* * *

Lando se bucura din nou de senzația comenzilor sale, trecându-şi mâinile de-a lungul scaunelor moi şi lustruite. Acesta era propriul său iaht spațial, construit special după proiectul său personal. Acum se afla în cabina de pilotaj alături de o femeie frumoasă şi inteligentă, îndreptându-se spre o planetă pe care intenționa să facă avere. Nu credea că ziua ar putea fi mai bună.

Şi avea dreptate.

Pe când zburau la joasă înălțime deasupra suprafeței aride şi distruse a Kesselului, trecură pe lângă una dintre marile fabrici de atmosferă, care odinioară producea aer pentru a suplini pierderile constante cauzate de gravitația scăzută.

Dar coşul înalt era pe jumătate prăbuşit şi arsuri negre de blaster îi pătau exteriorul palid. Solul uscat şi ars – deja lipsit de viață, cu excepția câtorva smocuri de vegetație extrem de rezistentă – fusese sfâşiat de bombardierele TIE şi de loviturile cu turbolaser din spațiu.

— Peste jumătate dintre fabricile de atmosferă sunt scoase din funcțiune, le explică Mara. Amiralul Daala a făcut multe pagube. Se pare că a crezut cumva că aceasta este o bază Rebelă, aşa că a lovit tot ce i-a apărut pe ecranele de țintire.

Lando avu un sentiment de apăsare în adâncul pieptului.

— Va fi nevoie de mai multă muncă decât am anticipat, spuse el.

Dar se consolă gândindu-se la bogăția nerevendicată din tunelurile de dedesubt şi gândindu-se cum ar putea pune echipe de droizi, Sullustani şi alte rase să lucreze pentru a primi o parte din profituri. S-ar putea să dureze ceva mai mult timp până să-şi recupereze investiția, dar cererea de *glitterstim* pur era atât de mare încât ar putea creşte prețurile – cel puțin până când va obține profit.

— Mă îndrept spre închisoare, spuse Lando. Fortăreața aceea ar fi trebuit să

reziste atacului din spațiu. Cred că o voi folosi ca bază de operațiuni. Va fi nevoie de câteva transformări, dar ar trebui să o putem adapta în centrul de control pentru noul nostru complex de producție.

Viteza lui *Lady Luck* devora rapid kilometrii prin peisajul pustiu, până când un trapez impunător se ridică ca un mare monument peste suprafața aridă.

Vechea închisoare Imperială era realizată din rocă sintetică, de un bronz plat şi neatrăgător, vălurit cu alte culori. O excrescență de ferestre de cristal răsărea din fața netedă şi înclinată. Puțurile de ascensor tubulare îi străbăteau laturile înclinate.

Locul era brăzdat de urme de arsuri, dar părea nedeteriorat.

Lando răsuflă uşurat.

— Cel puțin clădirea pare intactă, spuse el. Ceva merge bine, măcar de data asta. Acesta va fi un loc minunat pentru început. Îi zâmbi Marei. Tu şi cu mine ar trebui să botezăm noul nostru sediu!

Mara Jade se încruntă şi continuă să privească pe fereastra din față.

— Ah… există o problemă, Calrissian.

Lando şi Han se întoarseră să se uite la ea. Închisoarea se înălța din ce în ce mai mult pe măsură ce *Lady Luck* continua să se apropie.

— Ei bine, vedeți voi, continuă Mara, Moruth Doole s-a ascuns în clădirea închisorii. E speriat de moarte, nu ştie ce să facă. Toți *amicii* lui au fugit sau au fost ucişi, iar acum se foloseşte de sistemele sofisticate de apărare ale închisorii pentru a-i ține pe toți ceilalți în afara ei.

Fortăreața părea impenetrabilă, o masă uriaşă de armuri de piatră. Lando nu dorea deloc să-l revadă pe Moruth Doole şi nici Han nu dorea.

— Mi-aş fi dorit să fi menționat acest detaliu mai devreme, spuse Lando cu o grimasă, în timp ce aducea *Lady Luck* pentru aterizare.

Capitolul 25

În interiorul saloanelor medicale riguros de curate din vechiul Palat Imperial, Terpfen stătea tăcut şi răbdător. Aştepta şi privea bulele de masaj din cuva bacta care acționau asupra corpului bolnav al lui Mon Mothma.

Camerele medicale străluceau de o albeață sterilă. Gresia de pe podea şi de pe pereți fusese curățată cu acid; ustensilele şi echipamentul chirurgical străluceau de argint şi crom. Monitoarele de pe pereți clipeau într-un ritm constant, pulsând, afişând starea de degradare a sănătății lui Mon Mothma.

În afara uşilor camerei, două gărzi ale Noii Republici stăteau de pază, asigurându-se că nimeni nu putea intra.

Panourile de absorbție a sunetului din tavan atenuau şoaptele mecanice din încăperea mare. Doi droizi medicali cu cap în formă de glonț pluteau de o parte şi de alta a cuvei, îngrijind-o pe Mon Mothma şi neacordând atenție lui Terpfen.

Lângă el, Ackbar stătea înalt şi puternic.

— Va fi gata în curând, spuse el.

Terpfen încuviință din cap. Nu era nerăbdător să vorbească cu Mon Mothma – dar se resemnase în fața necesității.

În aceste încăperi, Împăratul însuşi fusese supus unor tratamente riguroase, pe măsură ce munca lui în partea întunecată îi putrezise corpul fizic. Poate că aceleaşi echipamente ar putea îndepărta flagelul din corpul lui Mon Mothma. Terpfen avea puține speranțe în acest sens, totuşi, acum că ştia ce provocase boala…

Mon Mothma clipi cu ochii ei verzi-albăstrui prin negura soluției din rezervor. Terpfen nu-şi putea da seama dacă îi putea focaliza pe cei care stăteau afară sau dacă doar le simțea prezența. Îşi mişca capul, iar furtunul gros de aer pluti în derivă cu ea. Bulele îi bombardaseră corpul, forțând soluțiile revigorante să intre prin porii ei. Mon Mothma îşi eliberă strânsoarea de stabilizatorii din interiorul rezervorului şi pluti în sus, iar droizii o ajutară să iasă. Rămase în picioare clătinându-se, udă, în timp ce hainele ei uşoare picurau soluție pe grătarele de drenaj de pe podea. Chiar şi hainele subțiri şi umede i se păreau la fel de grele ca un giulgiu de plumb. Părul ei castaniu îi atârna ca o calotă. Ochii îi erau înfundați, iar fața îi era cizelată cu canioane adânci de durere şi slăbiciune. Îşi umplu plămânii şi expiră, sprijinindu-şi partea laterală a mâinii de umerii verzi ai droidului medical. Îşi ridică capul cu un efort evident şi îşi recunoscu vizitatorii.

— Tratamentele îmi dau putere doar pentru aproximativ o oră. Eficacitatea lor scade pe zi ce trece, spuse ea. Mă tem că în curând vor fi inutile şi nu voi mai putea să îmi îndeplinesc funcțiile în calitate de Şef de Stat. Singura întrebare este dacă să demisionez înainte să mă înlăture Consiliul… Se întoarse spre Terpfen. Nu vă faceți griji, ştiu de ce vă aflați aici.

Terpfen clipi din ochii sticloşi.

— Nu cred că…

Ea ridică o mână pentru a-i tăia obiecțiile.

— Ackbar mi-a vorbit îndelung despre asta. Am analizat cazul tău cu atenție şi

sunt de acord cu concluziile sale. Nu ai acționat de bunăvoie, ci ai fost doar o victimă. Te-ai răscumpărat. Noua Republică nu-şi poate permite să arunce la gunoi apărătorii care sunt dispuşi să continue lupta. Am emis deja o grațiere completă pentru tine.

Se clătină, pe punctul de a se prăbuşi pe spate. Cei doi droizi medicali se mişcară pentru a o ajuta să se aşeze pe un scaun.

— Am vrut să mă asigur că se întâmplă înainte de...

Ackbar scoase un zgomot mormăit în timp ce-şi dregea gâtul.

— Sunt aici şi pentru a-ți spune, Mon Mothma, că am decis să rămân. Voi cere ca rangul meu să fie restabilit, acum că este clar că prăbuşirea de pe Vortex nu s-a datorat doar greşelii mele, aşa cum am crezut inițial. Nativii Mon Calamari sunt rezistenți şi puternici – dar dacă Noua Republică nu este şi ea puternică, munca mea acasă va fi inutilă, pentru că ne vom confrunta cu o altă galaxie plină de umbre şi de frică.

Mon Mothma îi zâmbi lui Ackbar cu o expresie sinceră de uşurare.

— Ackbar, faptul că ştiu că vei fi aici mă face să mă simt mai puternică decât oricare dintre aceste tratamente. Apoi afişă o suferință mai adâncă şi îşi lăsă bărbia să se scufunde în mâini – un moment de slăbiciune pe care nu l-ar fi afişat niciodată în fața Consiliului. De ce a trebuit ca această boală să mă lovească acum? Sunt muritoare ca toți ceilalți... dar de ce acum?

Terpfen păşi pe podeaua alunecoasă, simțind suprafața rece şi lustruită pe tălpile picioarelor sale late. Îşi plecă capul plin de cicatrici. În pragul uşii, cele două gărzi ale Noii Republici înțepeniră văzându-l pe trădătorul recunoscut atât de aproape de Şeful de Stat, dar Mon Mothma nu fu alarmată. Terpfen o privi de sus.

— Despre asta am venit să discut cu dumneavoastră, Mon Mothma. Trebuie să vă spun ce vi s-a întâmplat.

Mon Mothma clipi, aşteptând ca el să continue.

Terpfen îşi căută cuvintele potrivite. Mintea lui părea atât de goală acum că circuitele biologice implantate fuseseră neutralizate. Urâse constrângerile insistente din partea Caridei, iar acum era lăsat singur cu propriile gânduri – nimeni altcineva în interiorul craniului său care să îl necăjească sau să îl ghideze.

— Nu suferiți de nicio boală. Ați fost otrăvită.

Ea tresări cu un şoc brusc, dar nu-l întrerupse.

— Este o otravă lentă, deteriorantă, care vizează în mod special structura genetică.

— Dar cum am fost expusă la această otravă? Se uită cu atenție la el, fără să-l acuze, dar insistând asupra răspunsurilor. Tu ai făcut-o, Terpfen? A fost o altă acțiune programată în tine?

— Nu! El se dădu înapoi. Am făcut multe lucruri – dar acesta nu este unul dintre ele. Ați fost otrăvită de însuşi Ambasadorul Furgan, sub privirile a zeci de martori. În timpul recepției diplomatice de la Grădina Botanică Skydome. Furgan şi-a purtat propria băutură pentru că a pretins că ați putea încerca să-l otrăviți. Avea două flacoane, câte unul de fiecare parte a şoldului. Într-unul dintre flacoane purta adevărata sa băutură, iar în celălalt avea o otravă special concepută pentru dumneavoastră. S-a prefăcut că propune un toast şi apoi v-a aruncat în față un pahar plin cu otravă. Aceasta s-a infiltrat prin pori şi de atunci se înmulțeşte şi vă atacă celulele.

Atât Ackbar, cât şi Mon Mothma se holbară la el cu uimire.

— Bineînțeles! spuse ea. Dar au trecut luni de zile. De ce au ales o substanță cu acțiune atât de lentă...

Terpfen închise ochii, iar cuvintele îi veneau ca şi cum ar fi recitat un scenariu.

— Au vrut un declin lung şi deteriorant, din cauza prejudiciului pe care l-ar fi adus moralului Noii Republici. Dacă ați fi fost pur şi simplu ucisă, ați fi putut deveni un martir. Moartea dumneavoastră ar fi putut stârni sprijin din partea unor sisteme altfel neutre. Dar o slăbire lentă şi progresivă, ar fi putut fi văzută ca o decădere a Rebeliunii.

— Înțeleg, spuse Mon Mothma.

— Foarte perspicace, spuse Ackbar. Dar ce vom face cu aceste informații? Ce mai ştii despre otravă, Terpfen? Cum o putem trata?

Terpfen sesiză tăcerea din capul lui ca un țipăt.

— Aceasta nu este o otravă adevărată. Este un roi de nano-distrugători care se autoreplică: viruşi microscopici, creați artificial, care dezintegrează celulele lui Mon Mothma, nucleu cu nucleu. Nu se vor opri până când viața ei nu va înceta.

— Atunci ce facem? insistă Ackbar.

În cele din urmă, neputința şi toată durerea din Terpfen se acumulară până când izvorâră din el ca o stea care îşi atinge în sfârşit punctul de aprindere.

— Nu putem face nimic! strigă el. Nici măcar faptul că ştim despre această otravă nu ne ajută, pentru că nu există leac!

Capitolul 26

Distrugătorul *Gorgona* abia supraviețuise trecerii prin vârtejul gravitațional al aglomerării *Foalelor*.

Amiralul Daala se legase strâns în scaunul de comandă de pe punte, în timp ce Distrugătorul era zguduit de forțele mareice care ar fi sfâşiat nava dacă traiectoria lor ar fi deviat de la traseul stabilit pe hartă. Daala ordonase echipajului să se retragă şi să se refugieze în zonele de protecție, să se înghesuie la posturile lor şi să se pregătească pentru o călătorie dificilă. Dintre foarte puținele căi cunoscute spre interiorul aglomerării *Foalelor*, ea o alesese pe cea mai scurtă, *uşa din spate*, dar cu toate astea, nava ei nu mai era în stare să reziste mult timp la tensiunile enorme.

Multe dintre stabilizatoarele *Gorgonei* explodaseră în timpul scăpării la limită din explozia multiplă de supernove din Nebuloasa Cauldron. Scuturile cedaseră la sfârşit – dar rezistaseră suficient de mult timp. Învelişul metalic al *Gorgonei*, cândva de culoarea fildeşului, era acum brăzdat şi plin de cicatrice. Straturile exterioare ale armurii fuseseră distruse, dar Daala îşi asumase riscul.

Fusese norocoasă fugind de exploziile stelelor, în timp ce la câteva secunde în spatele ei Distrugătorul *Basiliscul* dispăruse în flăcări, dezintegrat de unda de şoc a supernovei. Dar Daala ordonase ca *Gorgona* să plonjeze orbeşte în hiperspațiu cu doar câteva momente înainte ca frontul exploziv să ajungă la propulsoarele lor. Saltul disperat îi aruncase cu capul înainte pe un curs nesăbuit printre pericolele universului. *Gorgona* ar fi fost distrusă dacă ar fi nimerit pe o traiectorie care trecea prin centrul unei stele sau al unei planete. Dar, printr-un miracol al sorții, nu se întâmplase acest lucru. Distrugătorul apăruse într-un vid nelocuit de pe Inelul Exterior. Scuturile cedaseră, sistemele de susținere a vieții se arseseră parțial, iar învelişul fusese fisurat în mai multe zone care lăsaseră atmosfera să se scurgă în vidul spațiului până când acele compartimente fură sigilate.

Încetul cu încetul, după ce scăpaseră cu greu, echipajul lui Daala pornise să facă reparații. Navigatorilor le luase o zi doar pentru a determina poziția lor galactică, deoarece se îndepărtaseră foarte mult. Trupele spațiale blindate, în costume de protecție totală împotriva mediului înconjurător, se plimbaseră pe carcasa exterioară a *Gorgonei*, îndepărtând componentele distruse şi reparând punctele slabe ale fuzelajului, montând piese înlocuitoare din inventarul lor sărac de piese de schimb.

Distrugătorul plutise în derivă prin spațiul nelocuit dintre stele. Unul dintre motoare fusese avariat permanent, iar trei dintre bateriile turbolaser de la pupa erau moarte. Dar Daala nu lăsase pe nimeni din echipajul ei să se odihnească până când *Gorgona* nu deveni din nou funcțională. Aveau o misiune de îndeplinit. Nici ea nu îşi permisese luxul de a se odihni, mărşăluind neobosită pe coridoare, inspectând reparațiile, repartizând personalul şi stabilind prioritățile sarcinilor de întreținere.

Daala se descurcase bine timp de peste zece ani, antrenându-şi trupele de şoc şi personalul marinei spațiale. Erau obişnuiți cu munca istovitoare şi se descurcau admirabil acum, când se confruntau cu o criză adevărată.

Marele Moff Tarkin îi încredințase comanda a patru Distrugătoare pentru a

proteja *Instalația din Foale*. Dar prima ei navă, *Hidra*, fusese pierdută chiar înainte ca ea să-şi poată scoate flota din aglomerarea *Foalelor*. *Manticorul* fusese distrus în spatele lunii Mon Calamari, incapabilă să fugă atunci când un geniu tactic Mon Calamari se prinsese de strategia Daalei. Cea de-a treia navă, *Basiliscul*, deja avariată în lupta împotriva contrabandiştilor de pe Kessel, nu reuşise să fugă suficient de repede de exploziile supernovei.

Daala fusese neputincioasă în a opri pierderea forțelor sale. Plănuise un atac fabulos şi devastator asupra capitalei Rebelilor, Coruscant, dar înainte să poată lovi, Kyp Durron folosise *Zdrobitorul de Soare* împotriva ei. În timpul lungilor zile de reparații, Daala se împăcase cu gândul la eşecul ei. Nu-şi stabilise bine prioritățile. Singurul ei motiv de existență ar fi trebuit să fie acela de a proteja *Instalația din Foale*, nu de a purta un război personal împotriva Rebeliunii. Odată ce Rebelii ar fi aflat de existența *Instalației*, ar fi încercat, fără îndoială, să-i fure secretele. Prioritatea ei acum era să îndeplinească misiunea pe care i-o încredințase Tarkin.

Gorgona era avariată, incapabilă să se deplaseze la viteză maximă, dar totuşi Daala se apropia de *Foale* cu toată viteza posibilă. Se va întoarce la *Instalație* şi va proteja ceea ce a mai rămas din ea, cât mai bine posibil. Nu va fi o capitulare. Avea o treabă de făcut, o datorie pe care i-o jurase ofițerului ei superior, Tarkin.

Acum, Amiralul Daala se țintuise de scaunul de comandă şi îşi ținea ochii întredeschişi pentru a se feri de vârtejurile arzătoare ale infernului de gaze captive. *Gorgona* plonjă prin bariera de găuri negre şi urmări o traiectorie întortocheată. Daala simțea cum i se strângeau măruntaiele în timp ce trecea pe lângă puțuri gravitaționale atât de adânci încât puteau strivi o întreagă planetă până la dimensiunea unui atom. Ferestrele se întunecară, dar totuşi Daala nu-şi închise ochii de smarald. Probabil că doar ea cunoştea traseul detaliat, dar tânărul Kyp Durron îşi găsise drumul şi ea presupunea că şi alți Cavaleri Jedi puteau să realizeze aceeaşi performanță. Auzi un sistem de alarme automate țipând, când cedă o componentă critică. Scânteile izbucniră de la una dintre stațiile de senzori, iar un locotenent se încordă împotriva accelerației pentru a ocoli sistemele.

În scaunul său, Comandantul Kratas vorbi printre dinții încleştați.

— Aproape am ajuns, zise el, cu o voce care abia se auzea pe deasupra gălăgiei.

O serie de semnale automate de avertizare răsunară pe punte – şi deodată culorile se risipiră în fereastra din față ca şi cum li s-ar fi luat o eşarfă de pe ochi. Distrugătorul ajunsese în liniştea protejată din centrul aglomerării. Recunoscu grupul izolat de planetoizi interconectați, adunați într-o configurație liberă. Luminile strălucitoare arătau că *Instalația* încă funcționa. Într-o evaluare rapidă, văzu că structura prototipului *Stelei Morții* dispăruse – iar în locul ei zări o fregată Rebelă şi trei corvete Corelliene.

— Doamnă Amiral! spuse Kratas.

— Văd, Comandante, răspunse ea cu o voce tăioasă.

Îşi desfăcu centurile de siguranță şi se ridică în picioare, netezindu-şi automat uniforma de un gri măsliniu care se lipise de corpul ei zvelt. Transpirația o înțepa ca nişte mici pişcături de insecte pe piele în timp ce păşea pe platforma de comandă şi se apropia de hublou ca şi cum ar fi răspuns la o somație.

Mâinile ei înmănuşate apucară balustrada punții ca şi cum ar fi vrut să sugrume ceva. Pielea neagră scârțâi pe metalul smălțuit. Rebelii veniseră, exact aşa cum se temuse – şi Daala ajunsese prea târziu pentru a opri invazia!

Buzele i se albiră în timp ce şi le strângea. Se gândi că *Gorgona* supraviețuise cu un scop. Şi acum, în timp ce se întorcea la *Instalația din Foale*, i se părea că spiritul Marelui Moff Tarkin se uita peste umărul ei, ghidând-o. Ştia ce îi era destinat să facă. Nu putea da greş a doua oară.

— Comandante, activează toate sistemele de arme funcționale, spuse Daala. Ridicați scuturile şi apropiați-vă de *Instalație*.

Se uită înapoi la Comandantul Kratas, care, cu sprâncenele mari şi cu bărbia lăsată, se trezi brusc la realitate.

— Se pare că avem de lucru, spuse Daala.

Capitolul 27

Kyp Durron se feri pe sub o liană spinoasă în timp ce un stol de insecte-păsări de culoare stacojie zumzăi prin aer. Ciulinii înțepători îi zgâriară brațul şi fața. Deasupra capului, crengile împletite foşneau în timp ce creaturile arboricole fugeau de zgomot. Transpirația se scurgea din părul lui negru, iar aerul apăsător se simțea ca o pătură umedă, care îl sufoca. Făcea tot posibilul să țină pasul cu Maestrul Skywalker, care străbătea printre tufişurile junglei, găsind cărări secrete care îi permiteau să treacă nestingherit. Kyp folosise cândva trucuri întunecate pentru a se feri de spini şi pentru a găsi cele mai uşoare rute prin tufişuri; acum, însă, chiar şi gândul la astfel de tehnici îl înfiorau, provocându-i un fior de repulsie.

Odată, când plecase într-o şedere în junglă cu Dorsk 81, Kyp folosise cu îndrăzneală o tehnică Sith pentru a genera o aură neplăcută în jurul său, alungând țânțarii şi dăunătorii care sugeau sânge. Acum, însă, tolera disconfortul în timp ce Maestrul Skywalker îl conducea departe de Marele Templu.

Îi lăsaseră pe ceilalți cursanți Jedi să-şi continue studiile independente. Maestrul Skywalker era mândru de ei. Spunea că ucenicii ajunseseră la limitele tehnicilor pe care el însuşi le putea preda. Noii Cavaleri Jedi aveau să crească în propriile direcții, să-şi descopere cele mai tari puncte forte. Dar din momentul în care fusese la un pas de a-l distruge pe Han Solo cu *Zdrobitorul de Soare*, Kyp ezitase să-şi folosească puterea, temându-se de ceea ce l-ar fi putut împinge să facă...

Maestrul Skywalker îl luase singur în junglă, lăsând în urmă marea piramidă, în timp ce R2-D2 zbârnâia şi se agita, bipăind nemulțumit că fusese lăsat în urmă. Kyp nu era sigur ce voia de la el Maestrul Jedi. Nu-i spusese mare lucru în timp ce înaintau cu greu, oră după oră, prin pădurea tropicală care picura stropi mari, prin umezeala apăsătoare, prin aerul încărcat de insecte şi spinii mărăcinilor.

Kyp se simțea intimidat să fie singur cu omul pe care îl învinsese prin puterile malefice ale lui Exar Kun. Maestrul Skywalker insistase ca Kyp să se înarmeze – să poarte sabia construită de Gantoris. Intenționa Luke să-l provoace la un duel – un duel până la moarte de data asta? Dacă da, atunci Kyp jurase să nu mai lupte. Îşi lăsase deja furia să provoace prea multă distrugere. Doar printr-un miracol Maestrul Skywalker supraviețuise atacului Sith trădător.

Kyp recunoscuse partea întunecată atunci când Exar Kun îi şoptise la ureche, dar fusese prea încrezător, sperând că poate rezista acolo unde nici măcar Anakin Skywalker nu reuşise. Dar partea întunecată îl înghițise cu totul – iar acum Kyp îşi punea la îndoială toate abilitățile şi îşi dorea să se elibereze de talentul său de Jedi, astfel încât să nu se teamă de ceea ce ar putea face cu el.

La marginea unui luminiş, cu ierburi înalte care se mângâiau unele pe altele, Maestrul Skywalker se opri. Kyp se opri lângă el pentru a vedea doi prădători cu aspect feroce, cu solzi de culori violet pal şi verde pestriț pentru a se camufla în vegetația deasă. Arătau ca nişte pisici de vânătoare încrucişate cu reptile mari: umerii le erau pătrățoşi, iar antebrațele puternice ca nişte pistoane grele. Aveau trei ochi de-a lungul fețelor lor pătrate, galbeni şi tăioşi, care nu clipeau când se holbau

la intruşi. Maestrul Skywalker privi prădătorii tăcut. Briza se opri.

Prădătorii mârâiră, deschizându-şi gurile pentru a expune colții ca săbiile, şi scoaseră un urlet de toarcere înainte să se topească înapoi în junglă.

— Să continuăm, spuse Maestrul Skywalker şi traversă luminişul.

— Dar unde mergem? întrebă Kyp.

— Vei vedea în curând.

Incapabil să-şi suporte sentimentele de izolare şi singurătate, Kyp încercă să vorbească cu învățătorul Jedi.

— Maestre Skywalker, ce se întâmplă dacă nu reuşesc să fac distincția între partea întunecată şi partea luminoasă? Mi-e teamă că orice putere pe care o folosesc acum m-ar putea duce, de asemenea, pe calea distrugerii.

O molie cu aripi cu pene zbură prin fața lor, căutând nectarul din florile strălucitoare care înfloreau printre lianele târâtoare. Kyp urmări zborul moliei până când, deodată, din patru direcții diferite, gândacii piranha cu aripi de safir apărură în zbor pentru a o ataca, rupând în bucăți aripile moliei. Molia se zbătu, dar gândacii piranha o devorară înainte să cadă la pământ. Gândacii se apropiară atât de mult de fața lui Kyp, încât acesta putea să le vadă mandibulele cu dinți de fierăstrău gata să sfâşie carnea în bucăți; dar gândacii se îndepărtară pentru a căuta altă pradă.

— Partea întunecată este mai uşoară, mai rapidă, mai seducătoare, spuse Luke. Dar o poți identifica după propriile emoții. Dacă o foloseşti pentru a te ilumina şi a-i ajuta pe alții, ar putea fi partea luminoasă. Dar dacă o foloseşti pentru propria ta avansare, din furie sau răzbunare, atunci puterea este coruptă. Nu o folosi. Vei şti când vei fi liniştit, calm, pasiv.

Kyp ascultă şi ştiu că făcuse totul greşit. Exar Kun îi dăduse informații false. Maestrul Jedi se întoarse spre el; fața îi părea căzută din cauza greutății acumulate pe umeri.

— Ai înțeles? întrebă Maestrul Skywalker.

— Da, răspunse Kyp.

— Bine.

Maestrul Skywalker îndepărtă crengile din cealaltă parte a luminişului pentru a expune o privelişte care îl făcu pe Kyp să se oprească brusc. Veniseră dintr-o altă direcție, dar Kyp nu putea uita niciodată locul în sine. Fragmente de gheață arzătoare i se prelinseră pe şira spinării.

— Mi-e frig, spuse el. Nu vreau să mă întorc acolo.

Ieşiră spre locul unde vegetația se prăbuşea la marginea unui lac cu luciul de sticlă, un iaz circular reflectorizant unde apa părea limpede şi incoloră şi reflecta cerul fără nori de deasupra ca un bazin de argint viu.

În centrul iazului se afla o insulă din rocă vulcanică pe care era cocoțată o piramidă despicată cu unghiuri ascuțite, făcută din obsidian. Două jumătăți ale piramidei abrupte fuseseră depărtate pentru a susține statuia neagră lustruită, un colos impunător al unui om cu părul în vânt, cu uniformă impozantă şi o pelerină neagră lungă. Kyp cunoştea prea bine imaginea. Exar Kun când era în viață.

În interiorul acelui templu, Kyp îşi primise inițierea în învățăturile Sith, în timp ce Dorsk 81 zăcuse într-o comă nefirească, lipit de perete. Spiritul lui Exar Kun intenționase să îl distrugă din capriciu pe studentul Jedi clonat, ca un gest de putere, dar Kyp îl oprise, insistând în schimb ca Lordul Sith să îl învețe totul. Văzuse lucruri care încă lăsau coşmaruri zbuciumate în adâncurile minții sale.

— Partea întunecată este puternică în acel loc, spuse Kyp. Nu pot intra acolo.

— În frica ta stă prudența, spuse Maestrul Skywalker, iar în această prudență stă înțelepciunea şi puterea.

Se ghemui pe o stâncă confortabilă de pe marginea lacului cristalin, umbrindu-şi ochii împotriva luminii care se reflecta din suprafața bazinului.

— Voi aştepta aici, spuse Maestrul Skywalker, dar tu trebuie să intri.

Kyp înghiți în sec, teroarea şi repulsia crescând în el. Acel templu negru simboliza tot ceea ce îi putrezise sufletul, tot ceea ce îl ademenise în rătăcire, toate greşelile pe care le făcuse. Minciunile întunecate şi îndemnurile lui Exar Kun îl făcuseră pe Kyp să-şi ucidă propriul frate, să amenințe viața prietenului său Han Solo, să-şi doboare învățătorul Jedi. Îl străbătu un alt fior.

Poate că aceasta era pedeapsa lui.

— Ce voi găsi acolo? întrebă Kyp.

— Nu mai pune alte întrebări, spuse Maestrul Skywalker. Nu-ți pot da niciun răspuns. Trebuie să alegi dacă vrei să porți arma cu tine. Apoi dădu din cap spre mânerul sabiei prins la talia lui Kyp. Vei avea doar ceea ce vei lua cu tine.

Kyp atinse mânerul striat al sabiei, temându-se să o pornească. Oare Maestrul Skywalker voia ca el să lase sabia în urmă sau să o ia? Kyp ezită. *Mai bine să ai arma şi să nu o foloseşti*, decise el, *decât să ai nevoie de ea şi să nu o ai*.

Tremurând, merse la marginea apei. Privi în jos şi observă coloanele înalte de piatră care se opreau chiar sub suprafața apei, formând nişte trepte scufundate. Înfiorat, puse un picior pe prima piatră. Apa se unduia în jurul piciorului său. Inspiră adânc, îşi ridică capul şi luptă împotriva vocilor cu ecou din capul său. Trebuia să înfrunte asta, orice ar fi fost. Nu privi înapoi la Maestrul Skywalker.

Traversă suprafața apei şi se căță pe stâncile de lavă încrustate în licheni ale insulei, mergând pe cărarea îngustă care ducea la intrarea triunghiulară a templului. Sub statuia impunătoare a lui Exar Kun, deschizătura neagră strălucea datorită pietrelor Corusca încastrate. Rune şi hieroglife încrustate spărgeau strălucirea lustruită a obsidianului. Kyp privi scrierile, descoperind că putea să invoce o parte din semnificația lor; dar îşi scutură capul pentru a-şi şterge cuvintele din gânduri.

Templul părea să respire un curent de aer rece care se infiltra şi ieşea din spațiul închis. Kyp nu ştia ce urma să găsească înăuntru. Trupul i se încordă de nerăbdare. Se uită în jur, refuzând să strige. Mai făcu un pas spre uşă şi se uită la fața dură şi cizelată a Lordului Sith mort de mult timp. Apoi intră în camera templului. Pereții străluceau de o lumină interioară care fusese capturată în sticla vulcanică. Urme de gheață spiralau într-un dans înghețat în sus şi în jos pe pereți. În colțul îndepărtat, era un bazin plin cu apă rece, în care picura.

Aşteptă.

Dintr-o dată, stomacul lui Kyp se contractă. I se făcu pielea de găină. Clipi din ochi în timp ce vederea i se începoşa. Aerul din jurul lui deveni *granulat*, ca şi cum însăşi lumina s-ar fi fragmentat în interiorul templului. Încercă să se întoarcă, dar se trezi că se mişcă greu, ca şi cum aerul i se împotrivea, solidificându-se în jurul lui. Totul pâlpâia. Kyp păşi clătinându-se tot mai adânc în templu, încercând să se mişte repede, dar corpul său nu reacționa cu viteza sa obişnuită.

O umbră se ridică din peretele negru, o siluetă amenințătoare, cu formă umană. Căpăta putere, crescând pe măsură ce Kyp o hrănea cu frica sa. Figura se ridică tot mai sus, ieşind din crăpături, dintr-o negură de dincolo de timp, o siluetă

fără trăsături care totuşi îi părea familiară lui Kyp.

— Eşti mort, spuse Kyp, încercând să pară furios şi sfidător, dar vocea îi era nesigură.

— Da, spuse vocea ciudat de familiară din interiorul umbrelor. Dar totuşi trăiesc în tine. Numai tu, Kyp, îmi poți reînvia memoria.

— Nu, eu te voi distruge, spuse Kyp.

În mâna lui simți cum scânteiază puterea neagră, fulgerul de abanos pe care îl folosise pentru a-l lovi pe Maestrul Skywalker: puterea şerpilor cu colți, învățăturile întunecate ale Sithului. Cât de ironic ar fi fost să folosească propria putere a lui Exar Kun împotriva lui! Energia devenea tot mai puternică, implorând să fie dezlănțuită, cerându-i să i se predea pentru a putea eradica umbra neagră pentru totdeauna.

Dar Kyp se forță să se oprească. Îşi simțea inima bătându-i, sângele cântându-i în urechi, furia preluând controlul – şi ştiu că era greşit. Inspiră adânc. Se calmă. Nu asta era calea. Puterea întunecată a Sithului dispăru din vârful degetelor sale. Umbra aştepta, iar Kyp continuă să-şi forțeze puterea să revină, înăbuşindu-şi furia. Mânia era exact ceea ce ar fi vrut Exar Kun. Kyp nu putea să cedeze acum.

În schimb, întinse mâna spre sabia de la şold, o eliberă şi apăsă pe butonul de pornire. Lama alb-violet străluci într-un arc de electricitate purificatoare, lumina cea mai pură. Umbra plutea, ca şi cum ar fi aşteptat să se lupte cu el, aşteptându-l pe Kyp să facă prima mişcare. Aceasta îşi ridică brațele sale nebuloase, mai negre decât orice văzuse Kyp până atunci. Kyp înălță sabia lui Gantoris pentru a lovi, mândru de ceea ce urma să facă. Avea să folosească în schimb o armă Jedi – o armă de lumină pentru a lovi întunericul. Se pregăti să lovească. Umbra rămase încremenită, ca şi cum ar fi fost uimită – şi Kyp se opri din nou. Nu putea să lovească, nici măcar cu o sabie de lumină. Dacă l-ar fi atacat pe Exar Kun, tot ar fi cedat tentației şi uşurinței de a recurge la violență, indiferent de arma pe care ar fi ales-o.

Mânerul sabiei se simțea rece în strânsoarea lui, dar Kyp îi opri alimentarea şi îşi prinse mânerul la centură. Rămase singur, față în față cu umbra care acum părea de mărimea lui, doar conturul negru al unui om purtând un fel de giulgiu.

— Nu mă voi lupta cu tine, spuse Kyp.

— Mă bucur, spuse vocea, care devenea acum mai clară, nebănuit de familiară.

Nu era deloc Exar Kun. Nu fusese niciodată. Brațele întunecate se întinseră pentru a trage pe spate gluga, expunând un chip luminos care aparținea în mod clar fratelui lui Kyp, Zeth.

— Sunt mort, spuse imaginea lui Zeth, dar numai tu poți păstra puternică memoria mea. Îți mulțumesc că m-ai eliberat, frate.

Imaginea lui Zeth îl îmbrățişă pe Kyp cu un scurt şi pătrunzător foşnet de căldură care topi gheața din spinarea lui Kyp. Apoi, spiritul dispăru, iar Kyp se regăsi din nou singur într-un templu gol şi mucegăit, care nu mai avea nicio putere asupra lui. Păşi din nou în lumina caldă a soarelui, eliberat de umbre. Pe malul opus, îl văzu pe Maestrul Skywalker ridicându-se şi privindu-l. Fața lui Luke avea un zâmbet larg şi îşi deschise brațele într-un gest de sărbătoare.

— Întoarce-te şi alătură-te nouă, Kyp, îl strigă Maestrul Skywalker. Vocea lui rezonă pe suprafața plată a apei liniştite. Bine ai venit acasă, Cavaler Jedi.

Capitolul 28

Uşile imense prevăzute cu baricade ale Penitenciarului Imperial nu se clintiră şi nici nu se deschiseră atunci când Han bătu în ele, în mod natural. Stătea cu Lando şi Mara Jade afară, în peisajul scorojit de pe Kessel, îmbrăcat într-o salopetă termoizolantă luată din magazia lui *Lady Luck*. Mara se aplecă mai aproape de Han, vorbele ei fiind înăbuşite de masca respiratorie care îi acoperea gura.

— Am putea aduce o echipă de asalt completă de pe Lună, spuse ea. Avem suficientă putere de foc.

— Nu! strigă Lando. Ochii lui întunecaţi străluceau de emoţie şi anxietate. Trebuie să existe o cale de a intra fără a-mi deteriora clădirea!

Vântul rece şi uscat îi înţepa ochii lui Han, iar el îşi întoarse capul pentru a-i proteja. Îşi aminti cum gâfâise după aer atunci când aghiotantul lui Moruth Doole, Skynxnex, îi târâse pe el şi pe Chewbacca în minele de mirodenii fără să le dea aparate respiratorii. În acest moment, Han nu-şi dorea nimic mai mult decât să-l scoată afară din închisoare pe broscoiul Doole, pentru ca ochii lui să poată clipi şi buzele lui grase să se umfle în timp ce încerca să-şi umple plămânii.

Doole, administratorul penitenciarului, se ocupase cu piaţa neagră de *glitterstim*, făcând afaceri cu Han şi cu alţi contrabandişti pentru a livra preţioasa încărcătură unor gangsteri precum Huttul Jabba. Dar Doole avea obiceiul de a-şi livra partenerii în mâinile Imperiului ori de câte ori era convenabil. Îl turnase pe Han cu mult timp în urmă, forţându-l să se debaraseze de încărcătura sa – ceea ce îl înfuriase foarte tare pe Jabba...

Han nu voise să se întoarcă pe Kessel. Voia să se întoarcă acasă, cu soţia şi copiii lui. Voia să-l aibă înapoi pe însoţitorul său Chewbacca. Voia să aibă o vacanţă plăcută şi relaxantă. Măcar o dată.

— Am o idee mai bună, spuse Mara, întrerupând gândurile lui Han. Îşi răsuci gâtul ca să privească cerul mohorât. Sus, pe luna garnizoană, l-am adus cu mine pe Ghent, cel care se ocupă de spargerea codurilor. S-ar putea să ţi-l aminteşti. A fost unul dintre asistenţii de vârf ai lui Talon Karrde. Poate sparge orice.

Han îşi amintea de tânărul spărgător îndrăzneţ: un puşti entuziast care cunoştea îndeaproape electronica şi sistemele informatice, dar care nu ştia când să-şi ţină gura. Ridică din umeri. Nu aveau nevoie de abilităţi sociale acum; aveau nevoie de cineva care să spargă sistemul de apărare.

— Bine, adu-l la sol împreună cu *Şoimul*, spuse Han. Am câteva gadgeturi în nava mea care ne-ar putea ajuta, de asemenea. Cu cât intrăm mai repede, cu atât mai repede pot pleca.

Lando fu de acord.

— Da, orice modalitate de a intra fără a face prea multe pagube...

Mara îşi strânse buzele.

— O să aduc şi o echipă de luptători. Am patru gărzi Mistryl şi o mână de alţi contrabandişti care încep să fie neliniştiţi de noua noastră alianţă. Unii dintre ei s-au plâns de faptul că a trecut prea mult timp de când nu au mai avut parte de o luptă

cu pumni, bună şi satisfăcătoare.

O oră mai târziu, înfrigurat şi inconfortabil chiar şi în costumul izolat, Han stătea pe modulul motoarelor lui *Lady Luck*. Vedea coloanele şovăitoare de fum de la două fabrici de atmosferă îndepărtate, însă restul planetei părea lipsită de viață.

Totuşi, ştia din experiență că în adâncul minelor de mirodenii se ascundeau păianjeni energetici hidoşi, aşteptând să lovească orice creatură pe care o găseau.

Han auzi un bubuit sonic reverberând prin atmosfera rarefiată, un sunet ascuțit amestecat cu tunetul motoarelor subluminice. Scrută cerul până când zări discul *Şoimului Mileniului*. Nava aterizâ într-o zonă liberă albă şi prăfuită, lângă *Lady Luck*. Rampa alunecă şi ieşiră afară cinci contrabandişti: două femei înalte şi musculoase – gărzi Mistryl – un Whiphid păros, cu fața plină de colți, şi un Trandoshan reptilian; fiecare purta o uniformă cu însemnele încrucişate ale noii Alianțe a Contrabandiştilor. Contrabandiştii erau plini de arme; centurile lor umflate conțineau suficiente pachete energetice pentru un întreg asalt. Ultimul care coborî pe rampă, încă bâjbâind pentru a-şi ajusta masca respiratorie pe față, fu Ghent, hackerul, cu părul ciufulit şi ochii vigilenți care clipeau rapid. Îi făcu un scurt semn din cap Marei, apoi îşi fixă întreaga atenție asupra porților baricadate. Purta pe umăr un ghiozdan înțesat cu scule, aparate de diagnosticare, dispozitive de decodificare, circuite de redirecționare şi echipamente de spargere a securității.

— Ar trebui să fie floare la ureche, spuse Ghent.

Mara Jade şi Lando veniră alături de Han şi îl priviră pe Ghent cum se apucă de treabă cu o concentrare totală, deloc distras de mediul dezolant de pe Kessel.

— Cu siguranță nu am visat niciodată că voi încerca atât de mult să sparg închisoarea de pe Kessel, spuse Han.

* * *

Refugiat în spatele unei uşi încuiate de la etajele inferioare ale Penitenciarului Imperial, Moruth Doole tânjea după vremurile bune de altădată. În comparație cu paranoia constantă pe care o îndurase în ultimele câteva luni, chiar şi viața sub jugul Imperial fusese un paradis. După ce preluase conducerea închisorii cu ani în urmă, Doole se mutase în biroul directorului, unde îşi putuse petrece mult timp uitându-se la peisaj, observând puritatea dezolantă a pustietăților alcaline. Se hrănise cu insecte zburătoare gingaşe. Ori de câte ori îi venea pofta, se împerechea cu una dintre femelele Rybet captive în haremul său personal. Acum, însă, de la atacul Daalei, se mutase într-una dintre celulele de înaltă securitate ale închisorii pentru protecție. Încercase să facă pregătiri, să stabilească apărări, pentru că ştia că cineva urma să vină după el, mai devreme sau mai târziu. Pereții celulei erau groşi şi rezistenți la explozii. Luminile străluceau în jos, arzând forme întunecate în vederea lui înceţoşată. Bătu din nou în ochiul mecanic care îl ajuta să-şi focuseze vederea.

Dispozitivul se stricase în timpul luptei din jurul Kesselului. Doole potrivise componentele mecanice, punând la loc angrenajele şi lentilele; cu toate astea, nu mai funcționa cum trebuie, iar din când în când, vederea i se stingea.

Doole se plimbă pe podeaua de piatră rece a celulei sale. Totul se prăbuşise. Kesselul fusese abandonat, lăsând doar moloz fumegând la suprafață şi mormane de nave distruse, împrăştiate în tot sistemul până la aglomerarea de găuri negre. Doole nu reuşise nici măcar să facă rost de o navă proprie pentru a scăpa. Nu voia să

rămână aici – dar ce altă opțiune avea? Chiar şi larvele oarbe – creaturi cu ochi mari pe care Doole le închisese în camere întunecate ca să proceseze mirodenia *glitterstim* care sporea capacitatea mentală – deveniseră neliniştite. Avusese grijă de ele, le dăduse de mâncare – o cantitate mică, pentru a le menține creşterea scăzută, dar suficientă pentru supraviețuire – dar acum ele începuseră să se agite.

Doole pufni, scoțând un sâsâit printre buzele sale umflate. Larvele erau propriii lui copii nerecunoscători, Rybeti imaturi care încă nu trecuseră prin metamorfoza finală. Orbi şi arătând ca nişte viermi, aproape la fel de mari ca şi Doole însuşi, larvele erau lucrătorii perfecți pentru a înfăşura fibrele de mirodenii în învelişuri opace, întrucât chiar şi o scurtă expunere la lumină ar fi stricat produsul. Copiii lui puteau lucra în întuneric şi să fie fericiți. Şi ce fel de recunoştință îi arătau ei?

Câteva larve scăpaseră, fugind orbeşte prin pasajele sinuoase ale închisorii, ascunzându-se în celulele pline de umbre, aşteptând în aripile întunecate ale clădirii pentru a-i întinde o ambuscadă lui Doole dacă se ducea să le caute. Dar el nu avea de gând să facă asta. Avea lucruri mai importante de făcut.

Ca lucrurile să fie şi mai rele, una dintre cele mai mari larve masculine eliberase toate femelele special alese de Doole! Femelele fugiseră în închisoarea ca un labirint, astfel încât, în această perioadă de maximă teroare, Doole nu putea nici măcar să-şi mai aline tensiunea cu câte o vizită ocazională la harem.

Nu avea de ales decât să rămână încuiat în celula sa birou, să se plimbe de colo-colo şi să fie, alternativ, plictisit până peste cap sau speriat de moarte. Când reuşea să se deplaseze spre magazii, ieşea puternic înarmat, se mişca rapid pe coridoare şi se întorcea cu cât de multă mâncare putea căra. Avea o cale de scăpare, bineînțeles. Detonase un tunel în minele de mirodenii, direct sub închisoare.

Doole putea să se piardă mult timp în acea rețea, dar tot nu putea să plece de pe planetă. Iar în ultima vreme tunelurile deveniseră un loc mult prea periculos.

După atacul Daalei, majoritatea minerilor de mirodenii fugiseră. Fără gărzi, fără construcții şi fără utilaje zgomotoase, păianjenii se avântaseră în sus pentru a-şi aşterne pânzele sclipitoare de-a lungul pereților. Cercetând cu ajutorul unor detectoare de energie cinetică special adaptate, observase roiuri de monştri în cele mai adânci puțuri, migrând tot mai aproape de suprafață.

Disperat, Doole se aşeză pe patul său şi inspiră aerul umed al temniței. Altădată l-ar fi putut găsi reconfortant şi răcoros, dar acum doar îşi odihnea degetele cu vârfuri de ventuză pe marginile umede şi se holba la monitoare.

Rămase uimit să vadă o navă aterizând afară. Şi chiar dacă, în general, toți oamenii îi păreau la fel, Doole era sigur că îl recunoscuse pe unul dintre cei trei intruşi care bătea în uşa blindată: Han Solo, omul pe care îl ura cel mai mult din întregul univers, omul care provocase toată această nenorocire!

* * *

La porțile amenințătoare ale închisorii, Han privea cum Ghent, hackerul, lucra sârguincios la problemă. Introducea tot felul de echipamente, componente luate din alte sisteme, combinații care abia funcționau şi care, cumva, găseau portițe în jurul sistemelor de apărare. Ghent ridică un pumn triumfător în lumina soarelui cenuşiu. Rețeaua întărită a grilajului defensiv se ridică pe şinele invizibile. Cu un zgomot de trosnet, porțile metalice destinate aprovizionării şi recepției se deschiseră, scârțâind

şi trosnind în timp ce pătrundeau în zidurile groase. O rafală de aer cu presiune ridicată se scurse din închisoare.

Cei patru contrabandişti masivi îşi încărcară armele şi avansară, cu capetele aplecate şi gata de luptă. Cele două gărzi Mistryl preluară conducerea, alunecând de-a lungul pereților. Whiphidul voinic şi Trandoshanul solzos păşeau impetuos pe mijlocul sălii.

Nu veni niciun atac dinspre pasajul întunecat.

— Să mergem să-l găsim pe Moruth Doole, spuse Han.

* * *

Niciuna dintre opțiunile sale nu părea bună, dar Doole trebuia să facă alegeri. Îl privise pe Han Solo şi grupul său de comando intrând cu forța înăuntru – şi Kesselul ar fi trebuit să fie cea mai dură închisoare din galaxie. *Hah!*

Doole nu ştia cum să folosească sistemele de apărare încorporate, tunurile laser externe, câmpurile dezintegratoare. Era neajutorat fără mâna lui dreaptă, Skynxnex, dar prostul care arăta ca o sperietoare îşi pierduse viața urmărindu-l pe Solo prin tunelurile de mirodenii, devorat de unul dintre acei păianjeni energetici.

Ca măsură disperată, Doole ajunsese la concluzia că trebuia să aibă încredere în propriii săi copii, larvele oarbe pe care le ținea în beznă încă din momentul în care se zvârcoliseră afară din masa gelatinoasă de ouă din bazinele de reproducere ale aripii haremului. Se repezi pe coridoare, adunând arme din arsenalul închisorii. Ducea pe umăr două rucsacuri cu pistoale blaster în timp ce deschidea seifurile de protecție. Expuse brusc la lumină, larvele îşi încolăciră spatele ca nişte omizi, cu ochii orbi bulbucați în timp ce încercau să simtă identitatea intrusului.

— Sunt doar eu, doar eu, spuse Doole.

Lumina strălucitoare îi înjunghia, iluminându-le pielea palidă. Mâinile vestigiale se întinseră în sus, cu degete mici şi brațe scurte şi slabe, incomplet dezvoltate. Filamentele asemănătoare unor viermi tremurau sub gurile lor, în timp ce larvele scoteau zgomote moi de râgâială.

Doole conduse cele mai mari şi mai puternice larve pe coridoare, spre nivelurile inferioare. Îi va plasa ca gardieni în interiorul celulei sale. Fiind orbi, probabil că nu puteau nimeri nimic cu blasterele, dar spera măcar că vor trage bucuroşi odată ce le va da ordin. Dacă ar fi avut parte de suficient foc încrucişat, Doole s-ar fi putut ascunde în spatele unui scut antiexplozie, sperând că focul ar fi ucis echipa lui Solo.

În timp ce îi ghida spre celula lui, Doole simți mirosul umed ca de mosc al fricii şi incertitudinii lor. Rybetilor imaturi nu le plăceau schimbările, preferând o rutină zilnică rigidă până când, în cele din urmă, se transformau şi deveneau adulți, dobândind inteligență şi conştiință de sine. Distrat de încercarea de a se gândi ce alte mijloace de apărare ar mai putea folosi, fu surprins de un țipăt ascuțit care răsuna din trei dintre camerele din apropiere. Mai multe dintre femeile Rybet eliberate ieşiră afară, gemând şi aruncând cu obiecte ascuțite în direcția lor.

Doole se feri când fragmentele de oțel transparent spart, cuțitele ascuțite şi dosare grele zburară spre el. Încercă să apuce un blaster din unul dintre cele două rucsacuri pe care le avea în spate, dar o cană de băut îl lovi în partea moale a capului. Aruncă unul dintre rucsacuri şi alergă sălbatic pe coridor, agitându-şi mâinile cu vârfuri în formă de ventuză. Cele mai multe larve îl urmară, dar câteva

dintre ele se despărțiră pentru a rămâne cu mamele lor.

Doole alerga, dorind doar să se întoarcă în siguranța celulei sale. În cele din urmă, trântind uşa groasă în urma lui, îşi goli rucsacul rămas şi puse blasterele complet încărcate în mâinile celor şase potențiali apărători.

— Îndreptați-le spre orice zgomot pe care îl auziți, spuse el. Când vor pătrunde înăuntru, e rândul vostru să trageți. Acesta este semnalul de tragere.

Creaturile cu pielea netedă tremurară şi-şi trecură filamentele sensibile de la guri peste țevile armelor.

— Îl îndrepți şi tragi.

Doole repoziționă pistoalele în mâinile lor, îndreptându-le spre uşă.

Fără vreun avertisment, vederea din ochiul său mecanic pâlpâi din nou, iar Doole nu mai putu vedea nimic. Gemu de groază. Tunelul de evacuare părea a fi o idee din ce în ce mai bună.

* * *

Cu o teamă crescândă în stomac, Han Solo se grăbi pe coridoarele închisorii. Întregul loc era plin de umbre reci, cu ecouri de pustiu.

— L-am găsit, Solo, spuse Mara Jade prin comunicator. Este baricadat într-una din celule. Ne-am conectat la camerele de supraveghere. Are nişte creaturi care stau cu el şi par să fie înarmate.

— Sunt pe drum, spuse Han.

Când ajunse pe coridoarele de la nivelurile inferioare, Han văzu nişte baricade grele aruncate peste o uşă sigilată. Mara urmărea operațiunea în timp ce cele două gărzi Mistryl de sex feminin plasau detonatoare de şoc în jurul sigiliului uşii.

Lando se plimba nervos.

— Nu faceți mai multe pagube decât trebuie, spuse el. Am şi aşa destule reparații de făcut, aici pe Kessel.

Cele două femei îl ignorară în timp ce se dădeau la o parte. Îşi aplecară capetele şi îşi acoperiră urechile când răsună brusc un zgomot puternic şi fulgerător de detonatoare. Auziră o salvă de focuri bruşte de blastere din interiorul camerei ferecate, o salvă puternică de raze energetice care loveau şi ricoşau în pereți.

— Nu, nu! Nu încă! se auzi o voce urlând, pe care Han o recunoscu ca fiind a lui Moruth Doole.

Cu un sunet înfundat, ultimul detonator spulberă partea de jos a uşii. Whiphidul păros se repezi în față pentru a da la o parte plăcile grele cu cotul.

— Atenție, strigă Mara.

Whiphidul se feri şi se rostogoli în timp ce larvele moi se agitară, îndreptându-şi blasterele şi trăgând în toate direcțiile. Ochii lor uriaşi şi sticloşi se roteau în jur fără să vadă nimic.

— Pe ei! țipă Doole.

Larvele se întoarseră la auzul vocii sale şi traseră cu blasterele chiar spre Doole, dar acesta se ascunsese deja în spatele unei bucăți groase de tablă de perete.

— Nu spre mine!

Şuierând, Trandoshanul reptilian trase înăuntru, doborând două dintre larvele oarbe. Intră în cameră, dar înainte ca ceilalți contrabandişti să se grăbească să intre, o altă explozie se declanşă din tavan. Han, Mara şi gărzile Mistryl profitară de

distragerea atenției pentru a-şi croi drum în față, ferindu-se şi trăgând din nou. Han doborî încă una dintre larve chiar în momentul în care tavanul se prăbuşea în bucăți arzânde. Urlând după răzbunare, roiuri de femele Rybet căzură prin tavan în celula privată a lui Doole. Fiecare dintre ele purta un blaster şi traseră încontinuu în scutul metalic în spatele căruia se ascundea Doole, până când centrul acestuia străluci de un roşu vişiniu. Larvele oarbe țintiră asupra noului zgomot – dar apoi, ca şi cum ar fi înțeles brusc, ca şi cum ar fi putut comunica cu propriile mame, larvele se întoarseră şi îşi îndreptară focul tot spre Doole.

— Opriți-vă, opriți-vă! strigă Doole.

Han se strecură alături de Lando, nevrând să deschidă focul în mijlocul acelui război civil. Doole țipă şi aruncă scutul protector supraîncălzit. Ochiul său mecanic căzu şi se sparse într-o mie de componente care săriră şi zornăiră pe podea. Degetele lui lungi şi moi apăsară un buton de control ascuns, iar o trapă se deschise sub el. Cu un țipăt fără noimă, Doole sări prin trapa de acces într-un tunel de evacuare, în jos, spre minele negre şi reci.

— Grăbiți-vă, înainte să scape! spuse Lando. Nu vreau să hoinărească prin minele mele de mirodenii.

Larvele supraviețuitoare curgeau înainte ca şi cum ar fi vrut să plonjeze în tuneluri după Moruth Doole, fie pentru a-l urma, fie pentru a-l urmări. Dar femelele apucară larvele şi le reținură cu sunete blânde şi răguşite. Ochii lor largi îi priveau cu teamă pe contrabandiştii invadatori.

Han se repezi spre trapă şi se lăsă în genunchi, vârându-şi capul în întuneric. Auzi paşii plescăiți ai lui Doole atenuându-se pe măsură ce acesta alerga pe picioarele lui palmate mai adânc în catacombe. Larvele traseră mai multe fulgere de blaster din urma lui prin pasaje. Lăncile lungi de energie termică ricoşară de-a lungul pereților tunelului, făcând să se desprindă bolovani. Lumina stârni o strălucire scânteietoare de *glitterstim* activat. Apoi Han auzi un nou sunet care îi îngheță sângele. Un zgomot slab, dar înfiorător, sute de picioare ascuțite ca nişte târnăcoape de gheață care răzbăteau prin tunel. Încă mai putea să audă paşii lui Doole, din ce în ce mai stinşi, pe măsură ce fugea. Auzi apoi tic-tic-tic-ul creaturilor cu mai multe picioare, atrase de căldura corpului viu… şi de respirația gâfâitoare şi sacadată a lui Doole, în timp ce Rybetul căuta orbeşte o cale de ieşire.

Han auzi mai multe rânduri de perechi de picioare ascuțite, ca o debandadă provenită din tuneluri convergente, în timp ce păianjenii energetici găseau hrană după lunga perioadă de tăcere petrecută în minele de mirodenii. I se făcu pielea ca de găină. La sfârşitul unui țipăt ascuțit şi sfâşietor, paşii lui Doole se opriră brusc. Țipătul se întrerupse brusc, la fel ca şi sunetul picioarelor de gheață care alergau. Liniştea instantanee păru chiar mai oribilă decât țipătul, iar Han trase repede trapa în sus şi o securiză înainte ca păianjenii energetici să poată căuta altă pradă.

Se dădu în spate, cu inima bătându-i cu putere. Contrabandiştii părură sumbru de mulțumiți de lupta pe care o câştigaseră. Whiphidul se sprijinea de un perete cu brațele încrucişate.

— A fost o vânătoare bună, mârâi el.

Trandoshanul se uită dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi căutat ceva de mâncare. Femelele Rybet cărau larvele lovite, îngrijindu-le pe cele rănite şi jelindu-le pe cele moarte.

Han suspină când Lando se prăbuşi lângă el.

— Ei bine, Lando, spuse el, acum poți începe să reamenajezi.

* * *

Han, Lando şi Mara se întoarseră cu *Şoimul* la luna garnizoană. Mara şi Lando vorbeau mai lejer unul cu celălalt, acum că Lando nu mai insista atât de mult să obțină de la ea cel mai mic cuvânt sau zâmbet. Mara chiar încetase să mai evite privirea lui Lando sau să-şi ridice bărbia ori de câte ori acesta vorbea. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului asigurându-l că *Lady Luck* va fi în siguranță în spatele câmpurilor de securitate ale închisorii reocupate. Lando nu părea să o creadă în totalitate, dar nu voia să o contrazică pe Mara Jade.

— Avem o mulțime de hârtii de făcut, spuse Mara. Am toate contractele şi acordurile standard la baza lunară. Putem să ne ocupăm de formalități împreună, dar mai sunt o mulțime de formulare de digitalizat şi semnat, o mulțime de dosare de verificat.

— Cum spui tu, zise Lando. Vreau să avem un parteneriat lung şi fericit. Tu şi cu mine trebuie să ne dăm seama cum putem implementa cel mai bine producția pe Kessel. Este în interesul amândurora să facem să curgă cât mai repede *glitterstimul*, mai ales că va trebui să investesc atât de mult în lucrările miniere.

Han îi asculta vorbind, dar îşi dedică majoritatea gândurilor familiei sale.

— Eu vreau doar să mă duc acasă. Fără alte călătorii suplimentare.

Şoimul se îndepărtă în viteză de coroana filiformă de aer scăpat spre luna mare. Odată ce părăsiră atmosfera turbulentă a Kesselului, se deplasară lin prin vidul spațiului, ca pe sticlă. Dintr-o dată, pe panoul de comunicații apăru o alertă de la baza lunară.

— Atenție! Am detectat o navă mare care se apropie de Kessel – şi vreau să spun *mare*.

— Lando, verifică scanerele, reacționă Han instantaneu.

Lando privi consola copilotului şi se aşeză repede, cu ochii mari ca nişte hublouri.

— Nu este doar mare, spuse el.

Han putea vedea prin fereastră obiectul în formă de glob. Era sferic, dar scheletic, armat cu grinzi uriaşe încrucişate şi având mărimea unei luni în miniatură.

— Este *Steaua Morții*.

* * *

Reparațiile luaseră mai mult decât se aşteptaseră, spre marea frustrare a lui Tol Sivron, dar prototipul era în sfârşit gata să se deplaseze şi să atace cel mai apropiat sistem planetar. Sivron se mişcă în scaunul său, mulțumit să-l observe pe Căpitanul trupelor de şoc dând toate ordinele corecte. Delegarea responsabilităților era prima lecție de management. Îi plăcea să stea în scaunul comandantului, în timp ce alții făceau treaba.

Doxin, slăbănog şi chel, se aplecă în față de pe unul dintre celelalte scaune.

— Ținta intră în raza vizuală, domnule Director Sivron.

— Bine, spuse Sivron, uitându-se la atmosfera străvezie care se estompa în

jurul planetei şi al lunii sale aflate pe orbita apropiată.

— Se pare că în zonă există nişte nave care se agită semnificativ, spuse Yemm, Devaronianul. O să monitorizez şi o să documentez totul pentru posteritate. Vom dori o înregistrare amănunțită în cazul în care va trebui să depunem un raport privind performanța acestui prototip.

— Este o bază Rebelă, spuse Tol Sivron. Nu există nicio îndoială în legătură cu asta. Uită-te la navele alea. Uită-te la poziția lor. Probabil că de aici a venit prizonierul nostru Han Solo.

— Cum poți fi sigur? întrebă Golanda.

Sivron ridică din umeri.

— Trebuie să testăm această *Stea a Morții*, nu-i aşa? Avem o țintă la îndemână chiar aici – deci ar putea la fel de bine să fie o bază Rebelă.

Căpitanul trupelor de şoc stătea la stația tactică.

— Recepționăm numeroase alarme de la baza lunară. Se pare că este un fel de instalație militară.

O avalanşă de nave porni dintr-o deschidere mare a lunii, împrăştiind o adunătură aleatorie de crucişătoare bine înarmate şi rapide în jurul Kesselului.

— Nu pot scăpa de noi, spuse Tol Sivron. Țintiți planeta. Puteți trage când sunteți gata. Zâmbi, iar dinții săi ascuțiți formară o muchie zimțată peste buze. Am un sentiment plăcut în legătură cu asta.

Doxin rânji cu încântare, rămas fără suflare.

— Nu credeam că voi avea ocazia să văd această armă în acțiune.

— Nu a fost niciodată calibrată, să ştii, spuse Golanda cu o expresie acră.

— E un superlaser distrugător de planete, răspunse Doxin. Putem transforma întreaga lume în moloz. Cât de bine ar trebui să fie calibrat?

— Țintim acum, spuse Căpitanul trupelor de şoc.

În camerele de tragere ecranate de mai jos, luminate doar de punctele pâlpâitoare de lumină colorată de la panourile de control complexe, alți soldați din trupele de şoc acționară ca artilerişti ai *Stelei Morții*, după ce li se spusese să parcurgă manualele de instrucțiuni.

— De ce durează atât de mult? se agită Tol Sivron pe țesătura incomodă a scaunului de comandă.

Dintr-o dată, zumzetul de fond cu zgomot alb al sistemelor de operare scăzu cu o octavă. Luminile de pe panouri se diminuară în timp ce prototipul consuma o cantitate incredibilă de energie. Prin hubloul din față, pe lângă stâlpii principali de susținere care se arcuiau ca nişte curcubee uriaşe de oțel deasupra capetelor lor, raze superlaser mai mici ieşiră din ochiul de focalizare al *Stelei Morții*, reunindu-se în fază în punctul de intersecție. Fasciculul verde câştigă în putere şi ieşi într-o explozie imensă, cu un diametru mai mare decât cel al unei nave spațiale.

Ținta sa erupse într-o explozie de fum, foc şi moloz incandescent.

Tol Sivron aplaudă. Yemm lua notițe cu atenție. Doxin scoase un strigăt de triumf şi uimire.

— Ați ratat, spuse Golanda.

Tol Sivron clipi din ochii săi mici şi întunecați.

— Ce?

— Ați lovit luna, nu planeta.

Văzu că ea avea dreptate. Luna care servise drept garnizoană pentru navele de

luptă explodase în resturi fragmentate care plouau meteoriți spectaculoşi pe planeta Kessel. Navele de luptă care fuseseră evacuate de la baza lunară se roteau agitate, ca nişte *mantide de foc*[3] deranjate din cuiburile lor în timpul sezonului de împerechere.

Tol Sivron îşi frământa cozile cefalice, simțind furnicături de-a lungul terminațiilor nervoase. Se lăsă pe spate în scaun şi flutură o mână cu gheare în semn de respingere.

— Asta se poate corecta. Ținta era irelevantă. Cel puțin ştim că prototipul este complet funcțional. Dădu aprobator din cap. Aşa cum spuneau toate rapoartele de progres.

Sivron respiră adânc, simțind cum creşte emoția în el.

— Acum putem folosi această armă.

[3] Mantide – sau mantise – subgrup de insecte. Verpinii erau consideraţi o specie de mantide.

Capitolul 29

Leia era uimită că Mon Mothma încă se mai agăța de viață. Neliniştită, stătea lângă patul de moarte al Şefului de Stat, privind caleidoscopul de aparate medicale şi sisteme de susținere a vieții care refuzau să o lase pe Mon Mothma să moară.

Femeia cu părul de culoare arămie fusese cândva o rivală atât de înflăcărată a tatălui Leiei în Senat; acum nici nu se mai putea ține pe picioare. Pielea îi era cenuşie şi translucidă, subțire ca un pergament mototolit pe un cadru de oase. Pleoapele ei se zbăteau să se deschidă cu greu, ca şi cum ar fi fost nişte uşi blindate grele. Ochii ei avură nevoie de mult timp pentru a se concentra asupra vizitatorului.

Leia înghiți în sec, simțind plumb fierbinte în stomac. Îşi întinse degetele tremurânde ca să atingă brațul lui Mon Mothma, temându-se că cea mai mică presiune ar putea provoca vânătăi.

— Leia..., şopti Mon Mothma, ai venit.

— Am venit pentru că m-ai rugat tu, spuse Leia.

Han o lăsase pe ea şi pe copii pe Coruscant, bombănind că trebuia să plece din nou cu Lando, dar promițând să se întoarcă în doar câteva zile. Ea avea să creadă asta atunci când se va întâmpla. Între timp, Leia rămase şocată să vadă declinul accelerat al stării lui Mon Mothma.

— Copiii tăi... sunt în siguranță acum?

— Da. Winter rămâne aici pentru a-i proteja. Nu voi permite să mi-i mai ia din nou.

Leia avea să fie şi mai ocupată decât înainte; avea să-l vadă şi mai puțin pe Han şi pe copiii ei. Pe moment, invidia viața liniştită a unui funcționar inferior care putea pleca de la serviciu la sfârşitul zilei şi se ducea acasă, lăsând sarcinile neterminate să aştepte ziua următoare. Dar ea fusese născută Jedi şi crescută de Senatorul Bail Organa. Viața ei fusese orientată spre un destin mai mare şi nu se putea sustrage nici de la povara ei publică, nici de la cea privată.

Leia respiră adânc, simțind chimicalele grețoase care pluteau în aer, dezinfectanții, medicamentele, mirosul de ozon al sterilizatoarelor atmosferice. Se simțea atât de neajutorată. Entuziasmul ei de a învinge forța de atac Imperială şi de a-şi salva fiul părea insignifiant în fața luptei lui Mon Mothma împotriva otrăvii cu acțiune lentă. Leia nu se consolase prea mult ştiind că Ambasadorul Furgan nu mai era în viață pentru a se bucura de acțiunile lui.

— Eu..., spuse Mon Mothma cu greutate, mi-am înaintat demisia Consiliului. Nu voi mai fi Şef de Stat.

Leia îşi dădu seama că încurajările goale nu-şi aveau rostul. Reacționă în felul cum o învățase Mon Mothma să răspundă, gândindu-se mai întâi la Noua Republică.

— Cum rămâne cu guvernul? spuse ea. Nu cumva membrii Consiliului se vor ciondăni unul cu celălalt şi nu vor realiza nimic pentru că nu vor putea ajunge la un consens? La cine se vor uita pentru conducere?

Se uită în jos la Mon Mothma, iar femeia slăbită clipi la ea cu ochi strălucitori şi plini de speranță.

— Tu vei fi conducătoarea noastră, Leia, spuse Mon Mothma.

Leia încremeni şocată şi deschise gura. Mon Mothma găsi puterea să dea uşor din cap.

— Da, Leia. În timp ce erai plecată, Consiliul s-a întrunit pentru a discuta despre viitorul nostru. Demisia mea nu este o surpriză pentru nimeni, iar noi am votat în unanimitate ca tu să fii înlocuitoarea mea.

— Dar…, spuse Leia.

Inima îi bătea cu putere; mintea i se învârtea. Nu se aşteptase la asta, cel puțin nu acum. Poate că după încă un deceniu sau două de serviciu dedicat, atunci…

— Tu, Leia, vei fi Şeful de Stat al Noii Republici. Dacă aş mai avea putere de dat, ți-aş da totul ție. Vei avea nevoie de ea pentru a ține împreună această Republică nou-născută a noastră.

Mon Mothma închise ochii şi apucă mâna Liei cu o strânsoare surprinzător de fermă.

— Chiar şi atunci când nu voi mai fi, voi veghea asupra ta.

Fără cuvinte, Leia îngenunche la căpătâiul lui Mon Mothma pentru mult timp, până târziu în noaptea de pe Coruscant.

Capitolul 30

În interiorul *Instalației din Foale*, unul dintre membrii Echipei Forțelor Speciale a lui Wedge descifrase suficiente comenzi de bază pentru a declanşa alarma la nivelul întregii instalații. Prin sistemul de intercomunicații, o voce necunoscută strigă:

— Alertă roşie, un Distrugător Imperial a apărut în apropiere. Alertă roşie! Pregătiți-vă de atac.

Wedge stătea lângă Qwi în vechi ei laborator gol, în timp ce priveau cu uimire carcasa cicatrizată şi înnegrită a *Gorgonei*. Nava mamut virase în direcția poziției de deasupra grupului de stânci legate între ele.

— Vai de mine! spuse C3P-O. Credeam că suntem în siguranță aici.

Wedge prinse mâna palidă a lui Qwi.

— Haide, trebuie să ajungem în sala de operațiuni.

Alergară pe coridoare. Qwi făcea tot posibilul să-l conducă, deşi adesea nu-şi amintea în ce direcție să meargă. C3P-O, cu servomotoarele sale zbârnâind, venea după ei cât de repede putea merge.

— Aşteptați-mă! Oh, de ce se întâmplă mereu asta?

În interiorul sălii de operațiuni, Wedge fu uşurat să vadă că o duzină de soldați de-ai săi ajunseseră acolo înaintea lui şi se înghesuiau deja să opereze comenzile. Câteva dintre grupurile de calculatoare funcționau defectuos, dar restul fuseseră pornite. Rețelele de senzori revărsau date pe ecranele lor.

Wedge îşi puse mâinile pe umerii lui Qwi, lipindu-şi fața de a ei şi uitându-se în ochii ei mari.

— Qwi, încearcă să-ți aminteşti! *Instalația din Foale* are vreo apărare proprie?

Ea privi prin luminatorul cu grilaje, văzând forma de vârf de săgeată iminentă a Distrugătorului şi arătă cu degetul în sus.

— Aceea era apărarea noastră. *Instalația din Foale* depindea în întregime de flota Amiralului Daala.

Se repezi la una dintre consolele de calculator stinse şi folosi tastatura muzicală pentru a-şi fluiera parola în sistem, sperând să poată să treacă peste circuitele deteriorate cu propriile fişiere şi să selecteze unele dintre programele de operare de nivel superior.

— Avem scuturi, spuse Qwi, dacă am putea să le amplificăm.

Cinci tehnicieni grăbiți se apropiară pentru a o ajuta, folosindu-şi propria experiență pentru a accesa generatoarele şi a consolida câmpul de forță protector din jurul planetoizilor.

— Vom rezista deocamdată împotriva unui asalt, spuse un tehnician, dar asta mă face să mă simt foarte inconfortabil, Generale Antilles. Reactorul de energie este deja instabil, iar noi îl supunem unei solicitări enorme. Am putea să ne pecetluim propria soartă.

Privirea lui Wedge se îndreptă spre Qwi şi apoi spre soldați.

— Ei bine, e moarte sigură dacă nu facem ceva să ne protejăm acum. Am luat ceea ce ne trebuie. Cred că e timpul să părăsim *Instalația din Foale*. Pregătiți navele

pentru părăsirea zonei.

— Dacă ne va lăsa Daala, spuse Qwi. Mă îndoiesc că ne va permite să plecăm, acum că i-am descoperit secretele.

Ochii lui Wedge clipiră brusc în semn de realizare.

— Am scos din funcțiune unul dintre motoarele corvetei pentru piese de schimb pentru reactorul de putere! Una dintre navele mele este paralizată şi nu se poate mişca. Alergă la stația de comunicații şi activă un semnal cu rază îngustă către corveta incapacitată. Căpitane Ortola, lansează toate escadrilele de nave de luptă din cala ta – acum. Luați tot personalul şi transferați-vă pe *Yavaris* sau pe una dintre celelalte două corvete. Fără manevrabilitate, nava ta este principala țintă.

— Da, domnule, confirmă vocea Căpitanului Ortola.

Ecranul de vizualizare trapezoidal larg din capătul îndepărtat al sălii de operațiuni răsună de statică, apoi o imagine a Amiralului Daala cu părul înflăcărat umplu ecranul. Aceasta se aplecă înainte în zona de vizualizare. Ochii ei păreau să arunce cu săgeți ascuțite direct în inima lui Wedge.

— Gunoaie Rebele, nu veți părăsi în viață *Instalația din Foale*. Informațiile din această instalație sunt acum compromise, pătate de sabotajul vostru. Nu mă interesează să vă predați sau să fugiți. Ci doar distrugerea voastră.

Daala încheie ea însăşi transmisia înainte ca Wedge să poată formula un răspuns. El clatină din cap la statica pâlpâitoare care se estompase într-un gri tern, apoi se întoarse spre Qwi şi îşi simți inima bătând cu putere.

— Qwi, eşti sigură că nu mai e nimic altceva aici pe care să-l putem folosi? Vreo altă armă?

— Aşteaptă, spuse Qwi. Chewbacca a luat o echipă în hangarul de întreținere pentru a salva sclavii Wookiee. Întotdeauna erau mai multe navete de asalt sau nave de luptă la care se lucra. Poate acelea?

Unul dintre luptătorii de comando ai Noii Republici îşi ridică capul.

— Navete de asalt? Probabil din clasa Gamma. Nu-s spectaculoase, dar sunt puternic blindate şi bine echipate cu arme, valorând cât zece dintre navele noastre de luptă. Ar putea fi un plus binevenit în luptă. Daala are doar un singur Distrugător împotriva noastră, dar tot depăşeşte forța combinată a corvetelor şi a lui *Yavaris*.

Şeful de escadrilă îşi coborî privirea spre o listă de echipamente care se derula pe un ecran de date.

— Exact cum mă temeam, domnule. Astea sunt modele vechi. Au nevoie de un droid de pilotaj pentru a efectua manevre complicate, mai ales în acest mediu gravitațional. Probabil că am putea să o facem cu un singur droid şi cu legături între sistemele de navigație separate.

În acel moment, cu paşi apăsați şi zumzet de servomotoare, C3P-O se grăbi să intre în sala de operațiuni, emițând un suspin puternic de uşurare.

— Ah, iată-vă! În sfârşit, v-am găsit.

Wedge, Qwi şi toți ceilalți se întoarseră să se uite la droidul auriu.

* * *

C3P-O înaintă consternat, cu brațele fluturând, în timp ce parcurgea o rampă abruptă în hangarul de întreținere căptuşit cu piatră.

— Nu ştiu de ce toată lumea continuă să mă trateze ca şi cum aş fi un fel de…

proprietate, spuse el.

Chewbacca mârâi o replică ascuțită, iar C3P-O se răsti la el.

— Asta nu are nicio legătură cu ideea. De fapt, eu…

Chewbacca îl ridică pe droidul auriu şi îi aşează tot corpul pe rampa de intrare a unei navete de asalt din clasa Gamma. Sclavii Wookiee recent eliberați, împreună cu un grup de comandou al Noii Republici, se urcaseră în cele cinci navete blindate care rămăseseră în hangar. Fiecare navă fusese ținută în perfectă stare de funcționare de echipajele Wookiee.

De sus, răsunară lovituri neaşteptate şi surde prin asteroid, în timp ce *Gorgona* îi bombarda cu rafale de turbolaser. Chewbacca şi ceilalți Wookiee urlară spre plafon, zgomotele lor animalice răsunând mai tare decât tunetul atacului. Un praf slab se scurgea în jos, desprins din pereții de piatră.

— Încă mai cred că o să regret asta, spuse C3P-O. Nu am fost conceput pentru genul ăsta de muncă. Pot să comunic cu alte computere tactice şi să coordonez traiectoriile de zbor, dar să devin responsabil de strategie…

Chewbacca îl ignoră şi urcă în vehicul. Văzând că argumentele sale erau inutile, droidul auriu urcă pe rampă în interiorul navetei de asalt.

— Dar, din nou, sunt întotdeauna fericit să ajut, acolo unde este nevoie.

Ceilalți Wookiee, printre care şi bătrânul pipernicit, Nawruun, îşi ocupaseră locurile în scaunele tunarilor, gata să distrugă navele de luptă TIE.

Chewbacca se prăbuşi în scaunul prea mic al pilotului navetei de asalt şi îl făcu pe C3P-O să se aşeze lângă el în scaunul copilotului.

— Oh, foarte bine, spuse C3P-O şi inspectă computerul, hotărând cum să comunice cel mai bine cu el.

Mai multe explozii rezultate în urma atacului lansat de pe *Gorgona* răzbăteau prin pereții groşi, însă fură curând eclipsate de mârâitul motoarelor repulsoare ale navetelor. Chewbacca ridică nava puternic înarmată de pe platformă şi o ghidă pe coridorul de lansare. Câmpurile de reținere a atmosferei se închiseră în spatele lor chiar înainte ca uşile grele de lansare să se deschidă spre spațiu ca o gură verticală uriaşă.

C3P-O se conectă la computerele de ghidare şi la programarea direcțională a tuturor celor cinci navete de asalt. În spatele lor, navetele identice zburau în formație strânsă, prinzând viteză.

— Este destul de antrenant, spuse C3P-O.

Chewbacca apăsă pe comenzi până când naveta trecu precum un proiectil prin uşile de lansare şi se îndepărtă de scutul de protecție al *Instalației*. Deasupra, roiuri de nave de luptă curgeau din corvetele Corelliene. Fregata *Yavaris* începu să tragă asupra Distrugătorului în timp ce Daala continua să arunce o ploaie de proiectile turbolaser asupra *Instalației*. Dinspre uşile inferioare ale hangarului *Gorgonei*, escadrilele de nave de luptă TIE ieşeau ca nişte mynocki speriați dintr-o peşteră.

Chewbacca îşi activă sistemele de armament, iar C3P-O se conectă la schemele de atac preprogramate. Cele cinci navete de asalt lansate de pe *Instalația din Foale* se scufundară în inima bătăliei spațiale în plină desfăşurare.

— Vai de mine! spuse C3P-O.

Capitolul 31

Când Leia răspunse la apelul de la uşa locuinței sale din Palatul Imperial reconstruit, văzu că era ora cea mai târzie a unei nopți agitate. Pentru o clipă avu un gând înfiorător, că Han s-ar fi putut întoarce deja de pe Kessel. Dar când îşi îndepărtă somnul din ochi şi deschise uşa, îl găsi pe fratele ei, Luke, stând la uşă. Se opri o clipă, complet uimită, apoi se repezi să-l îmbrățişeze.

— Luke! Când ai venit pe Coruscant?

Cu coada ochiului zări un alt tânăr care stătea în lateral, în coridorul întunecat. Recunoscu părul negru şi ciufulit al lui Kyp Durron; ochii îi erau adânciți şi posomorâți – nu mai era adolescentul îndrăzneț pe care îl salvase Han din minele de mirodenii de pe Kessel.

— Oh, Kyp, spuse ea cu o voce lipsită de emoție, neutră.

Revederea tânărului o neliniştea. Fusese prietenul drag al lui Han, un tovarăş de aventuri savuroase – dar trecuse de partea întunecată, îl atacase pe Luke, omorâse milioane de ființe, se întorsese împotriva lui Han…

Fața şi ochii lui Kyp păreau acum bătrâni, epuizați după traumele pe care le îndurase – şi le provocase. Leia mai văzuse ochi ca aceia doar o singură dată: la fratele ei, după ce se confruntase cu faptul că Darth Vader era propriul său tată. Dar Kyp trecuse printr-un iad la fel de cumplit ca şi cel al lui Luke.

Un mic droid de curierat zbură pe hol, clipind cu lumini roşii pentru a-i avertiza pe ceilalți să se ferească, în timp ce se deplasa cu treburi urgente, chiar şi la o oră atât de târzie din noapte.

Cu o tresărire de jenă, Leia îşi aminti de manierele ei.

— Vă rog, intrați.

Din camera din spate apăru Winter, alunecând înainte desculță şi tăcută, purtând doar o îmbrăcăminte lejeră de dormit. Părea gata de acțiune, ca nu cumva vreun alt pericol să se abată asupra copiilor. Îşi plecă formal capul când îl văzu pe Luke.

— Salutări, Maestre Skywalker, spuse ea.

Luke îi zâmbi şi îi făcu semn din cap.

— Bună, Winter.

Winter se întoarse în camera ei.

— Mă duc să văd ce fac copiii, spuse ea.

Dispăru, fără să le dea şansa de a mai spune ceva.

Leia se uită din nou de la Kyp la Luke, simțind o oboseală profundă în spatele ochilor şi durând-o capul. Se bazase pe prea multe băuturi stimulante, petrecuse prea mult timp negociind cu alți membri ai Consiliului şi dormind prea puțin.

Luke închise uşa în urma lui când el şi Kyp intrară în sufragerie. Leia îşi aminti că fratele ei o antrenase în această încăpere, încercând să-i deblocheze potențialul Jedi. Acum, însă, simțea că Luke avea o agendă mult mai de rău augur.

— Han este aici? izbucni Kyp, uitându-se prin încăpere.

Leia observă că încă mai purta pelerina neagră pe care i-o oferise Han în dar;

dar acum Kyp părea să o poarte ca pe un simbol peste o salopetă uşoară, un memento pentru sine însuşi asupra a ceea ce putea deveni.

— A plecat pe Kessel cu Lando, spuse Leia, un zâmbet obosit trăgându-i colțurile gurii. Lando vrea să încerce să preia minele de mirodenii.

Kyp se încruntă nesigur. Luke se aşeză pe una dintre pernele canapelei şi se aplecă în față, împletindu-şi degetele. Îşi îndreptă privirea intensă spre Leia.

— Leia, avem nevoie de ajutorul tău, spuse el.

— Da, mi-am dat seama de asta, răspunse Leia cu o notă de ironie. Voi face tot ce pot, bineînțeles. De ce aveți nevoie?

— Kyp şi cu mine am... făcut pace. El are potențialul de a fi cel mai mare dintre Jedi pe care îi antrenez, dar mai este un lucru pe care trebuie să-l facă înainte de a-l considera complet absolvit.

Leia înghiți în sec, temându-se deja de ceea ce ar putea spune.

— Şi care este acest *singur lucru*?

Luke nici nu tresări.

— *Zdrobitorul de Soare* trebuie să fie distrus. Toată lumea din Noua Republică ştie asta. Însă Kyp trebuie să o facă el însuşi.

Leia clipi pur şi simplu din ochi, incapabilă să spună ceva.

— Dar... cum îl poate distruge? spuse ea în cele din urmă. Din câte ştim noi, este indestructibil. L-am aruncat deja în miezul unei planete gazoase, dar Kyp – îşi întoarse privirea exasperată asupra tânărului – a reuşit să îl recupereze. Presupun că nici dacă ar fi fost aruncat într-un soare nu ar fi contat prea mult.

Kyp clătină din cap.

— Nu, aş fi putut să îl recuperez la fel de uşor.

Leia se uită neputincioasă la Luke, întinzându-şi mâinile.

— Şi ce altceva...?

— Kyp şi cu mine vom zbura cu *Zdrobitorul de Soare* înapoi la *Foale*. Va seta pilotul automat şi îl va arunca într-una dintre găurile negre. Cu sau fără armură cuantică, va fi distrus. Nu există o modalitate mai sigură de a şterge ceva din acest univers.

Kyp interveni.

— Ştiu că *Zdrobitorul de Soare* trebuie să luat atât de la Imperiu, cât şi de la Noua Republică. Eu... Doctorița Xux nu-şi mai aminteşte cum să îl reconstruiască. Galaxia nu va mai trebui să se teamă niciodată de o asemenea amenințare.

Postura lui se înăspri, bărbia i se ridică, iar ochii îi redeveniră vii. Vinovăția şi durerea fuseseră înlocuite de o privire de mândrie şi determinare. Luke puse o mână pe antebrațul tânărului, iar Kyp tăcu, mulțumit să-l lase pe Luke să continue.

— Leia, ştiu că ai fost numită noul Şef de Stat. Poți face ca acest lucru să se întâmple. Se aplecă în față, vorbindu-i cu energia idealistă şi copilăroasă pe care şi-o amintea din anii trecuți. Ştii că am dreptate.

Leia clătină din cap, temându-se deja de uriaşa bătălie diplomatică pe care va trebui să o ducă la simpla menționare a cererii absurde a lui Luke.

— Vor fi multe discuții aprinse. Majoritatea membrilor Consiliului vor refuza să-l lase pe Kyp să se apropie din nou de *Zdrobitorul de Soare*. Ce îl va opri să se dezlănțuie prin galaxie şi să distrugă şi mai multe sisteme stelare? Îşi pot asuma acest risc? Putem noi face asta?

— El trebuie să-şi asume acest risc, spuse Luke. Trebuie să înfrunte acest risc.

Iar eu voi fi acolo cu el.

Leia îşi muşcă buza. Fratele ei putea fi atât de energic. Îl cunoştea suficient de bine încât să nu fie pur şi simplu uimită de ceea ce putea face un Jedi... dar era încrezătoare că Luke putea să-şi ducă la îndeplinire cererea.

— Ştii ce-mi ceri? spuse ea cu o voce blândă, rugătoare.

— Leia, la fel cum eu a trebuit să-l înfrunt pe tatăl nostru, acesta este un test pe care Kyp trebuie să-l termine. Spune Consiliului că, dacă trece cu succes acest test, Kyp Durron ar putea deveni cel mai puternic Cavaler Jedi din această generație.

Leia suspină şi se ridică în picioare.

— În regulă. Voi încerca...

Kyp o întrerupse şi spuse:

— Nu există nicio încercare: Faci sau nu faci. Apoi îşi permise un zâmbet ironic, făcând un gest spre Luke. Cel puțin aşa spune el întotdeauna.

Capitolul 32

Han Solo strânse din dinți în timp ce trăgea de comenzile *Şoimului*. Cargobotul uşor modificat zbură în sus şi într-o buclă strânsă spre înapoi. Sclipirea orbitoare a superlaserului *Stelei Morții* se estompase până la o dungă luminoasă, în timp ce rămăşițele lunii Kessel se transformară într-ul nor care se extindea rapid.

— Aia urma să fie garnizoana mea! strigă Lando. Vocea lui tremura. Mai întâi Moruth Doole, acum o *Stea a Morții* – afacerea asta devine din ce în ce mai proastă.

Mara Jade, cu fața dură ca piatra cizelată, se aplecă rapid între Han şi Lando aflați pe cele două scaune din cabină şi strigă în unitatea de comunicații.

— Sunt Mara Jade. Toate navele să raporteze. Câte am pierdut? Ordinul de evacuare a fost transmis la timp?

Una dintre gărzile Mistryl răspunse cu voce rece.

— Da, Comandante Jade, spuse femeia războinică. Am evacuat la primul semn al intrusului. Toate navele, cu excepția a două, au reuşit să se îndepărteze de bază. Încă una a fost lovită şi distrusă de resturile exploziei.

Mara încuviință din cap sumbru.

— Înseamnă că încă avem o forță de luptă suficientă, spuse ea.

— Forța de luptă! spuse Han. Împotriva chestiei ăleia? Pentru a face ce? Este o *Stea a Morții*, nu un cargobot.

Privi prin fereastra de deasupra capului şi văzu prototipul scheletic deasupra Kesselului. Super-arma părea să mediteze la distrugerile pe care tocmai le provocase.

— Dar, Han, imploră Lando, trebuie să facem ceva înainte să distrugă şi planeta. Gândeşte-te la toate mirodeniile de acolo.

Mara apucă din nou comunicatorul.

— Formație de atac gamma, spuse ea. Vom porni şi vom lovi *Steaua Morții*. Se întoarse spre Han şi îşi coborî vocea. Dacă e doar un prototip, cred că nu vor avea apărarea pe care o avea adevărata *Stea a Morții*, fără escadrile de nave de luptă TIE, fără fortificații turbolaser pe toată suprafața. Acesta este motivul pentru care flotele voastre Rebele au suferit cele mai multe daune, nu-i aşa?

— Nu în totalitate, spuse Lando. A doua *Stea a Morții* şi-a folosit superlaserul împotriva câtorva dintre navele noastre capitale.

Mara îşi strânse buzele în timp ce se gândea.

— Atunci va trebui să-i ținem ocupați. Nu cred că acel superlaser poate fi foarte eficient în a ținti obiectele mici în mişcare.

— Nu-mi plac şansele astea, spuse Lando.

— Nu-mi spune niciodată care sunt şansele, spuse Han, aplecându-se peste console şi ghidând nava în poziție.

— Cine, eu? spuse Lando, ridicând sprâncenele. Mie îmi plac cauzele pierdute.

Şoimul Mileniului se înălță în avangarda formației de atac a contrabandiştilor. Han rămase impresionat să vadă cum varietatea de nave mari şi mici se aşezau într-un tipar perfect, ca şi cum ar fi fost antrenate şi organizate. Grupul pestriț trebuie să fi avut un mare respect pentru Mara Jade, realiză el; de regulă, contrabandiştii erau

recunoscuți ca fiind independenți şi că nu primeau ordine de la nimeni.

Una dintre celelalte nave, un Z-95 Headhunter insectil – tipul de navă pe care o pilota adesea Mara – trecu pe lângă *Şoim*. Pilotul ei vorbi pe canalul deschis.

— Aici Kithra. Eu mă voi ocupa de partea din dreapta, Shana se va ocupa de cea din stânga. Tu zbori în centru, *Şoimule*, şi vom lovi *Steaua Morții* în toate cele trei locuri deodată.

Han recunoscu vocea fără menajamente a unei alte gărzi Mistryl. Câte adusese cu ea?

— De acord, Kithra, spuse Mara. Se întoarse să se uite la Han. Ei bine, Solo, eşti gata să conduci atacul?

— Niciodată nu am intenționat să pilotez *Şoimul* împotriva unei *Stele a Morții*, gemu el, chiar dacă se pregătea de luptă. Eu doar îl aduceam pe Lando pe Kessel.

— Gândeşte-te la asta ca la un bonus suplimentar, spuse Mara.

— Haide, Han, îl îndemnă Lando, înainte ca *Steaua Morții* să tragă din nou.

— Bine că nu e Leia aici, mormăi el. Probabil că ar fi reuşit să mă convingă să renunț la nebunia asta.

În timp ce navele convergeau spre colosul scheletic, superlaserul mai lovi încă o dată, pârjolind țesătura spațiului cu un foc de smarald – dar raza trecu printre navele împrăştiate care veneau asupra lui, fără să provoace pagube.

— Ridicați scuturile, spuse Han, deşi nu ar fi de folos în fața acestei chestii.

De o parte şi de alta a *Şoimului*, cele două segmente ale flotei de contrabandişti se desprinseseră ca pielea de pe un şarpe şuierător: o parte condusă de Kithra în nava ei Headhunter, cealaltă condusă de Shana la bordul unui crucişător spărgător de blocadă, un precursor mai greoi al navei uşoare de tipul *Şoimului*.

Navele contrabandiştilor înaintară, cu tunurile de energie pornite, desenând o dâră mortală de foc pe suprastructurile şi grinzile uriaşei sfere.

Han lansă trei torpile protonice în labirintul de grinzi transversale şi suporturi, în timp ce se îndreptau spre uriaşa construcție. Câteva grinzi ranforsate străluciră topite în urma impactului proiectilelor şi a razelor de energie.

— O să ne ia un an să tăiem chestia asta, spuse Han, trăgând cu armamentul din față al *Şoimului*.

— Nu am pretins niciodată că va fi uşor, spuse Mara.

* * *

Cozile cefalice ale lui Tol Sivron tresăriră. Îşi încruntă ochii săi negri şi îi miji spre navele mici care se apropiau. Păreau atât de banale, cu sistemele lor de armament atât de neînsemnate.

— Nu-mi vine să cred că ne atacă, spuse el. Ce cred că vor realiza?

La stația tactică, Căpitanul trupelor de şoc vorbi prin casca sa albă.

— Dacă îmi permiteți să vă atrag atenția, domnule Director, această stație de luptă este doar un concept. N-a fost niciodată proiectată să se poată apăra împotriva mai multor amenințări mici. De fapt, *Steaua Morții* a fost concepută pentru a găzdui peste şapte mii de nave de luptă TIE, ca să nu mai vorbim de mii de turbolasoare de suprafață şi tunuri ionice şi de o escortă de câteva Distrugătoare de clasă Imperială. Noi nu avem nimic din toate astea. Individual, aceste nave Rebele pot fi doar o amenințare minoră, dar împreună ne pot hărțui pentru o perioadă îndelungată şi,

dacă avem ghinion, pot provoca daune structurale semnificative.

— Vrei să spui că nu avem propriile noastre nave de luptă? spuse Tol Sivron cu o dezaprobare severă. Asta a fost o planificare proastă. Cine a scris acea secțiune a procedurii? Vreau să ştiu imediat.

— Domnule Director, zise soldatul cu o notă de exasperare în vocea sa filtrată, asta nu contează în acest moment.

— Pentru mine contează! spuse Tol Sivron.

Se întoarse spre Yemm, cel cu fața de demon, care deja răscolea înregistrările.

— Se pare că de acea secțiune a fost responsabilă Qwi Xux, domnule Director, spuse Yemm. Şi-a dedicat o mare parte din timp funcționării şi performanței superlaserului, acordând o importanță redusă considerațiilor tactice.

— Văd că am găsit o greşeală în sistemul nostru de omologare, suspină Sivron. Asemenea puncte slabe nu ar fi trebuit să treacă niciodată prin rapoartele de progres şi şedințele de analiză.

— Domnule Director, zise Doxin, să nu permitem ca acest lucru să umbrească performanța minunată a superlaserului *Stelei Morții* în sine.

— De acord, de acord, spuse Sivron. Ar trebui să organizăm imediat o întâlnire pentru a discuta implicațiile…

Căpitanul trupelor de şoc se ridică de la postul său.

— Domnule Director, trebuie să stabilim imediat câteva priorități! Suntem atacați.

O explozie externă făcu să vibreze cadrul *Stelei Morții* în jurul camerei de control.

— Sunt trei lovituri directe cu torpile protonice, spuse soldatul. Până acum.

În timp ce Sivron privea, patru nave Z-95 Headhunter coborâră în picaj asupra suprastructurii, cu motoarele strălucind.

— Ei bine, atunci trageți din nou cu laserul, spuse Tol Sivron. Poate reuşim să lovim pe unul dintre ei de data asta.

— Nucleul energetic este încărcat doar pe jumătate, remarcă Doxin.

Sivron se răsuci şi îşi despărți buzele pentru a-i arăta dinții ascuțiți.

— Nu este suficient pentru a doborî câteva nave mici?

Doxin clipi cu ochii lui porcini ca şi cum n-ar fi luat în calcul acea posibilitate.

— Păi, ba da, domnule – da, aşa este. Gata de tragere.

— Când vă convine, domnule Şef de Divizie, spuse Sivron.

Nerăbdător, Doxin vorbi în interfon, ordonând artileriştilor să tragă. După câteva secunde, incredibilul fascicul de lumină țâşni; laserele laterale fuzionară într-un punct focal şi se uniră într-un berbece laser care străbătu marginile grupului de nave de luptă care se apropia, vaporizând un vechi crucişător spărgător de blocadă aflat în avangarda flancului stâng. O altă navă fu avariată de efectul exploziei, dar forțele de atac se împrăştiară şi dispărură în suprastructură ca nişte paraziți, trăgând din nou.

— Ați văzut asta? spuse Doxin cu o plăcere evidentă. Am lovit una!

— Ura! spuse Golanda acru de pe scaunul ei. Vocea ei nu exprima absolut niciun entuziasm. Mai sunt doar vreo patruzeci la rând şi nici măcar nu puteți trage din nou cu superlaserul timp de cincisprezece minute.

— Domnule Director, dacă îmi permiteți să fac o sugestie, spuse Căpitanul trupelor de şoc. Am testat cu succes prototipul laserului, dar nu ar avea niciun rost

să mai stăm aici. Să îndurăm deteriorarea inutilă a acestei arme deosebite ar fi o nebunie. Ar trebui să protejăm *Steaua Morții* pentru a o putea prezenta intactă autorităților Imperiale.

— Şi ce sugerezi să facem, Căpitane? spuse Tol Sivron, înfigându-şi ghearele lungi în cotiere.

— Ar trebui să ne retragem în grupul din *Foale*. Mă îndoiesc că aceste nave mici ne vor urmări. Nu suntem foarte manevrabili, dar putem obține o viteză considerabilă. Rețineți că nu trebuie să ne întoarcem până la *Instalație*, ci doar până în partea opusă a aglomerării, unde ne putem ascunde. Căpitanul făcu o pauză, apoi spuse încet: Odată ajunşi acolo, veți avea timp să organizați o şedință îndelungată, pentru a decide ce să faceți. Puteți discuta întreaga situație în comitet, dacă doriți.

Tol Sivron se lumină.

— Bună idee, Căpitane. Îngrijiți-vă de asta. Să plecăm de aici cât mai repede.

Căpitanul trupelor de şoc introduse un nou curs pentru prototip. Sfera uriaşă cu rama expusă se roti în jurul axei sale şi acceleră departe de Kessel, greoaie, dar căpătând viteză pe măsură ce lăsa în urmă puzderia de nave.

* * *

După ce flacăra celei de-a treia lovituri a *Stelei Morții* dispăru, Han Solo îşi frecă scânteile din ochi, percepând o serie de culori distorsionate.

— A fost prea aproape, spuse el. Marginea fasciculului ne-a prăjit scuturile frontale.

Crucişătorul Shanei fusese distrus, iar unele nave băteau acum în retragere.

— Trebuie să ne regrupăm, se auzi vocea Kithrei prin sistemul de comunicații.

— Cred că ar trebui să plecăm de aici, spuse Han.

— Priviți! îl întrerupse Lando în timp ce structura *Stelei Morții* se întorcea şi începea să accelereze departe de Kessel. I-am pus pe fugă.

— Deocamdată, spuse Mara, dar s-ar putea să se retragă doar cât să îşi reîncarce miezul energetic pentru a putea ataca din nou.

— Kessel nu va fi în siguranță cât timp chestia aia este acolo, spuse Lando. Han, trebuie să intrăm. Hai să ducem *Şoimul* până la miezul energetic.

— Eşti nebun, Lando? întrebă Han, ridicându-şi vocea. Asta este nava mea, nu uita.

— Nu contest asta, spuse Lando, ridicând mâinile, dar am mai zburat cu ea în interiorul unei *Stele a Morții*. Îți aminteşti?

— Am o presimțire proastă în legătură cu asta, murmură Han, şi îi aruncă o privire pe furiş lui Mara Jade. Dar ai dreptate. Nu putem fugi, pur şi simplu. Dacă prototipul cade în mâinile Imperialilor, ar putea provoca mult mai multă suferință decât vreau să fiu eu responsabil. Hai să continuăm.

Apoi apăsă pe acceleratoare. Mara trimise ordine către flota ei.

— Toate navele să se retragă. Noi mergem acolo. Singuri.

Şoimul porni prin labirintul de coşmar de grinzi, sisteme de răcire şi ventilație, conducte de energie şi substații care formau structura interioară a prototipului *Stelei Morții*. Pasarelele se întindeau prin spațiile deschise ca nişte pânze de păianjen.

Şoimul înainta spre interior, pătrunzând din ce în ce mai adânc în construcție, pe măsură ce structura devenea tot mai densă şi mai complexă. Han rotea nava la

stânga şi la dreapta pentru a se strecura prin pasajele înguste.

Chiar în față, în mijlocul unui coridor imens deschis, o macara de construcție mamut se prăbuşi din ancorele sale, dislocată de atacul contrabandiştilor şi de mişcarea bruscă şi şovăitoare a prototipului. Macaraua căzu, rostogolindu-se în tăcere prin vidul spațiului, direct în calea *Şoimului*.

— Atenție! strigă Lando.

Han apăsă pe butoanele de tragere şi trimise o salvă convergentă din tunurile sale laser, dezintegrând maşinăria în cădere într-o coloană în expansiune de gaz incandescent şi abur metalic. Lando se lăsă pe spate şi închise ochii cu un suspin înfiorător. În timp ce *Şoimul* se rostogolea, pasagerii fură bruscați şi zdruncinați. Fragmente mari loviră scuturile deflectoare, scântei zburară din panourile de control, iar fumul se revărsă din panourile motoarelor de sub plăcile de podea.

— Avem o avarie! strigă Lando.

Han se luptă pentru control.

— Va rezista, spuse el, ca şi cum s-ar fi rugat.

Dintr-o dată, *Steaua Morții* tresări şi se împinse înainte, în timp ce se aprindeau motoarele sale subluminice grele. Han încercă să egaleze viteza, apropiindu-se de miezul energetic. *Şoimul* şovăi, abia răspunzând la încercările lui Han de a-l manevra. Trecură pe lângă grinzile masive care înconjurau miezul exterior, pătrunzând într-un spațiu închis imens, o cameră sferică ce conținea cele două secțiuni conice strălucitoare ale miezului energetic. Focul verde-albastru scânteia între contacte, în timp ce reactoarele pompau energie, reîncărcând arma pentru a trage din nou.

— Vorbind despre coşmaruri recurente, spuse Lando. Nu am vrut să mai văd aşa ceva în viața mea.

— Cred că suntem norocoşi, spuse Han, scanându-şi rapoartele de avarii. Avem mare nevoie de reparații, spuse el printre dinți strânşi. Ce moment prost pentru ca să se strice motoarele.

Steaua Morții se roti din nou, schimbând cursul şi accelerând încă o dată cu ajutorul unităților de propulsie ecuatoriale. Han evită cu greu o grindă în formă de arc de cerc care se înclină pentru a se izbi de ei; manevră *Şoimul* în jurul ei într-o buclă strânsă şi se îndreptă greoi spre suprastructura care ținea miezul reactorului.

— Trebuie să verific motoarele, spuse Han, dar nu pot face nimic cât timp *Steaua Morții* se mişcă şi se balansează în halul ăsta. Va trebui să ne aşezăm pentru moment.

— Să ne aşezăm? întrebă uimită Mara.

— Nu te agita aşa de tare. Am mai făcut asta o dată pentru a scăpa de urmărirea Imperiului, spuse el, afişând un zâmbet strâmb. Un mic truc drăguț încorporat în *Şoim*. L-am adăugat eu însumi. Han aduse nava în paralel cu una dintre grinzile groase. Este gheara mea de ancorare. Am folosit-o pentru a mă agăța de spatele unui Distrugător, apoi am plutit în derivă cu deşeurile în momentul în care flota a intrat în hiperspațiu.

Şoimul se fixă cu un clinchet. Chiar sub ei, cilindrul impunător al miezului energetic se aprinse, strălucind cu lumina sa mortală.

— Deocamdată suntem în siguranță aici, spuse Han. Dar dacă plănuiesc să se întoarcă în interiorul grupului de găuri negre, am putea avea parte de o călătorie pe cinste.

Capitolul 33

Călătorind împreună în spațiul restrâns din *Zdrobitorul de Soare*, Luke îl simți pe tânărul Kyp Durron apropiindu-se mental de el, pe măsură ce se îndreptau spre aglomerarea de găuri negre. Kyp își învingea treptat teama şi preocuparea față de puterile Jedi şi potențialul de a abuza de ele. După epifania sa din templul lui Exar Kun, devenise mai puternic, capabil să accepte provocarea. Dacă ar fi putut face față acestui test final, Luke ar fi ştiut că tânărul trecuse prin focul testării sale – fiind călit de forțe la fel de cumplite şi puternice ca şi cele pe care le îndurase el însuşi.

Surâse când îşi aminti cum Leia îl susținuse pe Kyp în şedința Consiliului, luptând pentru şansa pe care i-o oferise Luke. Chiar în timpul primei sale şedințe ca lider al Noii Republici, Leia prezentase cererea fratelui ei; în tumultul care urmase, ea îi motivase, îi ademenise sau îi făcuse de ruşine pe fiecare dintre ei pentru a-i da o şansă lui Luke. Ieşise din şedința de câteva ore în mijlocul unei zile luminoase de pe Coruscant. Kyp şi Luke, care o aşteptau într-una dintre cafenelele înalte de la mezanin, din cadrul imensului Palat Imperial, savuraseră băuturi calde şi gustaseră delicatese de pe o sută de planete care juraseră credință Noii Republici. Leia îşi înlăturase cele două gărzi de corp şi se grăbise să se întâlnească cu ei, în timp ce alți birocrați şi funcționari minori se ridicară de la mesele lor în semn de recunoaştere a noului lor Şef de Stat. Leia le ignoră atenția.

Fața ei era posomorâtă şi epuizată, dar nu-şi putea ascunde zâmbetul satisfăcut şi sclipirea din ochii ei mari.

— *Zdrobitorul de Soare* este la dispoziția ta, spuse ea. Ar fi bine să îl iei înainte ca cineva din Consiliu să decidă că victoria mea a fost prea uşoară şi să înceapă demersuri pentru a redeschide discuția.

Apoi Leia îşi întoarse privirea severă spre Kyp.

— Îmi pun în joc întreaga viitoare administrație pentru tine, Kyp.

— Nu vă voi dezamăgi, promisese Kyp, ținându-şi capul sus.

Luke nu avu nevoie de puterile Jedi pentru a simți determinarea tânărului.

Plecaseră de pe Coruscant în hiperspațiu, pe un curs direct spre grupul din *Foale*, de lângă Kessel. Mâncaseră rațiile şi împărtăşiră o tăcere caldă. Când terminară, Kyp căzu într-o transă profundă de revigorare, o formă de hibernare asemănătoare morții pe care Luke o preda tuturor elevilor săi; tânărul Jedi se trezi după numai o oră, părând foarte odihnit.

Pe drum, Kyp îi împărtăşise amintiri plăcute despre planeta sa natală, Deyer. Vorbea cu o voce ezitantă şi melancolică despre fratele său Zeth. În timp ce Luke îl asculta cu înțelegere tăcută, Kyp dădu frâu liber durerii sale şi plânse cu lacrimi purificatoare, permițându-şi în sfârşit să se bucure de libertatea acordată în urma viziunii spiritului fratelui său din templul de obsidian.

— Yoda m-a pus să dau şi eu un test, îi spuse Luke. A trebuit să intru într-o peşteră din mlaştinile de pe Dagobah, unde m-am confruntat cu o viziune a lui Darth Vader. L-am atacat şi l-am învins, doar pentru a descoperi că mă luptam cu mine însumi. Eu am eşuat testul, dar tu ai reuşit.

Luke se uită în ochii întunecați ai lui Kyp.

— Nu-ți promit că va fi uşor, Kyp, dar răsplata eforturilor tale va fi mare, iar întreaga galaxie va beneficia de pe urma lor.

Kyp îşi întoarse privirea ca şi cum ar fi fost jenat şi studie comenzile de pilotaj ale *Zdrobitorului de Soare*.

— Suntem gata să ieşim din hiperspațiu, spuse el. Ți-ai pus centura?

Luke încuviință din cap cu un zâmbet uşor. În jurul lor, hiperspațiul părea vânăt şi distorsionat din cauza apropierii de toate acele găuri negre.

Kyp se uită fix la cronometru şi se concentră în timp ce numerele se învârteau.

— Trei, doi, unu.

Eliberă manetele şi, dintr-o dată, ceața se desprinse din fereastra de vizualizare, iar spațiul real se concentră în jurul lor. Luke văzu nodul gazos îndepărtat al *Foalelor*, dar simți instantaneu o strângere în lăuntrul său, ca şi cum ceva era teribil de greşit.

— Ce s-a întâmplat cu Kesselul? spuse Kyp.

Luke descoperi forma mult mai apropiată şi deformată a Kesselului, mascată de un nor de resturi în expansiune.

— Luna garnizoană, spuse Kyp. A dispărut.

— Am fost detectați, spuse Luke. Se apropie mai multe nave.

Percepu furia şi consternarea piloților de pe navele de atac care acum prindeau viteză şi se îndreptau spre *Zdrobitorul de Soare*.

Difuzorul răsună cu o voce feminină puternică.

— Sunt Kithra din garda Mistryl, reprezentând Alianța Contrabandiştilor. Identificați-vă şi spuneți cu ce vă probleme ați venit în sistemul Kessel.

— Sunt Luke Skywalker, spuse el, reținându-şi un zâmbet încrezător. Ne aflăm aici cu afaceri pentru Noua Republică. Misiunea noastră este să distrugem *Zdrobitorul de Soare* şi am sperat să ne întoarcem pe Coruscant cu una dintre navele voastre. Mara Jade ne-a autorizat abia ieri prin transmisie subspațială.

— Comandantul Jade nu este acum aici, spuse Kithra. Dar m-a anunțat că veți veni. După cum vedeți, totuşi, am fost atacați recent.

— Spuneți-mi care este situația voastră, spuse Luke. Unde este Mara? Este în regulă? Dar Han Solo?

Kyp îşi lăsă ochii să se închidă pe jumătate, întinzându-se cu Forța, căutând. Îşi smuci capul spre stânga, spre masa învolburată a *Foalelor*.

— Han e acolo… e acolo.

Vocea lui Kithra se auzi din nou în difuzor.

— Ne-a atacat un prototip al *Stelei Morții*, explică ea, în timp ce navele contrabandiştilor se învârteau în jurul lor într-un contingent protector. Bănuim că fugea de forța de ocupație a Noii Republici care a intrat recent în aglomerare.

— Wedge şi Chewie sunt şi ei în interiorul *Foalelor*, îi spuse Luke lui Kyp.

— Ce s-a întâmplat cu Han? întrebă Kyp cu un ton de urgență crescândă.

— Navele noastre au lovit prototipul şi au provocat câteva pagube externe minore, dar Han Solo a zburat cu *Şoimul Mileniului* în interiorul structurii. Comandantul Jade ne-a ordonat să ne retragem. *Şoimul* a fost luat odată cu *Steaua Morții*, în timp ce se retrăgea spre *Foale*. Aveau de gând să încerce să-i saboteze miezul energetic, dar de atunci nu am mai auzit nicio veste de la ei.

— Cât timp a trecut?

— Doar câteva ore, răspunse Kithra. Ne-am gândit la opțiunile noastre.

Luke se uită la Kyp, iar ochii lor se întâlniră într-o îngrijorare comună.

— Nu avem nicio opțiune, spuse Luke.

Kyp aprobă din cap.

— Trebuie să-l ajutăm pe Han.

— Da, spuse Luke, înghițind în sec. Intrăm în *Foale*.

* * *

Pentru doi Jedi, găsirea unei căi sigure prin labirintul de puțuri gravitaționale se dovedi destul de simplă. Conlucrând împreună, Luke şi Kyp îşi consolidară reciproc percepțiile, zburând în tandem la bordul *Zdrobitorului de Soare*, ca nişte navicomputere legate între ele. *Nava se* zdruncina şi vibra din cauza solicitării. Luke simțea o extindere a minții sale în timp ce îşi lăsa simțurile să se întindă în exterior, ca şi cum ar fi fost trasă în jos, înspre găurile negre fără fund.

Kyp zbura cu ochii închişi, cu fălcile încleştate şi cu buzele trase înapoi într-o grimasă.

— Aproape am trecut, spuse el printre dinți.

După ce trecuseră printr-o veşnicie de culori supraîncălzite, căzură în bula liniştită din centrul aglomerării. Limpezindu-şi vederea, Luke căută prototipul *Stelei Morții*, aşteptându-se să o vadă trăgând asupra flotei de asalt a lui Wedge. Dar, în schimb, văzu o cu totul altă bătălie spațială în desfăşurare: Forțele Noii Republici trăgând, navele lansate în lupte frenetice, nu împotriva *Stelei Morții*, ci împotriva vârfului de lance mortal al unui Distrugător lovit şi cu răni de explozii.

— Este Amiralul Daala! spuse Kyp, cu o voce plină de ură.

Capitolul 34

Prototipul de tip schelet din fire metalice se ascunse, cu generatorul de energie descărcat, în partea îndepărtată a aglomerării din *Foale*, în timp ce Tol Sivron, Golanda, Doxin, Yemm şi Căpitanul trupelor de şoc se întruneau pentru a discuta implicațiile schimbării situației lor.

Fusese nevoie de ceva timp pentru a găsi o încăpere liberă care să poată fi transformată într-o sală de şedințe corespunzătoare, iar ei trebuiră să renunțe la băuturile calde şi la prăjiturile de dimineață. Dar acestea erau vremuri de urgență, recunoscu Sivron, şi trebuiau să facă sacrificii în numele Imperiului.

— Mulțumesc, Căpitane, pentru că ați semnalat această lacună în procedurile noastre, spuse el, arătând un zâmbet cu dinți ascuțiți.

Soldatul din trupele de şoc le arătase într-o anexă la procedurile de urgență, cu subtitlul *Diseminarea informațiilor*, o clauză referitoare la secretul total al invențiilor *Instalației din Foale – Accesul Rebelilor la datele de cercetare şi dezvoltare ale Instalației din Foale trebuie interzis cu orice preț*. Această clauză, susținea el, putea fi interpretată ca impunând distrugerea *Instalației*, acum că fusese invadată.

— *Cu orice preț*, repetă Căpitanul, înseamnă în mod clar că ar trebui să renunțăm la *Instalație* în sine, mai degrabă decât să-i lăsăm pe Rebeli să aibă acces la munca noastră.

— Ei bine, spuse Doxin, asta ne-ar da o altă ocazie de a utiliza superlaserul pentru binele Imperiului.

Îşi ridică sprâncenele subțiri ca firul de sârmă, astfel încât scalpul i se încreți ca nişte unduiri pe o dună de nisip.

Yemm, Devaronianul, continuă să răsfoiască paragraf după paragraf din procedurile de pe datapadul său, studiind terminologia.

— Nu văd nimic care să contrazică evaluarea Căpitanului, domnule Director Sivron, spuse el.

— În regulă, rezoluția a trecut, spuse Sivron. Vom direcționa prototipul înapoi în *Foale*, folosind traiectoria de zbor anterioară. Căpitane, ocupă-te de detalii.

— Da, domnule, spuse Căpitanul trupelor de şoc.

— Aşadar, totul este stabilit, spuse Tol Sivron, clănțănind cu ghearele sale lungi pe masa de lucru. Dacă nu avem alte probleme noi, şedința se suspendă.

Toată lumea se ridică în picioare pentru a pleca, aranjându-şi uniformele şi îndepărtându-se de masă.

Tol Sivron se uită la micul său cronometru; abia trecuseră două ore. Clipi din ochii săi mijiți, surprins. Asta fusese una dintre cele mai scurte întâlniri pe care le avusese vreodată.

Capitolul 35

Preocuparea ameţitoare a lui C3P-O cu privire la parametrii şi tacticile de luptă şi la navele care mişunau în jurul celor cinci navete de asalt de tip Gamma îi absorbea toată concentrarea. Uitase cu totul de spaima lui.

Gorgona survola ameninţătoare pe deasupra, trăgând asupra *Instalaţiei* sau în navele Noii Republici. Chewbacca mârâi, mijindu-şi ochii acoperiţi de blană pentru a studia schema de tragere a Distrugătorului. Şovăi, mârâindu-i o idee lui C3P-O şi, fără să aştepte vreun răspuns, deschise sistemele de comunicaţii cu rază strânsă.

Chewbacca vorbi rapid în limba Wookiee, ceea ce C3P-O consideră că era un lucru înţelept din punct de vedere tactic. Deşi el însuşi era un droid de protocol şi înţelegea mai mult de şase milioane de forme de comunicare, se îndoia că cineva de pe *Gorgonă* ar fi putut înţelege ce spunea Chewbacca. Chiar în timp ce confirmarea venea de la piloţii Wookiee aflaţi la bordul celorlalte navete de asalt, C3P-O îşi întrerupse întreaga concentrare pentru a-i vorbi Wookieeului.

— Pur şi simplu nu văd cum am putea distruge toate bateriile de turbolasere de pe flancul drept al Distrugătorului. Este sinucidere. De ce nu aşteptăm mai multe nave de luptă ale Noii Republici? Cred că asta ar fi în mod clar cea mai sigură strategie.

Chewbacca mârâi, iar C3P-O decise că nu era înţelept să mai insiste.

O escadrilă TIE zbură pe lângă ei, trăgând în rafale din tunurile lor laser. Una dintre navetele de asalt intră în focul încrucişat, iar când C3P-O reconstitui imaginile o clipă mai târziu, constată că suferise opt lovituri directe în decurs de două secunde. Scuturile şi plăcile carenei cedaseră, iar naveta explodă în timp ce TIE-urile treceau în viteză pentru a înfrunta X-interceptoarele şi Y-interceptoarele care se revărsau dinspre navele de luptă ale Noii Republici.

Chewbacca scoase un răget de durere văzând cum mor unii dintre prietenii săi recent salvaţi. Strigătul fu preluat şi de ceilalţi Wookiee prin sistemul de comunicaţii.

Odată cu explozia, C3P-O resimţi o dezorientare bruscă; fusese parţial legat de nava distrusă. Se simţea ca şi cum o parte din el ar fi fost deconectată.

— Vai de mine! spuse el, apoi îşi mută concentrarea pe gestionarea celorlalte navete. Chewbacca, ai tot sprijinul meu. Pur şi simplu nu le putem permite să facă aşa ceva.

Chewbacca îşi răcni acordul şi îi dădu lui C3P-O o palmă tovărăşească pe spate care practic îl trimise pe droid peste panourile de control. O mică dâră de lumină trecu pe lângă ei, iar C3P-O reuşi să îngheţe imaginea în senzorii săi optici: era forma cristalină a unei mici nave cu doi oameni. O recunoscu instantaneu.

— Vai de mine, acela nu este *Zdrobitorul de Soare*? întrebă C3P-O.

Preocupat, Chewbacca răcni o provocare în timp ce cele patru navete de asalt rămase se apropiau la mică înălţime de flancul drept al *Gorgonei*. Se înălţară deasupra topografiei complexe a fuzelajului, o pată de aflorimente indescifrabile, conducte, puţuri de combustibil, hublouri şi echipamente de susţinere a vieţii. Turbolasoarele grele ale Daalei trăgeau alternativ spre *Instalaţia din Foale* şi spre

navele de luptă ale Noii Republici.

Şapte TIE-uri se desprinseră de atacul principal şi se întoarseră în cerc pentru a se îndrepta spre escadrila lui Chewbacca. Dar piloții Wookiee declanşară o salvă de focuri de tunuri blaster grele din navetele de asalt. Bătrânul Nawruun şi alți câțiva Wookiee stăteau în scaunele tunarilor şi trăgeau neîncetat. O pânză de proiectile blaster ieşi din navete, lovind patru dintre navele de luptă TIE care atacau.

Alte două se îndepărtară brusc de puterea bruscă de foc şi se loviră de partea laterală a *Gorgonei*. Singurul supraviețuitor al grupului de atac se desprinse şi fugi pentru a aştepta întăriri. Chewbacca mârâi satisfăcut.

Navetele de asalt bombardară bateriile turbolaser ale Distrugătorului în timp ce înaintau şi apoi se întoarseră, lansând încărcătura de rachete de şoc. Cu toate aceste erupții de plăci ale fuzelajului şi sisteme de armament care explodau, Distrugătorul *Gorgona* era lipsit de apărare pe una dintre laturi.

— Oh, bine lucrat, Chewbacca! strigă C3P-O. Ai reuşit!

Chewbacca rânji satisfăcut. Hohote puternice şi triumfătoare veniseră din partea din spate a navetei de asalt şi din compartimentul tunarilor. Dar cum întăririle TIE se îndreptau spre ei, C3P-O se hotărî să înceteze cu frivolitățile.

— Scuzați-mă, domnilor, spuse el, dar n-ar fi mai bine să ne retragem acum?

* * *

Ca un pilot maestru, Kyp Durron conduse *Zdrobitorul de Soare* spre unul dintre planetoizi. Manevră nava în formă de spin prin uşile de acces şi intră în hangar. Luke îl lăsase pe tânăr să piloteze în timp ce el însuşi lucra la sistemele de comunicații, transmițând către fregata de escortă şi apoi către centrul de operațiuni al *Instalației*.

— Wedge, eşti acolo? Eşti în regulă? Spune-mi ce se întâmplă. Sunt Luke.

Un răspuns veni prin stația de comunicații, însoțit de o cacofonie de alarme şi ordine strigate, rapoarte de stare şi zgomotul de fond al loviturilor directe date de Distrugător.

— Luke, eşti în viață! Ce cauți aici?

Îşi dădu seama că Wedge se afla în interiorul aglomerării din *Foale* încă dinainte de înfrângerea lui Exar Kun.

— Am adus aici *Zdrobitorul de Soare* pentru a-l distruge. Dar se pare că şi tu ai propriile tale probleme.

— Aş avea nevoie de câteva ore ca să-ți spun tot ce s-a întâmplat de când a început operațiunea, spuse Wedge. Vocea lui era agitată. Eşti în siguranță?

— Suntem bine deocamdată, Wedge. Aterizăm într-unul dintre hangarele voastre de întreținere.

— Bine. Mi-ar prinde bine orice ajutor pe care mi-l poți oferi.

După ce Kyp securiză *Zdrobitorul de Soare*, deschise trapa, iar cei doi coborâră pe scara de metal. Porniră într-o alergare rapidă prin coridoarele curbe care făceau tuneluri prin roca moartă. Zgomotul ritmic al salvelor repetate ale Daalei răsuna prin pereți. Cei doi intrară în centrul de operațiuni, încercând să înțeleagă frenezia pregătirilor pe care le avea Wedge în desfăşurare.

Wedge Antilles alergă în față pentru a-şi îmbrățişa prietenul. Amândoi bărbații se bătură pe spate.

— Mă bucur atât de mult că te-ai întors printre noi, spuse Wedge cu o voce plină de întrebări nepuse. Apoi îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Kyp Durron, care stătea contrariat în prag. Ce caută el aici?

Lângă el, Qwi Xux îl văzu şi ea şi oftă, făcând un pas înapoi.

— Îmi pare rău, spuse Kyp încet.

Luke se uită cu severitate la Wedge.

— Kyp este aici pentru a ajuta, Wedge. S-a întors din partea întunecată, iar eu m-am împăcat cu el. Dacă încă îi porți pică, atunci discută cu el după ce se termină totul.

Wedge se uită la Qwi, iar fața ei blândă şi îngustă se înăspri înainte de a da scurt din cap.

— Kyp a venit aici să distrugă *Zdrobitorul de Soare* ca o formă de penitență, dar acum... Luke apucă umărul ucenicului său. Acum suntem doi Jedi care ne oferim serviciile în această luptă.

Wedge îl chemă pe unul dintre ceilalți soldați.

— Dă-mi o actualizare a situației, spuse el.

Echipa tactică îi dădu o listă cu navele de luptă dislocate, cu focurile de armă trase, o numărătoare a pierderilor inamicului şi ale aliaților.

— Echipa lui Chewbacca pare să fi distrus bateriile turbolaser de pe flancul drept al *Gorgonei*.

Wedge păru uşurat.

— Dacă am putea continua să o avariem pe Daala mai repede decât ne poate avaria ea pe noi...

Dădu din cap.

— Unde e Han? întrebă Luke.

Kyp tresări, aşteptând cu nerăbdare răspunsul. Wedge se încruntă.

— Ce vrei să spui?

Luke îi explică despre prototip şi cum Han, Lando şi Mara Jade fuseseră văzuți ultima dată în interiorul suprastructurii acestuia. Wedge clătină din cap.

— *Zdrobitorul de Soare* şi *Gorgona* sunt deja aici – acum îmi spui că se va întoarce şi *Steaua Morții*? Clipi din ochi cu neîncredere înainte să înceapă să dea ordinele la repezeală echipei tactice. Ați auzit ce a spus Luke! Se pare că ne aşteaptă o altă surpriză.

Nu părea posibil, dar toată lumea reuşi să se grăbească un pic mai mult. Luke privi prin luminatoarele largi ale centrului de operațiuni. O simțise înainte să o vadă.

Printre luminile aprinse ale bătăliei de deasupra capului şi zgomotul înăbuşit al exploziilor repetate, sfera scheletică a prototipului *Stelei Morții* apăru prin strălucirea pastelată a *Foalelor* şi intră în luptă.

Capitolul 36

Gheara de ancorare a *Şoimului Mileniului* îi ținea de suprastructura *Stelei Morții*, în timp ce sfera scheletică se punea din nou în mişcare şi se îndrepta spre grupul de găuri negre. Han, Mara şi Lando stăteau fixați în scaunele lor pivotante, strângând din dinți în fața atacului gravitațional. *Şoimul* rezistă, dar prototipul se clătina din cauza uriaşelor forțe de atracție.

După ce călătoria dură se termină, Han scană diagnosticele.

— Trebuie să facem ceva cu hipermotorul ăsta, spuse el. Dacă zburăm destul de repede, am putea să distrugem miezul reactorului şi să fugim. Dar la cum şchiopătează *Şoimul*, nu vom reuşi să scăpăm la timp.

Han îşi întoarse scaunul pentru a se uita la Lando şi Mara, îndepărtându-şi părul negru de pe ochi.

— Şi chiar dacă am reuşi să scăpăm la timp, nu am reuşi să ne întoarcem prin grupul din *Foale* fără o manevrabilitate de primă clasă.

— Ca să nu mai spunem că nu cunoaştem calea de ieşire, spuse Mara. Instinctul meu Jedi nu este suficient de puternic pentru o astfel de treabă.

— Eh, ăsta este un alt argument bun..., recunoscu Han.

— Dar Han, spuse Lando, trebuie să facem ceva. Dacă *Steaua Morții* s-a întors la *Instalația din Foale*, e clar că au gânduri rele.

— Da, spuse Han, dând din cap sumbru. Chewie este aici cu restul forței de ocupație. Nu-l voi abandona, pur şi simplu, dacă are probleme.

Mara se ridică în picioare.

— Deci este evident, spuse ea. Trebuie să dezactivăm superlaserul. Ridică din umeri. Dacă tot suntem aici.

— Dar motoarele de hiperpropulsie..., începu Han.

— Aveți costume de mediu, nu-i aşa? spuse ea. Un cargobot uşor ca *Şoimul* ar trebui să aibă cel puțin două pentru reparații de urgență.

— Daaa, spuse Han, prelungind cuvântul, încă incapabil să ghicească ce avea Mara în minte. Am două costume: unul pentru mine şi unul pentru Chewie.

— Bine, spuse Mara, pocnind din degete. Calrissian şi cu mine vom ieşi şi vom plasa detonatoare temporizate pe miezul reactorului. Tu lucrezi la hiperpropulsoare. Temporizatoarele ne vor permite să ieşim din suprastructură înainte ca acestea să explodeze.

Lando rămase cu gura căscată.

— Vrei ca eu...?

Ochii ei îl provocară.

— Ai vreo idee mai bună?

El ridică din umeri şi zâmbi.

— Ei bine, nu. Aş fi onorat să te însoțesc, Mara.

* * *

Lando strănută în timp ce-şi trăgea costumul imens căptuşit.

— Toată chestia asta miroase a păr de Wookiee, spuse el. Chewbacca a făcut cumva exerciții în chestia asta şi l-a pus deoparte ud?

Mânecile erau enorme, iar picioarele îi înotau în cizmele făcute pe mărimea Wookieeului. Trase țesătura voluminoasă în jurul taliei, pliu după pliu, apoi folosi curelele de ajustare pentru a o strânge mai tare în jurul lui. Se simțea ca şi cum ar fi păşit în interiorul unei saltele gonflabile uriaşe.

— Avem o treabă de făcut, Calrissian, spuse Mara. Nu te mai plânge sau o voi face chiar eu.

— Nu, spuse Lando. Vreau să te ajut. Serios.

— Poftim. Mara îi întinse o servietă cu detonatoare temporizate. Ia astea.

Lando se uită la ele şi înghiți în sec.

— Mulțumesc.

Han scoase un geamăt surd de durere când se lovi cu capul de ceva în spațiul de reparații. Lando îl auzi pe prietenul său murmurând ceva despre dorința de a avea un droid decent care să facă munca murdară.

— Câteva componente sunt arse, strigă Han către ei. Vocea lui suna strident prin compartiment. Dar am piese de schimb – sau cel puțin îndeajuns pentru a putea face nava să funcționeze din nou. Avem trei circuite cu siguranțe. Ne putem descurca fără unul; pe celelalte două le pot devia.

— Îți dăm o jumătate de oră, zise Mara, trăgându-şi casca şi sigilând-o pe gât.

Han se repoziționă în compartimentul de întreținere de mărimea unui sicriu pentru a-şi scoate capul de deasupra plăcilor de punte. Unsoarea şi scurgerile de lichid de răcire îi pătau obrajii.

— Voi fi gata.

— Ar fi bine să fii, dacă declanşăm cronometrele, spuse Lando, şi îşi fixă propria cască.

Părea la fel de mare ca o navetă pe capul lui.

— Haide, Calrissian, spuse Mara. Avem ceva de distrus.

* * *

De pe scaunul său confortabil, Tol Sivron miji ochii la panorama din centrul *Foalelor*, evaluând situația, dar fără să ia decizii – ca un bun manager.

— Este *Gorgona*, domnule, spuse Căpitanul trupelor de şoc. Vreți să o apelez?

Sivron se încruntă.

— Era şi timpul ca Amiralul Daala să se întoarcă să-şi facă datoria, spuse el.

Încă îl supăra faptul că ea îşi abandonase misiunea principală de a-i proteja pe cercetătorii din *Foale*. Acum, că Rebelii preluaseră deja controlul asupra *Instalației*, era prea târziu pentru ea să mai poată îndrepta lucrurile.

— De ce s-a întors cu un singur Distrugător? întrebă Sivron. Avea patru. Nu, stai puțin, unul a fost distrus, nu-i aşa? Ei bine, trei, oricum. Vrea pur şi simplu să-şi etaleze armamentul? Pufni. Ei bine, de data asta avem propria noastră *Stea a Morții* şi nu ne este teamă să o folosim.

— Scuzați-mă, domnule Director, spuse Căpitanul, dar *Gorgona* pare a fi grav avariată. Forțele Rebele o atacă. Cred că este de datoria noastră să-i venim în ajutor.

Tol Sivron îl privi neîncrezător pe Căpitan.

— Vrei să o salvăm pe Amiralul Daala după ce ne-a abandonat? Ai un simț ciudat al datoriei, Căpitane.

— Dar, spuse soldatul, nu luptăm cu toții în aceeaşi bătălie?

Sivron se încruntă.

— Într-un fel, poate. Dar trebuie să avem priorități diferite – aşa cum Daala însăşi a demonstrat lăsându-ne în urmă.

Văzu navele Rebelilor deschizând focul asupra Distrugătorului, cum atacul se intensifica pe măsură ce navele lor de luptă întâmpinară TIE-urile cu o avalanşă de lovituri laser precise. Bătălia plină de culoare avea un efect hipnotic – şi se gândi la furtunile de căldură arzătoare de pe planeta sa natală, Ryloth. Simți i se formează un ghem de gheață în stomac. Cariera lui fusese lungă şi de succes, dar acum era pe cale să o încheie distrugând facilitatea pe care o administrase cu succes atâția ani.

Din scaunul de pilot al prototipului *Stelei Morții*, Sivron spuse cu o voce rece:

— În regulă, haideți să-i arătăm Amiralului Daala că noi, savanții, putem să ne descurcăm. Dintr-o dată, o alarmă răsună în cameră, iar Sivron suspină. Acum ce mai este?

Yemm şi Doxin îşi răsfoiră amândoi manualele, căutând o soluție.

— Am detectat intruşi, răspunse Căpitanul trupelor de şoc. Chiar în nucleul energetic. Se pare că este una dintre acele nave de contrabandişti de lângă Kessel.

— Ei bine, ce cred că pot să facă? întrebă Sivron.

— Conform camerelor noastre de luat vederi, două persoane au ieşit din nava lor şi, din câte ne putem da seam, încearcă un fel de sabotaj.

Sivron se ridică alarmat în picioare.

— Ei bine, opriți-i! Smulse datapadul din mâinile lui Doxin şi răsfoi paginile. Folosiți procedura de urgență numărul... Continuă să răsfoiască paginile, privind cu ochii mijiți listele cu buline, mai răsfoi câteva pagini înainte să arunce dispozitivul deoparte cu dezgust. Ei bine, folosiți doar procedura corectă, Căpitane. Faceți ceva!

— Avem doar câțiva oameni şi nu prea mult timp, spuse Căpitanul. Voi ordona să se echipeze doi soldați spațiali şi să se ocupe personal de intruşi.

— Da, da, spuse Sivron, fluturându-şi mâna cu gheare, nu mă deranja cu detalii. Doar fă-ți treaba.

* * *

Lando înclină scutul facial al uriaşei sale căşti înainte şi înapoi, pentru a vedea mai bine, dar costumul de mărimea unui Wookiee se plia în jurul lui în moduri ciudate şi inconfortabile. Trebuia să depună de două ori mai mult efort doar pentru a-şi da seama încotro se îndrepta. Cizmele sale magnetice clămpăneau pe platoul metalic al giganticului miez cilindric de energie. Având unul dintre capetele conice ca un ax cu vârful dur precum un diamant, miezul se sprijinea de un alt punct de legătură care se ridica de la polul sudic al *Stelei Morții*. Între cele două puncte, energia scânteia pe măsură ce se acumula.

Scheletul de grinzi şi conducte de acces, compartimentele zidite, camerele provizorii şi magaziile – toate formau o colivie uriaşă în jurul lor. Pasarelele legate între ele traversau spațiile deschise ca o plasă încâlcită. Deşi prototipul era de mărimea unei mici luni, avea o gravitație foarte mică. Lando trebuia să facă eforturi pentru a-şi păstra echilibrul, lăsând cizmele magnetice să determine direcția *în jos*.

— Trebuie să ne apropiem mai mult de capsulele de energie, spuse Mara, vocea ei bâzâind prin căştile minuscule.

Lando căută o modalitate de a răspunde şi, în cele din urmă, îşi dădu seama cum să-şi activeze propriul microfon de pe cască.

— Cum spui tu. Cu cât scap mai repede de detonatoarele astea, cu atât voi fi mai fericit. Suspină în parte pentru el însuşi, dar şi pentru Mara. Ai crede că a fost suficientă distrugerea unei *Stele a Morții* în timpul vieții mele.

— Prefer bărbații care nu se mulțumesc niciodată cu *suficient*, răspunse Mara.

Lando clipi din ochi, neştiind cum să ia comentariul ei. Îşi permise un zâmbet larg. Întinzând mâna înmănuşată pentru a o sprijini pe Mara, Lando coborî spre imensul miez cilindric. Îşi înclină vizorul pentru a se proteja de strălucirea care se revărsa din descărcarea de la punctul de contact. Deasupra lor, discul *Şoimului* era agățat de o grindă groasă.

— Ar trebui să fie suficient de bine aici, spuse Mara, întinzând mâna. Dă-mi primul detonator.

Lando scotoci în containerul protejat şi scoase unul dintre discurile groase. Mara îl luă în mănuşa ei căptuşită şi se aplecă să îl fixeze pe carcasa metalică.

— Vom merge pe rând şi le vom plasa în perimetru, spuse ea, apăsându-şi degetul mare pe butonul de sincronizare. Detonatorul se aprinse cu şapte lumini care clipeau încet, ca o bătaie de inimă, aşteptând activarea finală. Când vor fi amplasate toate, ne vom acorda douăzeci de minute standard. Asta ar trebui să fie suficient pentru a ne întoarce la *Şoim* şi să plecăm.

Fără să aştepte ca el să fie de acord, Mara îşi croi drum în jurul miezului reactorului şi se întoarse pentru a lua un al doilea detonator, pe care îl fixă direct pe placă. Lando simți vibrațiile slabe ale miezului sub cizmele sale magnetice. Puterea înmagazinată părea neliniştită, în creştere, aşteptând să fie dezlănțuită.

Păru să dureze o veşnicie pentru a străbate circumferința vastului miez de energie, plantând cele şapte detonatoare. Când se întoarseră la punctul de plecare, Mara se aplecă mai aproape, astfel încât Lando îi putu vedea fața prin vizieră.

— Eşti gata, Calrissian?

— Sigur că da, răspunse Lando.

Ea apăsă butonul de activare al primului dispozitiv. Detonatoarele începură să clipească în albastru în tot perimetrul, în timp ce începeau numărătoarea inversă.

— Înapoi la *Şoim*. Grăbeşte-te, spuse Mara.

Lando porni după ea. O mişcare îi atrase atenția din partea laterală a căştii de mărimea unei găleți, iar el întoarse capul exact la timp pentru a vedea costumul blindat masiv al unui soldat spațial Imperial. Inamicul semăna cu un *păşitor* AT-AT în formă de om, cu articulații întărite la coate şi genunchi, cizme grele – şi vibrolame ca nişte gheare la mănuşi. O singură tăietură şi robotul spațial putea să rupă costumul lui Lando, omorându-l prin decompresie explozivă.

Soldatul ieşise dintr-o trapă de acces în structura de deasupra. Lăsă gravitația scăzută să îi amortizeze căderea în timp ce corpul său pica spre miezul energetic. Cizmele sale grele zăngăniră pe metal în timp ce ateriză lângă Lando şi Mara.

— De unde a apărut? spuse Lando, ferindu-se în timp ce soldatul spațial se năpustea cu vibrolamele din mănuşi.

Lando se aplecă pe spate ca un copac în vânt. Cizmele sale magnetice îi ținură picioarele pe loc, iar el se aruncă în direcția opusă. Vibrolamele îi trecură razant pe

lângă piept. Mara reacționă mai rapid, balansând recipientul gol şi căptuşit în care ținuse detonatoarele, punându-şi tot elanul în lovitură. Metalul cu muchii ascuțite se izbi de casca groasă a soldatului spațial. Soldatul întinse mâna în sus, străpungând carcasa placată cu ghearele vibrolamei. Mara se folosi de dezorientarea lui temporară pentru a-l apuca pe Lando şi a adăuga masa lui la a ei, în timp ce-l împingea pe soldatul spațial. Cu piciorul, Mara eliberă una dintre cizmele soldatului spațial în timp ce acesta se lupta să-şi recapete echilibrul. Se izbi de soldat, rupând strânsoarea magnetică a celeilalte cizme. Într-o clipă, soldatul se eliberă.

Brusc dezlipit de miez, căzu datorită impulsului imprimat de forța atacului lui Mara. Soldatul spațial încercă să se agațe de învelişul cilindric neted în timp ce aluneca în jos spre punctele de contact incandescente. Vibrolamele din mănuşa sa lăsau urme lungi şi argintii pe metal, dar nu erau de niciun folos. Tras inexorabil în jos, soldatul se prăbuşi în descărcarea de flăcări dintre punctele de contact şi se vaporiză într-un fulger de electricitate statică verde-albastră.

Detonatoarele îşi continuară numărătoarea inversă. Lando trimise un semnal.

— Suntem pe drum, Han, prietene. Asigură-te că eşti gata de plecare.

Când simți o vibrație în cizme, Lando îşi ridică privirea şi văzu un alt soldat spațial aterizând de pe pasarele. Acesta purta o puşcă blaster, dar Lando presupuse că soldatul nu îndrăznea să o folosească în apropierea miezului energetic.

Cel de-al doilea soldat îşi îndreptă puşca blaster spre ei, făcându-le semn să se predea, dar nu se auzea nicio voce prin radiourile din căşti. Lando se întrebă dacă soldatul fusese acordat pe o frecvență diferită sau dacă pur şi simplu se aştepta ca puşca blaster să fie un limbaj universal suficient.

— Ne poate auzi? spuse Lando.

— Cine ştie? Distrage-i atenția. Timpul nostru se scurge.

Lando îşi flutură mâinile înmănuşate şi arătă cu degetul spre detonatoarele care clipeau intermitent pe întinderea de metal. Îşi flutură palmele frenetic şi îşi aruncă brațele larg pentru a mima o explozie. În timp ce soldatul spațial se uita în cealaltă direcție, Mara se aruncă în față şi apucă țeava puştii lui blaster, folosindu-se de ea ca de o pârghie. În cădere liberă, propriul ei elan îl desprinse pe soldat, trimițându-l să se prăbuşească înapoi spre pasarele.

— Să mergem! Nu-ți face griji pentru el, spuse Mara, revenind lângă Lando. Ajungem la *Şoim* înainte să explodeze detonatoarele.

Mara şi Lando se îndreptară cu greu spre nava care încă era agățată de grinzile de susținere. În spatele lor, cel de-al doilea soldat spațial reuşi să se prindă de una dintre țevile de răcire încâlcite, oprindu-şi căderea haotică. Coborî spre miezul de energie, ignorându-i pe Lando şi Mara în timp ce se grăbea spre detonatoare.

Lando simțea cum costumul imens şi larg al lui Chewbacca se desfăcea în jurul lui, împiedicându-l să meargă. Se uită înapoi şi îl văzu pe soldatul spațial umblând la detonatoare, dar ştia că Mara le blocase cibernetic împreună. În cele câteva minute rămase, soldatul spațial nu va putea face nimic.

Cu mai puțin de un minut înainte de detonarea programată, Lando şi Mara se sigilară în interiorul *Şoimului* chiar în timp ce Han dezactivă gheara de aterizare.

— Mă bucur că ați putut veni cu mine! zise Han, acționând imediat accelerația.

Şoimul goni înapoi de-a lungul ecuatorului *Stelei Morții*. Motoarele subluminice se aprinseră cu un foc alb în urma sa.

Soldatul supraviețuitor reuşi să ajungă la inelul de detonatoare. Lucră

meticulos, dar rapid, deconectând fiecare detonator, folosind aparatul de tăiere cu laser încorporat în costumul său pentru a îndepărta explozibilii. Îi aruncă pe fiecare, încă clipind, în spațiul deschis.

Reuşise să dezarmeze şase dintre cele şapte detonatoare. Era chiar deasupra ultimului, încercând să-l desprindă, când acesta explodă chiar sub el.

* * *

Afară, în mijlocul bătăliei spațiale, Amiralul Daala strângea din dinți. Fața ei afişa o expresie permanentă de dispreț în timp ce privea la lupta amețitoare dintre cele două tabere. Atacul nu mergea bine. Forțele ei erau epuizate treptat. Nu avusese prea multe nave de luptă TIE de la bun început; cele mai multe dintre ele fiind lăsate în urmă în Nebuloasa Cauldron, când întorsese *Gorgona* pentru a scăpa de stelele care explodaseră. Avea doar rezervele, iar cele mai multe dintre escadrile fuseseră distruse de navele de luptă ale Rebelilor.

Când reapăruse prototipul *Stelei Morții* printre gazele de deasupra lor, Daala simți un fior de uimire. Se bucură de uriaşul potențial distructiv pe care îl avea brusc la dispoziție. Soarta bătăliei se întorsese – acum puteau să elimine infestarea Rebelă.

Dar când constată că prototipul era pilotat de prostul incompetent Tol Sivron, speranțele ei se diminuară.

— De ce nu trage? spuse ea. O singură lovitură ar putea distruge toate cele trei corvete şi fregata. De ce nu trage?

Comandantul Kratas se afla lângă ea.

— Nu pot spune, doamnă Amiral.

Îl privi încruntată pentru a-l face să înțeleagă că nu se aştepta la vreun răspuns.

— Tol Sivron nu a avut nicio inițiativă în toată viața lui, spuse ea. Ar fi trebuit să ştiu că nu mă puteam aştepta ca el să-şi facă datoria acum. Să ne intensificăm eforturile împotriva *Instalației*. Să-i arătăm lui Tol Sivron cum trebuie făcut.

Îşi îngustă ochii strălucitori pentru a privi în jurul punții.

— Destul cu antrenamentul, spuse ea. E timpul să distrugem *Instalația din Foale* odată pentru totdeauna. Deschideți focul!

Capitolul 37

În sala de operațiuni a *Instalației din Foale*, una dintre femeile tehnician bătu cu pumnul în puntea de control.

— Scuturile cedează, Generale Antilles! anunță ea.

Un alt inginer intră în fugă de pe coridorul exterior, cu fața îmbujorată şi gâfâind. Transpirația îi lipise părul de frunte, iar ochii albaştri îi erau sticloşi de panică.

— Toată această luptă a dezactivat sistemele temporare de răcire pe care le-am instalat pe asteroidul reactorului! Cârpeala nu a fost concepută să reziste la o asemenea pedeapsă. Reactorul o să explodeze – de data asta nu mai avem nicio şansă să îl reparăm.

Wedge strânse din dinți şi se uită la Qwi, strângându-i mâna.

— Se pare că suntem pe cale să o scutim pe Daala de probleme, spuse el. E timpul să evacuăm.

Lângă el, Luke se răsuci în jurul lui.

— Hei! Unde este Kyp?

Dar tânărul dispăruse.

— Nu ştiu, răspunse Wedge, dar nu avem timp să-l căutăm acum.

* * *

Inima lui Kyp Durron bătea cu putere, dar folosi o procedură Jedi de calmare, forțându-se să se relaxeze. Avea nevoie ca organele sale să funcționeze eficient, oferindu-i putere acolo unde avea nevoie, dar fără a permite fricii sau epuizării să îl stânjenească.

Sunetele alarmelor şi atacul extern zdruncinau *Instalația*. Soldații Noii Republici alergau pe coridoare, luând echipamentele şi grăbindu-se să se întoarcă la transportoarele lor. Nimeni nu se opri să se uite la Kyp; dacă cineva s-ar fi deranjat să-l întrebe, ar fi folosit un simplu truc Jedi pentru a-i distrage atenția, pentru a-i înceţoşa amintirile, făcându-l să creadă că nu-l văzuse niciodată.

Era mulțumit că Maestrul Skywalker nu-i observase plecarea. Odată cu apariția bruscă a prototipului *Stelei Morții* şi cu salvele continue ale *Gorgonei*, Kyp înțelese ce trebuie să facă. Ştia, de asemenea, că Maestrul Skywalker va încerca să-l oprească, dar nu avea timp pentru asta.

Îşi folosi propriile puteri – puteri din partea luminii, speră el cu ardoare – pentru a distrage atenția tuturor în timp ce se strecura pe coridoare. Îşi şterse gândurile şi emoțiile tensionate; dacă Maestrul Skywalker nu făcea un efort direcționat pentru a-l localiza, ar fi trecut neobservat prin haos.

În timp ce alerga, ritmul bătăliei de afară creştea, iar el ştiu că *Instalația* nu va mai rezista mult timp. Dacă prototipul *Stelei Morții* reuşea măcar un singur foc, ar fi anihilat totul într-o clipă. Aceasta era principala amenințare în acest moment.

În timp ce sprinta prin tunelurile stâncoase spre hangarul de întreținere unde

aterizase *Zdrobitorul de Soare*, îşi aminti când el şi Han fugiseră prin minele de mirodenii de pe Kessel. Amintirea lui Han îi provocă o durere adâncă.

Steaua Morții reapăruse în centrul *Foalelor*, dar Kyp nu văzuse nici urmă de *Şoimul Mileniului*. Însemna asta că Han era mort, distrus în încercarea sa de sabotaj?

Kyp fusese blestemat cu impulsivitate, luând decizii şi acționând ca atare fără să se gândească la consecințe. În acest moment, însă, acest lucru reprezenta un punct forte. Trebuia să lupte împotriva duşmanilor de moarte ai Noii Republici, iar el nu putea să mediteze şi să dezbată rezultatele finale ale acțiunilor sale. Ştia că avea multe de ispăşit. Ascultase învățăturile întunecate ale lui Exar Kun. Îşi doborâse învățătorul şi Maestrul Jedi. Îi şterse memoria lui Qwi Xux. Furase *Zdrobitorul de Soare* şi distrusese sisteme stelare întregi... Provocase moartea fratelui său Zeth.

Acum va face tot ce putea pentru a-şi salva prietenii – nu doar pentru a-şi uşura conştiința, ci şi pentru că meritau să trăiască şi să continue lupta pentru libertate în galaxie.

Privi atent textura metalică şi uleioasă a părților laterale fațetate ale *Zdrobitorul de Soare*. Armura cuantică reflecta lumina în direcții ciudate, distorsionând-o, făcând ca super-arma să pară că fusese lustruită cu ajutorul luminii. Cu mâini tremurânde, apucă treptele scării şi urcă. Han Solo şi Chewbacca urcaseră aceleaşi trepte pentru a intra în *Zdrobitor* în timpul evadării lor din *Instalație*. Fratele lui Kyp încercase să urce la bord înainte să explodeze steaua Caridei – însă Zeth nu reuşise.

Kyp închise trapa ca şi cum ar fi vrut să se izoleze pentru totdeauna de restul galaxiei. Nu ştia dacă va mai vedea vreodată exteriorul, dacă se va mai întoarce vreodată pe Coruscant sau dacă va mai vorbi vreodată cu Han Solo sau cu Maestrul Skywalker. Se prăbuşi în scaunul pilotului şi îşi linişti acele gânduri cu o tehnică Jedi. Cu doar câteva ore în urmă, el şi Luke călătoreau în *Zdrobitor*, tovarăşi paşnici, vorbind despre viețile şi speranțele lor. Acum, Kyp nu se putea gândi decât la manevrarea comenzilor simple. Ridică nava în formă de țepuşă pe jeturile repulsoare şi țâşni prin tunelul lung de lansare în spațiul deschis unde bătălia făcea ravagii.

Se apropie de sfera gigantică a *Stelei Morții*. Kyp văzuse eficiența armurii ultra-rezistente a *Zdrobitorului de Soare* atunci când Han Solo zburase cu viteză maximă prin turnul punții de comandă al *Hidrei* – dar nici măcar armura cuantică nu ar fi putut rezista la o explozie a superlaserului *Stelei Morții*. Kyp mai avea două torpile de rezonanță care puteau declanşa o supernovă. Se îndoia că ar putea provoca o masă critică în structura scheletică a prototipului, dar o lovitură directă putea provoca totuşi o reacție în lanț substanțială. Acceleră înainte, o mică picătură în vasta pânză de gaze de culori stridente din jurul găurilor negre ale *Foalelor*.

Apoi, fără avertisment, o floare strălucitoare alb-portocalie erupse din miezul de energie din centrul *Stelei Morții*, o mică explozie. O clipă mai târziu, zburând în direcția opusă, *Şoimul Mileniului* ieşea din suprastructură, căpătând viteză. Cu o senzație caldă de uşurare şi triumf, ştiu că Han Solo supraviețuise! Acum Kyp putea lovi *Steaua Morții* schilodită fără să mai ezite. Şi apoi se va duce după Daala.

Îşi puse în funcțiune sistemele de ochire şi de armament. Cu simțurile sale Jedi, putea simți puterea care se ridica sub el în generatorul toroidal de torpile – energie suficientă pentru a distruge stele. Avea să o folosească pentru ultima oară.

* * *

Explozia din miezul energetic destabiliză axa întregii *Stele a Morții*. Singurul soldat spațial care încercase să dezarmeze detonatoarele fusese proiectat înapoi, deja rupt în bucăți de armură şi oase incinerate. Detonatorul provocase o breşă în miezul cilindric, spărgând blindajul şi pulverizând un jet de foc radioactiv.

Cozile cefalice ale lui Tol Sivron se întinseră drepte de indignare.

— Le-am ordonat celor doi soldați spațiali să oprească sabotajul! Se întoarse spre liderul Devaronian. Yemm, înregistrează-le numerele de serviciu şi fă o notă disciplinară specială în dosarele lor! Bătu cu ghearele în brațul scaunului şi, în sfârşit, îşi aminti să spună: Oh, şi fă-mi o evaluare a pagubelor.

Doxin alergă la consola de monitorizare a stării şi scoase raportul vizual.

— Din ceea ce ştiu din planuri, domnule Director, se pare că există o breşă relativ nesemnificativă în miezul energetic. Putem să o reparăm înainte ca nivelul radiațiilor să fie prea ridicat. Totuşi, e bine că nu a explodat mai mult de unul dintre detonatoare. Altfel, nu am fi putut să menținem miezul în siguranță.

Căpitanul trupelor de şoc era în picioare, strigând ordine în comunicatorul căştii sale.

— Am trimis deja un întreg escadron de soldați să se echipeze, domnule. I-am instruit că nu vor fi în siguranță acolo.

— Bine, bine, spuse Tol Sivron absent. În cât timp voi putea să trag din nou?

Soldatul îşi studie ecranele. Casca albă masca orice urmă de expresie.

— Soldații spațiali s-au echipat şi sunt pe drum. Coboară acum pe pasarele. Îşi îndreptă ochelarii negri fără trăsături spre Sivron. Dacă lucrările de reparații decurg conform planului, ați putea trage în douăzeci de minute.

— Ei bine, spune-le să se grăbească, spuse Sivron. Dacă Daala distruge *Instalația din Foale* înaintea mea, voi fi foarte supărat.

— Da, domnule Director, spuse Căpitanul.

Tol Sivron privi cu o frustrare clocotitoare cum *Şoimul Mileniului* dispărea spre celelalte nave de luptă din interiorul *Foalelor*. Privi navele Noii Republici care îi invadaseră *Instalația*; observă marea aglomerare de planetoizi pe care îşi petrecuse atâția ani din carieră. Apoi privi la Distrugătorul Amiralului Daala.

Daala – pe care o detesta –, care îl abandonase atât pe el, cât şi propriile îndatoriri, în momentul de maximă necesitate.

Tol Sivron murmură pentru sine în timp ce se agita în scaunul de comandă.

— Atât de multe ținte, spuse el, şi atât de puțin timp.

Capitolul 38

Distrugătorul trecu atât de jos pe deasupra scuturilor defensive slăbite ale *Instalației din Foale*, încât instinctul lui Luke fu să se ferească. Ansamblul complex al fuzelajului *Gorgonei* curgea ca un râu nesfârşit pe lângă luminatoare, arătând cât de imensă era nava de luptă.

— Scuturile tocmai au cedat complet, spuse unul dintre tehnicieni. Nu vom supraviețui unei alte treceri, iar reactorul asteroidului devine foarte instabil şi critic!

Wedge apăsă pe interfonul care comunica în întreaga unitate şi strigă ordinele. Vocea lui răsună prin labirintul de tuneluri din asteroizii grupați ai *Instalației*.

— Ultimul apel pentru evacuare. Toată lumea la navele de transport. Acum! Mai avem doar câteva minute pentru a pleca de aici.

Alarmele deveniseră din ce în ce mai puternice. Luke se întoarse să privească trupele care alergau spre uşi. Wedge o apucă pe Qwi Xux de brațul subțire şi albastru, dar ea se împotrivi, uitându-se cu groază la ecranele calculatoarelor.

— Uite! spuse ea. Ce face? Nu poate face asta!

Wedge se opri să privească fluxurile de date care zburau în viteză pe ecrane. Clipi din ochi şi văzu imagini rapide de schițe, proiecte de arme şi date de testare.

— Amiralul Daala trebuie să fi ştiut parola Directorului Sivron, strigă Qwi. Descarcă copiile de rezervă ale datelor pe care nu le-am putut sparge noi. Descarcă toate informațiile despre arme!

Wedge o apucă pe Qwi de talie şi o smulse de lângă terminal, împingând-o în grabă spre uşă.

— Nu putem face nimic în privința asta acum. Trebuie să plecăm de aici.

Alergară pe coridoare, cu trupele de asalt în frunte. Părul ca penele al lui Qwi curgea în spatele ei, strălucind în lumina albă şi aspră a panourilor luminoase.

Wedge se simțea copleşit, tensiunea îi creştea, ca şi cum cronometrul său intern ar fi numărat secundele până la explozia reactorului fragil al asteroidului, până la următorul atac al Amiralului Daala, până când întreaga *Instalație* ar fi înflorit într-un nor încins de resturi. Oricum nu-şi dorise niciodată să fie General. Era un pilot de vânătoare bun. Zburase alături de Luke în tranşeele primei *Stele a Morții* şi alături de Lando Calrissian pentru a o distruge pe cea de-a doua.

De departe, cea mai bună misiune fusese să o escorteze pe frumoasa Qwi Xux. Chiar şi speriată şi consternată, Qwi părea exotică şi frumoasă. Voia să o țină în brațe şi să o consoleze – dar putea face asta în timpul transportului înapoi pe *Yavaris*. Dacă nu plecau imediat de aici, ar fi murit cu toții.

În timp ce refugiații se înghesuiau în zona de decolare, unul dintre transportoare anunță că este complet încărcat. Wedge îşi apucă comunicatorul.

— Mergeți, plecați! Nu ne aşteptați!

Urcară pe rampa unei alte navete care aştepta. Trupele rămase se împrăştiară spre locurile lor. Wedge se asigură o secundă că Qwi avea un loc sigur pentru a se lega. Luke se îndreptă spre cabina de pilotaj şi se aruncă în scaunul copilotului, pornind motoarele subluminice. Wedge aruncă o ultimă privire în compartimentul

personalului pentru a verifica dacă toată lumea era pe punctul de a se aşeza.

— Asigurați uşa! strigă el.

Unul dintre locotenenți trânti o palmă pe comenzile trapei. Cu un şuierat nerăbdător, rampa se retrase ca o limbă de şarpe, iar uşile se închiseră.

Wedge nu irosi timpul pentru a se asigura în scaunul său înainte să ridice transportorul de pe pista de aterizare. Cu un huruit de accelerație, nava de trupe se lansă departe de *Instalația din Foale* muribundă.

* * *

Paşii Comandantului Kratas răsunară ca nişte ciocane pe tablă în timp ce alerga spre platforma de observare a punții. Amiralul Daala se întoarse, aşteptând cu nerăbdare un raport favorabil. Kratas încercă să-şi recapete calmul, dar nu reuşi să-şi şteargă rânjetul idiot de pe buze.

— Transferul a reuşit, doamnă Amiral. Am descărcat complet nucleul tuturor fişierelor de rezervă ale computerului din Foale. Îşi coborî vocea. Ați avut dreptate. Directorul Sivron nu s-a deranjat să îşi schimbe parola. O folosea în continuare pe cea pe care ați obținut-o acum zece ani.

Daala pufni.

— Sivron a fost întotdeauna incompetent. De ce ar trebui să se schimbe acum?

Cele mai multe dintre navele ei de luptă TIE fuseseră distruse. Niciunul dintre turbolasoarele din flancul drept nu mai era funcțional. Motoarele funcționau cu o eficiență de numai 40%, iar multe sisteme se supraîncălzeau grav. Nu anticipase niciodată că bătălia va dura atât de mult. Intenționase să nimicească forțele Rebelilor şi apoi să termine operațiunile de curățare pe îndelete. Nu înțelegea de ce Sivron şi *Steaua Morții* nu făcuseră nimic. Dar în cele din urmă ceva mersese bine; recuperase datele prețioase din computerele *Instalației din Foale*.

Daala privi cum transportoarele de trupe fugeau dinspre grupul de asteroizi de dedesubt, dar le consideră ținte nesemnificative.

— Scuturile *Instalației* sunt complet căzute, spuse locotenentul tactic.

— Bine, spuse ea brusc. Întoarceți-vă. Vom face o ultimă cursă de atac.

— Scuzați-mă, doamnă Amiral, interveni Kratas. Primim citiri anormale de la reactorul de pe asteroid. Se pare că a suferit avarii grave şi este foarte instabil.

Daala se lumină.

— Ah, excelent. Vom ținti acel obiectiv. Poate că reactorul va face pentru noi cea mai mare parte din munca distructivă.

Privi din turnul de comandă al punții spre oceanul de gaze din jurul punctelor de un negru infinit. *Gorgona* se întoarse şi se îndreptă spre *Instalația din Foale*.

— Înainte cu toată viteza, spuse Daala, stând nemişcată la postul ei, cu mâinile înmănuşate încleştate la spate.

Părul de culoarea cuprului curgea în spatele ei ca un jet de lavă.

— Trageți în mod repetat, până când *Instalația* va fi distrusă – sau până când vor fi secate bateriile noastre de turbolasere.

* * *

Nava greoaie luă avânt pe măsură ce *Gorgona* accelera în ultima sa cursă.

Wedge apăsă pe unitatea de comunicații deschisă pentru a contacta flota Noii Republici. Nu-i păsa de criptare în acest moment – dacă forțele Imperiale îi puteau decodifica transmisiunile, oricum nu ar fi avut timp să acționeze.

— Toate navele de luptă, regrupați-vă şi întoarceți-vă la *Yavaris*. Pregătiți-vă de retragere. Părăsim *Foalele*. Avem tot ce am venit să căutăm.

Fregata uriaşă atârna ca o armă zimțată aşteptând să primească escadrilele de luptători. X-interceptoarele şi Y-interceptoarele făcură o buclă, renunțând la lupte şi întorcându-se la navele capitale. Wedge acceleră spre *Yavaris*. Deschiderea pătrată a compartimentelor inferioare ale fregatei strălucea de la câmpul de reținere a atmosferei, ca o uşă deschisă primitoare. Fără avertisment, patru nave de luptă TIE cu aripi pătrate ieşiră din unghiul mort al lui Wedge, lovind fără milă partea din față a navetei de transport cu proiectile laser. Înainte ca Wedge să poată reacționa, o navetă de asalt purtând însemne Imperiale zbură dinspre stânga, trăgând mai multe fulgere din tunurile sale blaster grele din față. Atacul îi luă prin surprindere pe piloții TIE. Aceştia făcură o manevră şi se împrăştiară. Doi dintre ei se loviră unul de altul. Alți doi cedară în fața salvelor concentrate, explodând în resturi topite. Wedge auzi un hohot Wookiee de triumf pe canalul de comunicații deschis, la care se adăugară mârâiturile şi strigătele din compartimentul pasagerilor navetei de asalt. Vocea metalică tăioasă a lui C3P-O îi întrerupse:

— Chewbacca, te rog să nu te dai mare! Trebuie să ne întoarcem la *Yavaris*.

Luke schimbă panoul de comunicații.

— Mulțumesc, băieți.

— Stăpâne Luke! strigă C3P-O. Ce faci aici? Trebuie să plecăm!

— Este o poveste lungă, C3P-O. Încercăm tot posibilul să facem chiar asta.

Pe partea opusă a *Foalelor*, *Gorgona* se roti şi acceleră spre instalația neprotejată ca o bantha sălbatică, cu motoarele arzând. O avalanşă de proiectile turbolaser verzi ieşiră din secțiunea din față a Distrugătorului, îndreptându-se în jos pentru a lovi asteroizii grupați ai *Instalației*. Cu scuturile coborâte, praful de rocă ionizat se împrăştie prin spațiu. Daala trase iar şi iar, accelerând în ceea ce părea a fi o cursă sinucigaşă. Salvele ei bombardau *Instalația*, lovind asteroid după asteroid. Podurile metalice se vaporizară, oțelul transparent se spulberă şi explodă în exterior.

Gorgona continuă, de neoprit, până când – exact în timp ce se afla la cea mai mică distanță – atacul reuşi să străpungă incinta care adăpostea reactorul instabil de energie. În cabina de pilotaj a transportorului, Wedge şi Luke tresăriră amândoi când întreaga *Instalație din Foale* se transformă brusc într-o flacără, ca o explozie de stea în miniatură. Centrul *Foalelor* se umplu de un foc purificator incandescent. Strălucirea se răspândi în exterior, provocând automat întunecarea ferestrelor de vizualizare. Wedge zbură orbeşte, având încredere în comenzile computerului de navigație şi țintind spre nava-amiral a Noii Republici care îi aştepta.

Când, în sfârşit, vederea i se limpezi, privi înapoi la punctul stabil care adăpostise cel mai sofisticat laborator Imperial de cercetare a armelor. Văzu doar un roi îndepărtat de roci sfărâmate şi gaze în flăcări, într-o vâlvătaie de energie în expansiune. În cele din urmă, rămăşițele se vor îndepărta suficient de mult pentru a fi aspirate spre infinit prin una dintre găurile negre.

Pe măsură ce strălucirea se estompa şi gazele de foc se risipeau, nu mai văzu nici urmă de Amiralul Daala sau de ultimul ei Distrugător.

Capitolul 39

Lucrând ca nişte maşini, echipa de soldaţi spaţiali condamnaţi la moarte se fixară de peretele fisurat al miezului energetic al *Stelei Morţii*. Radiaţiile intense se revărsau, întunecându-le vizierele astfel încât abia dacă puteau vedea şi prăjindu-le încet sistemele de susţinere a vieţii. Mişcându-se cu greu, pe măsură ce slăbeau sub agresiunea invizibilă, se luptară cu plăcile groase de tablă în condiţii de gravitaţie scăzută, utilizând aparate de sudură rapidă cu laser pentru a lipi petice peste breşă, consolidând-o pentru a rezista la acumularea de energie.

Unul dintre soldaţii spaţiali, cu setul său de instrumente de control scânteind cu fulgere albastre în timp ce toate circuitele costumului se deteriorau, se zbătu într-o linişte stranie; mişcările braţelor sale încetiniseră treptat, până când se lăsă să plutească în derivă. Unul dintre ceilalţi îi luă locul, ignorându-l pe companionul pierdut. Fiecare dintre ei primise deja o doză letală de radiaţii. O ştiau, dar pregătirea lor fusese minuţioasă: trăiau pentru a servi Imperiul.

Unul dintre soldaţi termină o ultimă sudură în cel mai fierbinte punct al breşei. Pielea i se băşicase. Nervii îi erau amorţiţi. Ochii şi plămânii lui sângerau. Dar se forţă să îşi termine sarcina. Vidul rece al spaţiului solidifică instantaneu sudurile. Cu o voce gâlgâită plină de lichid, soldatul spaţial răsuflă în radioul din cască:

— Misiune îndeplinită.

Apoi, restul soldaţilor rămaşi, cu sistemele de susţinere a vieţii în stare de degradare şi cu trupurile deja slăbite de radiaţiile fatale, îşi eliberară la unison prinderea de pe miezul energetic. Apoi plutiră în derivă în direcţia descărcării de energie strălucitoare ca nişte stele căzătoare.

* * *

Ca urmare a distrugerii totale a *Instalaţiei din Foale* şi a pierderii navei Amiralului Daala, reacţia iniţială a lui Tol Sivron fu una de supărare şi dezamăgire.

— Instalaţia ar fi trebuit să fie ţinta mea, spuse el. Se uită fix la ceilalţi lideri de divizie. Cum a putut Daala să facă aşa ceva? Eu am *Steaua Morţii*, nu ea.

Pe măsură ce undele de şoc şi ecourile luminoase ale uriaşei explozii se risipeau şi dispăreau, Sivron putu vedea cum flota Rebelă se aduna pentru a fugi din aglomerare. Suspină.

— Poate că ar trebui să organizăm o altă întâlnire pentru a discuta opţiunile.

— Domnule! Căpitanul trupelor de şoc se ridică în picioare. Reactorul nostru energetic este acum reparat temporar. Am pierdut nouă soldaţi buni din trupele spaţiale pentru a readuce arma la viaţă. Cred că ar trebui să o folosim. Flota Rebelă este în retragere. Îi vom pierde dacă nu acţionăm de îndată. Ştiu că este o procedură neconformă, domnule Director, dar nu avem timp pentru o întâlnire.

Sivron se uită dintr-o parte în alta, brusc nesigur. Nu-i plăcea să fie forţat să ia decizii pripite. Prea multe lucruri puteau merge prost dacă nu se luau în considerare toate consecinţele. Dar Căpitanul avea dreptate.

— În regulă, atunci, măsuri temporare de urgență. Vreau decizia comitetului ad-hoc – să folosim superlaserul pentru a ataca forțele Rebelilor? Doxin, votul tău.

— Sunt de acord, spuse şeful de divizie bondoc.

Tol Sivron se întoarse spre femela cu fața ca un topor.

— Golanda?

— Să provocăm nişte pagube.

— Yemm?

Devaronianul dădu din cap, iar coarnele sale se legănară în sus şi în jos.

— Va arăta mult mai bine în raport dacă vom avea un vot unanim.

Sivron reflectă.

— Din moment ce Wermyn nu mai este printre noi, voi acționa ca împuternicit al lui şi îmi voi exprima votul împreună cu al lui. Prin urmare, votul este unanim. Vom ataca forțele Rebelilor. Apoi îi făcu semn din cap lui Yemm. Te rog să notezi asta în stenograma procesului-verbal.

— Domnule Director, îl întrerupse Căpitanul trupelor de şoc, Flota Rebelă se retrage. Una dintre corvete a intrat deja în *Foale*.

— Căpitane, eşti atât de nerăbdător! răbufni Sivron. Nu vezi că am luat deja o hotărâre? Acum e timpul să o punem în aplicare. Dă-i drumul şi alege prima țintă.

Apoi clipi din ochii lui mici şi zări una dintre corvetele Corelliene atârnând moartă în spațiu.

— Ce zici de aceea? spuse Sivron. Se pare că este fie avariată, fie o capcană. Nu-mi place – şi în plus, este o țintă staționară. O putem folosi pentru a ne calibra mecanismele de ochire… din moment ce ați ratat o planetă întreagă data trecută.

— Cum doriți, domnule Director.

Soldatul transmise instrucțiunile către echipa de artilerişti din compartimentul de tragere.

— Sugerez să tragem doar la jumătate de capacitate, domnule Director, spuse Doxin, scanând citirile tehnice. Scalpul său chel se încreți din nou. Chiar şi la putere redusă, superlaserul *Stelei Morții* va fi mai mult decât suficient pentru a distruge o simplă navă de luptă. În acest fel, putem avea mai multe trageri fără să ne epuizăm atât de repede rezervele. Nu va trebui să aşteptăm atât de mult între două trageri.

— Bună sugestie, Şef de Divizie, spuse Sivron cu un zâmbet de anticipare. Mi-ar plăcea foarte mult să trag de mai multe ori.

În compartimentul de tragere, artileriştii stăteau aplecați asupra pupitrelor de control extinse, iar degetele li se mişcau cu îndemânare peste rețelele de pătrate iluminate pentru a apela crucea de țintire şi a se fixa pe corveta condamnată.

— Grăbiți-vă şi trageți, răsună vocea lui Tol Sivron prin difuzoare. Vrem să avem o a doua şansă asupra celorlalte nave, înainte să plece toate.

Împreună, artileriştii traseră din nou de manete pentru a elibera energia acumulată în miezul energetic. De-a lungul tuburilor de focalizare ieşi un fascicul larg de energie incineratoare. Acesta se canalizează prin ochiul de focalizare şi se transformă într-o suliță mortală, lovind exact la țintă. Corveta Corelliană schilodită era atât de neînsemnată încât absorbi foarte puțin din puterea distructivă. Fasciculul trecu prin epava vaporizată.

— Remarcabil! zise Sivron. Vedeți ce înseamnă să urmați procedurile corecte? Acum țintește fregata. Nava cea mare. Vreau s-o văd explodând.

— Avem suficiente rezerve de energie pentru mai multe lovituri, zise Căpitanul

trupelor de şoc.

Apoi, o mică pată de lumină apăru în vizorul lor de ţintire – aparent nesemnificativă ca un ţânţar – şi totuşi continua să vină. Învelişul său strălucea puternic în lumina reflectată. Micuța navă trăgea cu laserele sale defensive ridicol de ineficiente spre *Steaua Morții*.

— Ce-i asta? spuse Sivron. Dă-mi un prim-plan.

Golanda amplifică imaginea de pe ecran şi se încruntă. Fața ei arăta suficient de neplăcută pentru a sfărâma planete.

— Cred că este unul dintre conceptele noastre, domnule Director Sivron. S-ar putea să-l recunoaşteți şi dumneavoastră.

În timp ce privea nava în formă de ciob, cozile cefalice îi tresăriră. Bineînțeles că şi-o amintea – nu doar din modelul de lucru pe care îl văzuse o dată, ci din toate rapoartele de progres şi simulările pe calculator pe care creatorul ei, Qwi Xux, le livrase în anii de dezvoltare.

— *Zdrobitorul de Soare*, spuse el. Dar nava aia este a noastră!

Generatorul de câmp de rezonanță de formă toroidală străluci cu foc de plasmă în partea de jos a vârfului său lung.

— Deschideți un canal, spuse Tol Sivron. Vreau să vorbesc cu oricine se află acolo. Alo, alo? V-ați însuşit o proprietate care aparține *Instalației din Foale*. Vă cer să o returnați imediat autorităților Imperiale de drept.

Îşi încrucişă brațele la piept şi aşteptă un răspuns.

Pilotul *Zdrobitorului de Soare* răspunse lansând una dintre torpilele supernovă spre *Steaua Morții*.

* * *

Kyp simți un val de satisfacție când apăsă butonul de tragere, ignorând cererea pompoasă a administratorului Twi'lek. Apoi privi proiectilul de înaltă energie ieşind din partea de jos a *Zdrobitorul de Soare* şi pătrunzând adânc în structura complicată de grinzi metalice din interiorul prototipului.

Torpila de rezonanță vaporiză grinzile pe măsură ce se adâncea tot mai mult, până când, în cele din urmă, atinse lonjeroanele primare mai grele care deveniră ca o spumă în timp ce se dezintegrau. Torpila îşi descărca energia într-o pulverizare care declanşă o mică reacție în lanț în interiorul suprastructurii solide, divizând nucleele atomice şi provocând un arc de disoluție care se răspândea. Grinzile se vaporizară într-o gaură din ce în ce mai mare care îşi croia drum tot mai departe prin structură.

Dar euforia lui Kyp dispăru pe măsură ce reacția în lanț încetini, apoi se opri. Scheletul *Stelei Morții* nu mai avea suficientă masă pentru a-şi continua propria dezintegrare. Distrusese o bună parte din structura de susținere într-un sector al prototipului, dar nu suficient.

Activă din nou panoul de arme şi se pregăti să tragă. Putea anihila *Steaua Morții* bucată cu bucată, dacă era necesar. Dar, uitându-se la panoul său, observă cu consternare că îi mai rămăsese doar una dintre torpile.

Cu o față sumbră, Kyp se apropie şi mai mult de prototip. Trebuia să facă să conteze această ultimă lovitură.

* * *

Conducând *Şoimul Mileniului* într-un arc de cerc înapoi, Han Solo încercă să verifice cât de mult afectaseră detonatoarele nucleul energetic al *Stelei Morții*. Fu dezamăgit. Se aşteptase să vadă prototipul scheletic înflorind într-o floare fantastică de foc, dar, în schimb, detonatoarele părură să se fi stins, lăsând doar o flacără slabă în centru. Nava pluti în derivă în spațiu pentru câteva momente, în timp ce Mara şi Lando îşi scoteau costumele de mediu. Lando îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se şterse pe mâini ca şi cum ar fi fost dezgustat de murdăria costumului.

— Acum ce vom face? întrebă Han când, în sfârşit, i se alăturară din nou în cabina de pilotaj.

Lando se uită la *Steaua Morții* care se micşora din spatele lor.

— Poate ar fi mai bine să mergem să vedem dacă Wedge…

Dintr-o dată, *Instalația din Foale* şi Distrugătorul *Gorgona* fură înghițite de o flacără strălucitoare, în timp ce totul exploda deodată.

— Prea târziu, spuse Mara.

— De ce n-a putut şi *Steaua Morții* să explodeze aşa? spuse Lando cu tristețe.

— Poate că am provocat câteva daune permanente, zise Han cu speranță.

Dar câteva momente mai târziu gemură cu toții când o rază verde ieşi din *Steaua Morții* pentru a distruge una dintre corvetele flotei Noii Republici care se retrăgea.

— Cam atât se poate spune despre daunele permanente, spuse Mara Jade.

— *Steaua Morții* chiar a provocat nişte pagube, mari! spuse Lando.

— Stai, spuse Han în timp ce se uita înapoi la *Steaua Morții*, mijind ochii. Apropie-te mai mult.

— Să mă apropii? spuse Lando. Ți-ai ieşit din minți?

— Ăla e Kyp, spuse Han în timp ce *Zdrobitorul de Soare* trecea prin fața *Stelei Morții* şi lansa una dintre torpilele sale în suprastructură. Dacă se înfruntă cu *Steaua Morții*, trebuie să mergem să-l ajutăm, continuă Han.

* * *

Zdrobitorul de Soare zbură spre pereții gravitaționali ai aglomerării din *Foale*, iar Tol Sivron ordonă ca *Steaua Morții* să urmărească mica, dar mortala navă.

— Fixează-te pe ea, spuse el. O vom distruge în acelaşi mod în care am făcut cu nava Rebelă.

— Domnule, spuse Căpitanul trupelor de şoc, pentru a fixa o țintă atât de mică şi care se mişcă atât de repede…

— Atunci apropie-te suficient de mult încât să nu poți rata, replică Sivron. Una dintre torpilele lui a mâncat unsprezece la sută din suprastructura noastră! Nu ne mai putem permite alte pierderi de genul ăsta. Cum vom explica asta când ne vom întoarce din nou la Imperiu?

— Poate că ăsta ar fi un motiv bun pentru a sta departe de *Zdrobitor*, domnule, sublinie soldatul.

— Prostii! Cum ar arăta asta în raport? zise Sivron, aplecându-se în față. V-ați primit ordinele, Căpitane.

Unitățile de propulsie ecuatoriale porniră şi împinseră nava masivă şi scheletică la o viteză tot mai mare, în timp ce urmărea super-arma zburătoare.

— Trageți ori de câte ori aveți o țintă, spuse Sivron.

Steaua Morții prinse viteză, iar micuțul *Zdrobitor de Soare* încetini, ca şi cum i-ar fi batjocorit. Gazele se încingeau în învelişul exterior al *Foalelor* în timp ce se apropiau de una dintre singularitățile fără fund. *Zdrobitorul de Soare* dansa înainte şi înapoi, trăgând cu micile sale lasere, distrugând stâlpii mai mici, ici şi colo, provocând pagube nesemnificative. *Steaua Morții* fu nevoită să lupte împotriva gravitației găurii negre din apropiere.

— Ce s-a întâmplat? le spuse Tol Sivron artileriştilor prin interfon. Aşteptați să citiți numerele de serie de pe piesele motorului său?

Steaua Morții trase din nou. Fasciculul său verde străpunse rămăşițele exterioare ale aglomerării, trăgând de la distanță mică asupra *Zdrobitorului de Soare* – dar laserul se curbă spre stânga, atras de forța uriaşă a găurii negre. Fasciculului verde spiralăca o bilă de rulment care cade într-o scurgere.

— Ați ratat! Cum ați putut să rataţi? strigă Sivron. Căpitane, dă-mi comenzile de zbor. O să pilotez eu însumi *Steaua Morții*. M-am săturat de incompetența ta.

Toți Liderii de Divizie se uitară brusc la Tol Sivron, îngroziți. Căpitanul trupelor de şoc se întoarse încet pe scaunul său.

— Sunteți sigur că este înțelept, domnule? Nu aveți experiența necesară...

Sivron îşi încrucişă brațele la piept.

— Am citit procedura şi am urmărit ceea ce faci. Ştiu tot ce trebuie să ştiu. Dă-mi comenzile chiar acum. Asta este o directivă managerială!

Sivron rânji cu nerăbdare în timp ce începea să transmită comenzile care dirijau *Steaua Morții*.

— Acum vom finaliza toate astea aşa cum trebuie, spuse el.

* * *

Exact ca un animăluț de companie în lesă, se gândi Kyp în timp ce zbura spre gaura neagră cu *Steaua Morții* urmărindu-i fiecare mişcare. Schimbă cursul şi se îndreptă înapoi spre prototip, mărind viteza şi acționând comenzile armelor.

Labirintul de grinzi de metal şi de traverse se învârtea sub el... şi apoi lansă ultima sa torpilă de rezonanță. Norul arzător de plasmă mestecă straturile exterioare ale prototipului, pe măsură ce genera cercuri de distrugere din ce în ce mai largi.

Ultima lovitură avea să-i facă să intre în panică. Nu va avaria complet *Steaua Morții*, dar simpla avariere a prototipului nu va fi niciodată suficientă. Trebuia să încerce să obțină victoria completă. În timp ce reacția în lanț inițiată de ultima torpilă se stingea, Kyp traversă în viteză orizontul metalic al *Stelei Morții* şi se îndreptă spre cea mai apropiată gaură neagră a *Foalelor*. Îşi utiliză sistemele tactice de la bord pentru a estima poziția exactă a orizontului evenimentelor, punctul din care nicio navă, oricât de puternică ar fi fost, nu putea scăpa. Se apropie din ce în ce mai mult – iar *Steaua Morții* veni urlând după el.

* * *

Han strigă imediat în sistemele de comunicații:

— Kyp, Kyp Durron! Răspunde-mi. Nu te apropia atât de mult. Ai grijă!

Însă nu primi niciun răspuns. *Steaua Morții* şi *Zdrobitorul de Soare* erau

blocate într-o luptă mortală, fără să țină cont de distragerile din exterior. Prototipul *Stelei Morții* orbita în apropierea găurii negre. *Zdrobitorul de Soare* dansa dintr-o parte în alta, lovind-o cu mici rafale laser.

— Cred că ştiu ce face, spuse Han cu o profundă neliniște. Prototipul are o masă mai mare şi un volum mult mai mare. Dacă Kyp poate să-l atragă aproape de punctul din care să nu mai poată scăpa...

— Fără să fie el însuşi aspirat în găuri, spuse Lando.

— Asta e şmecheria, nu-i aşa? răspunse Han.

Steaua Morții trase din nou, iar fasciculul superlaserului se încovoie, îndoindu-se şi mai tare în puțul gravitațional adânc; dar de data asta, artileristul compensase. Marginile înceţoşate ale fasciculului chiar loviră *Zdrobitorul de Soare* şi îl făcură să se învârtă fără control. Orice altă navă ar fi fost vaporizată instantaneu, dar blindajul cuantic protejase super-arma – la limită. Sistemele de propulsie ale lui Kyp suferiră daune evidente. *Zdrobitorul de Soare* se zbătea pe un curs tangențial, încercând să se îndepărteze de orizontul evenimentelor. Dar era prea aproape, iar gravitația era prea puternică. Coborî pe o orbită strânsă, scufundându-se din ce în ce mai adânc.

Pilotul *Stelei Morții* nu se putu abține să nu aplice o ultimă lovitură, iar prototipul se apropie din ce în ce mai mult. *Zdrobitorul de Soare* şi uriaşa sferă scheletică orbitară în jurul găurii negre precum capetele unui baston, accelerând.

Abia atunci pilotul *Stelei Morții* păru să realizeze pericolul la care se expunea şi toate propulsoarele ecuatoriale se activară deodată, încercând să îndepărteze prototipul. Dar nava gigantică trecuse deja de marginea găurii negre. Nici *Zdrobitorul* nu reuşi să atingă o viteză suficientă pentru a scăpa de orbita sa tot mai strânsă.

Coborî în spirală în urma *Stelei Morții*, fără nicio speranță de a scăpa.

Han simți ca şi cum pieptul îi era sfâşiat de forțele mareice.

— Kyp! strigă el.

O ultimă dungă de lumină ieşi din *Zdrobitorul de Soare*, iar apoi fu prea târziu pentru micuța super-armă. Prototipul *Stelei Morții* se scufundă în cascadele tot mai dense de gaze supraîncălzite care se prăbuşeau în neant. Prototipul sferic se alungi ca un ou mare sub o presiune gravitațională inegală. Grinzile curbate se rupseră în bucăți, apoi fură zdrobite într-un con care se întindea spre pâlnia găurii negre. Cu o clipire de strălucire, micul *Zdrobitor* îşi acompanie duşmanul în gaura neagră.

Lando şi Mara rămaseră tăcuți. Han îşi lăsă capul în jos şi strânse ochii.

— Adio, Kyp.

— E un cilindru de mesaje, spuse Mara, identificând mica dungă trasă pornită din *Zdrobitor*. Ar fi bine să îl recuperăm repede, pentru că se duce spre gaura neagră.

— Cilindru de mesaje? Han se îndreptă de spate, încercând să-şi regăsească entuziasmul. Bine, hai să-l prindem înainte să fie prea târziu.

Şoimul se îndreptă cu viteză spre orizontul evenimentelor. Lando şi Mara lucrară împreună, luptându-se să navigheze nava în fălcile curbate ale gravitației. Detectară containerul metalic, iar Lando îl prinse cu raza tractoare cu câteva momente înainte ca micul recipient să cadă peste marginea hăului gravitațional.

— L-am prins, spuse Lando.

— În regulă, trage-l înăuntru şi hai să plecăm de aici, spuse Han cu o voce sumbră. Cel puțin voi putea auzi ultimele cuvinte pe care le-a spus Kyp.

Capitolul 40

Han şi Lando îşi puseră amândoi mănuşi rigide înainte să aducă cutia de mesaje a *Zdrobitorului* în zona comună a *Şoimului*. Frigul pătrunsese adânc în cutie şi, în timp ce o aduceau în atmosfera interioară, pe suprafaţa ei crescură fire de gheaţă ca nişte ferigi dantelate. Învelişul metalic subţire strălucea puternic, fiind pe alocuri pătat de descărcările electrostatice din momentul în care cilindrul fusese lansat în mare viteză din *Zdrobitorul de Soare*.

— Ăsta e un mesaj greu, spuse Lando în timp ce cărau recipientul spre un loc plat de pe podea şi îl aşezau cu un zgomot metalic pe plăcile de pe punte.

Cu puţin mai mult de un metru lungime şi mai puţin de o jumătate de metru lăţime, capsula de mesaje era folosită de căpitanul unei nave condamnate pentru a-şi lansa ultimele însemnări din jurnalul de bord şi pentru a salva fişierele din computer şi înregistrările de navigaţie pentru investigaţii ulterioare.

Han îşi amintea cum îi spusese Kyp că atunci când savanţii de pe Coruscant dăduseră peste capsulele de mesaje din interiorul *Zdrobitorului*, intraseră în panică, crezând că descoperiseră periculoasele torpile supernovă – deşi cilindrul era un echipament Imperial standard, iar orice contrabandist sau pilot de vânătoare ar fi trebuit să îl recunoască imediat.

În timpul ravagiilor provocate în Nebuloasa Cauldron şi în sistemul Carida, Kyp lăsase cilindri cu mesaje pentru a explica ce făcuse şi de ce, pentru ca nimeni să nu interpreteze acţiunile sale ca fiind simple accidente astronomice.

Han se simţi uimit şi letargic de trist. Prietenul său avusese dreptate, dar numai până la un punct. În planul lui de a distruge Imperiul, Kyp Durron se folosise de tactici la fel de vicioase ca şi cele ale Împăratului. Luke Skywalker afirmase că tânărul se va izbăvi pe deplin, dar acum potenţialul lui Kyp ca mare Jedi fusese stins. Totuşi, Han nu putea să pună la îndoială sacrificiul lui Kyp. Eliminase atât prototipul *Stelei Morţii*, cât şi *Zdrobitorul de Soare*. Cumpărase eliberarea galaxiei de teroare cu preţul vieţii sale... o viaţă pentru miliarde de vieţi posibile.

Avea sens, nu? *Nu?*

Mara Jade se aşeză în genunchi lângă cilindrul cu mesaje, trecându-şi mâinile subţiri peste carcasa acestuia. Apoi deschise placa de acces.

— Ei bine, nu este criptată, spuse ea. Ori Kyp nu a avut timp, ori ştia că noi vom fi cei care îl vor prelua. A lăsat baliza de urmărire dezactivată.

— Doar deschide-l, spuse Han cu asprime.

Se săturase de această aşteptare sumbră. Ce se gândise Kyp să spună în ultimele sale clipe?

Mara tastă secvenţa standard. Luminile pâlpâiră în roşu, apoi în chihlimbariu, apoi în verde. Cu un şuierat de aer evacuat, o fisură altădată invizibilă apăru în centrul capsulei. Linia lungă şi neagră se lărgi în timp ce cele două jumătăţi se despărţeau, deschizându-se.

Înăuntru, arătând ca o statuie de ceară şi fără emoţii, se afla Kyp Durron. Ochii îi erau închişi, iar faţa îi era trasă într-o expresie de concentrare intensă – dar

surprinzător de liniştită.

— Kyp, strigă Han. Vocea îi tremura din cauza bucuriei uimite, dar încercă să-şi reţină speranţa. Kyp!

Cumva, Kyp se înghesuise în micul volum al cilindrului de mesaje, un recipient abia suficient de mare pentru a cuprinde un copil. Dar el reuşise să-şi îndoaie picioarele şi braţele până când oasele se rupseră, apăsând pe cutia toracică până când i se fisuraseră coastele, compactându-se.

Han se aplecă mai aproape de faţa cenuşie.

— Este în viaţă? E într-un fel de transă Jedi.

În ultima lui clipă de disperare, Kyp găsise cumva puterea de a-şi folosi tehnicile Jedi de blocare a durerii, determinarea sa şi toate cunoştinţele pe care îl învăţase Luke... pentru a-şi provoca toate astea, ca unică şansă de supravieţuire.

— Şi-a încetinit funcţiile aproape până la punctul de suspendare a vieţii, spuse Mara. Este atât de adânc scufundat încât ar putea la fel de bine să fie mort.

Recipientul cu mesaje era etanş, dar nu avea sisteme de susţinere a vieţii, nu avea aer în afară de cantitatea mică care încăpea în jurul propriului său corp frânt.

— Pare imposibil, spuse Lando.

— Să-l scoatem afară, spuse Han. Cu grijă.

Han îl desprinse uşor, cu meticulozitate, pe tânăr din micul cilindru. În timp ce Lando şi Mara îl ajutau să îl ducă pe Kyp într-unul dintre paturile înguste, corpul tânărului cedă şi se legănă din cauza oaselor grav zdrobite, ca şi cum cineva l-ar fi fărâmiţat într-o minge şi apoi l-ar fi aruncat.

— Oh, Kyp, spuse Han.

În timp ce îl aşeza pe tânăr pe patul de dormit şi îi îndrepta braţele, Han putea să simtă încheieturile zdrobite ca un jeleu sub pielea lui.

— Trebuie să-l ducem la un centru medical, spuse el. Am aici primul ajutor, dar nu este suficient pentru aşa ceva.

Ochii negri ai lui Kyp se deschiseră, sticloşi şi nefocalizaţi de o durere incredibilă; dar el o alungă imediat.

— Han, spuse el cu o voce slabă ca o bătaie de aripi. Ai venit după mine.

— Bineînţeles, puştiule, spuse Han, aplecându-se. La ce te aşteptai?

— *Steaua Morţii?* întrebă Kyp.

— A fost absorbită în gaura neagră... împreună cu *Zdrobitorul*. Amândouă au dispărut.

Întregul corp al lui Kyp se cutremură de uşurare.

— Bine.

Părea pe punctul de a se prăbuşi din nou în inconştienţă, dar apoi ochii lui clipiră din nou, luminându-se cu o nouă încredere.

— Voi fi bine, să ştii.

— Ştiu că vei fi, răspunse Han.

Abia atunci Kyp cedă în faţa durerii şi se lăsă să se scufunde din nou în transa lui Jedi.

— Mă bucur că te-ai întors, puştiule, şopti Han, apoi îşi ridică privirea spre Mara şi Lando. Să-l ducem înapoi pe Coruscant.

Un muget Wookiee se desprinse din sistemul de intercomunicaţii, iar Han se ridică în picioare, grăbindu-se înapoi în cabina de pilotaj pentru a vedea o navetă de asalt Gamma Imperială ponosită, atârnând în spaţiu în faţa *Şoimului*, cu motoarele

albe şi gata de plecare.

— Chewie! strigă Han în receptoarele de voce, iar Wookieeul răspunse cu un răget.

— Ceea ce spune Chewbacca, traduse inutil vocea lui C3P-O, este că, dacă vreți să ne urmați în afara *Foalelor*, avem cursul corespunzător programat în navicomputerul nostru. Cred că suntem cu toții nerăbdători să ne întoarcem acasă.

Han se uită la Lando şi Mara şi zâmbi.

— Cu siguranță ai dreptate în privința asta, C3P-O.

Capitolul 41

În interiorul sălii de mese a Marelui Templu, Cilghal stătea liniştită şi fermă, fără să arate vreo reacție la insistențele lui Ackbar.

Îmbrăcat din nou în uniforma sa albă de Amiral, Ackbar se aplecă mai aproape de ea. Îşi aşeză mâinile desfăcute ferm pe umerii robei ei de culoare albastru-aprins. Ea putea să simtă musculatura grea din mâinile lui în timp ce el apăsa. Tresări, speriată de ceea ce avea să ceară de la ea.

— Nu trebuie să renunți atât de uşor, doamnă Ambasador, spuse Ackbar. Nu voi accepta această sarcină ca fiind imposibilă până când nu-mi veți dovedi că este imposibilă.

Cilghal se simți mică sub privirea iscoditoare a ochilor lui mari. Niciun om nu ar fi fost în stare să o recunoască, dar ea putea vedea efectele stresului luptei de lungă durată de pe chipul lui, în pestrițarea culorii sale portocalii-închise. Pielea lui Ackbar părea uscată, iar lobii i se afundaseră adânc în părțile laterale ale capului. Micile filamente din jurul gurii lui păreau zbârcite şi crăpate. De la teribila prăbuşire de pe planeta Vortex şi de la ruşinea care urmase, Ackbar trăise cu o greutate enormă pe conştiință. Dar acum îşi revenise, întorcându-se să-şi servească poporul şi Noua Republică cu mai multă hotărâre – şi venise să vorbească cu ea pe Yavin 4.

— Nu au mai existat vindecători Jedi de la marea epurare, spuse Cilghal. Maestrul Skywalker crede că posed anumite aptitudini în acest domeniu, dar nu am avut parte de o pregătire adecvată. Aş înota în ape tulburi, nesigură de cursul meu. Nu îndrăznesc...

— Nu contează, o întrerupse brusc Ackbar.

Îi eliberă umerii şi făcu un pas înapoi, astfel încât uniforma lui albă şi curată îi orbi ochii în întunericul din sala de mese a templului Massassi.

Dorsk 81 păşi în cameră, privindu-l pe ascuns pe Ackbar. Ochii i se măriră când îl recunoscu pe Comandantul Flotei Noii Republici. Extraterestrul clonat îşi mormăi scuzele şi se îndepărtă, stânjenit.

Dar privirea lui Ackbar nu se dezlipi de pe Cilghal. Ea îşi ridică capul pentru a-i întâlni privirea, dar aşteptă ca el să vorbească.

— Te rog, spuse Ackbar. Te implor. Mon Mothma va muri în câteva zile dacă nu faci nimic.

— Am făcut jurăminte față de mine însămi, atât atunci când am devenit ambasador, cât şi când am ajuns aici pentru a mă antrena ca Jedi, spuse Cilghal, plecându-şi capul cu un oftat, că voi face tot ce-mi stă în putință pentru a servi şi a întări Noua Republică. Îşi privi mâinile plate. Dacă Maestrul Skywalker are încredere în mine, cine sunt eu să îi pun la îndoială judecata? spuse ea. Du-mă pe nava ta, Amirale. Să mergem pe Coruscant.

* * *

În fostul Palat Imperial, Cilghal analiză situația cu o teamă crescândă.

Mon Mothma nu mai era conştientă. Infestarea cu nano-distrugători îi umpluse corpul, distrugându-i celulele una câte una. Fără sistemele de susținere a vieții care îi menținеau plămânii plini, inima bătând şi sângele filtrat, femeia umană ar fi murit de acum câteva zile.

Unii membri ai Consiliului începuseră să sugereze să i se permită să moară, considerând că menținerea forțată în viață a lui Mon Mothma într-o asemenea stare era o tortură persistentă. Dar când aflaseră că unul dintre noii Jedi ai Maestrului Skywalker va veni de pe Yavin 4 pentru a încerca să o vindece, Şefa de Stat, Leia Organa Solo, insistase să accepte acea ultimă şansă, acea mică speranță.

Ajunsă în Oraşul Imperial, Cilghal fu însoțită de Ackbar şi Leia, care o conduseră pe coridoare până la camerele medicale unde Mon Mothma zăcea înconjurată de mirosul tot mai puternic al morții.

Privirea întunecată a Leiei trecea de la Mon Mothma la Cilghal. Ochii ei umani străluceau de lacrimi adunate, iar Cilghal putu să-i simtă speranța ca pe o substanță palpabilă. Mirosul medicamentelor, al chimicalelor de sterilizare şi al maşinilor care pulsau îi făcea pielea să se simtă iritată şi elastică. Îşi dorea să înoate în apele liniştitoare ale lumii Mon Calamari, pentru a spăla gândurile tulburătoare şi otrăvurile din corpul ei – dar Mon Mothma avea nevoie de această epurare chiar mai mult decât avea nevoie Cilghal.

Se duse la căpătâiul fostului lider, lăsându-i pe Leia şi pe Ackbar în urmă.

— Trebuie să vă dați seama că nu ştiu nimic concret despre puterile vindecătoare Jedi, spuse ea, ca şi cum ar fi oferit o scuză. Ştiu şi mai puțin despre această otravă vie care o devorează.

Inspiră adânc aerul viciat.

— Lăsați-mă singură cu ea. Mon Mothma şi cu mine vom lupta împreună. Înghiți în sec. Dacă putem.

Murmurând cele mai bune urări şi încurajări, Ackbar şi Leia dispărură în fundal. Cilghal nu le acordă prea multă atenție în timp ce plecau.

Veşmintele ei de Ambasador albastru strălucitor curgeau în jurul ei ca nişte valuri eterice. Îngenunche pentru a privi silueta nemişcată a lui Mon Mothma. Întinzându-se cu Forța, dar fără să ştie ce anume trebuia să facă, încercă să evalueze amploarea leziunilor din corpul ei. Pe măsură ce începea să vadă tot mai adânc, amploarea leziunilor provocate de otravă o uimea. Nu putea să înțeleagă cum reuşise Mon Mothma să rămână în viață atât de mult timp. Incertitudinea flutură în mintea lui Cilghal ca o umbră care se mărea.

Cum ar fi putut ea să lupte cu o asemenea boală? Nu înțelegea cum ar fi putut să vindece ființe vii prin intermediul Forței, cum ar fi putut să revigoreze viața cuiva atât de devastat precum Mon Mothma. Cei mai buni droizi medicali disponibili nu reuşiseră să înlăture otrava. Niciun medicament nu reuşise să o vindece. Cilghal ştia doar ceea ce o învățase Maestrul Skywalker – cum să simtă cu Forța, cum să simtă lucrurile vii, cum să mişte obiectele. O atinse pe Mon Mothma cu ajutorul curenților luminoşi ai Forței, căutând un răspuns, sau măcar o idee. Ar putea să-şi folosească abilitățile Jedi, dar într-un mod diferit, care să o întărească pe Mon Mothma? Să-i ajute corpul să se vindece? Cum putea să găsească o metodă de a elimina otrava? Cilghal ezită în timp ce posibilitatea o lovea ca un meteorit. Magnitudinea efortului o uimi şi ar fi vrut să respingă automat gândul – dar se strădui să studieze ideea.

Maestrul Skywalker îi explicase învățăturile lui Yoda, insistența lui că *mărimea*

nu contează. Yoda afirmase că ridicarea completă a X-interceptorului lui Luke nu era diferită de ridicarea unei pietricele. Dar putea Cilghal să inverseze acea problemă? Ar putea să-şi folosească controlul precis al Forței pentru a manevra ceva atât de mic?

Clipi din ochii ei rotunzi de Mon Calamari. Milioane de nano-distrugători minusculi saturaseră corpul lui Mon Mothma. *Mărimea nu contează*. Dacă Cilghal putea elimina moleculele de otravă distructivă, dacă putea cumva să o împiedice pe Mon Mothma să se prăbuşească în abisul morții – atunci corpul ei s-ar putea reface singur, în timp. Refuză să se lase copleşită de gândurile ei cu viziuni despre numărul mare de molecule de otravă. Trebuia să le mute una câte una, trăgând fiecare nano-distrugător prin pereții celulelor şi scoțându-i din corpul liderului muribund.

Cilghal îşi aşează aripioarele largi pe pielea descoperită a lui Mon Mothma. Luă mâna stângă a liderului şi o ridică peste marginea cadrului patului, lăsând vârfurile degetelor femeii să se odihnească într-un mic vas de cristal care fusese folosit cândva pentru a distribui medicamente. Chiar şi acea atingere delicată era de ajuns pentru a face să răsară vânătăi roşii pe pielea fragilă a femeii.

Îşi deschise uşile mentale, eliberându-şi gândurile şi permițând curenților de Forță să curgă în corpul lui Mon Mothma. Îşi lăsă membranele nictitante să alunece peste ochii ei Mon Calamiari pe măsură ce începea să vadă cu simțul interior, călătorind pe căile celulare ale corpului lui Mon Mothma.

Se trezi într-un univers ciudat de celule sanguine frenetice, neuroni care se aprindeau electric, fibre musculare care se contractau, organe care se chinuiau şi care nu-şi mai puteau îndeplini funcțiile. Cilghal nu putea înțelege exact ce vedea, dar cumva înțelegea instinctiv care părți erau sănătoase, care molecule o susțineau pe Mon Mothma şi care erau flagelul negru. Cu ajutorul Forței, putu să atingă cu degete infinit de mici, infinit de precise, să apuce unul dintre nano-distrugători şi să-l trimită afară din corpul muribund. Găsi şi alți distrugători microscopici şi îi împinse, alungându-i, îndepărtând otrava de celulele sănătoase şi împiedicând alte daune. Sarcina era incredibil de dificilă. Otrava se răspândise şi se replicase, împrăştiindu-se prin miliarde şi miliarde de celule din corpul lui Mon Mothma. Cilghal trebuia să le caute şi să le elimine pe fiecare în parte.

După ce reuşi cu prima, Cilghal căută o alta. Şi încă una. Şi încă una.

Şi încă una.

* * *

— S-a produs vreo schimbare? şopti Leia la uşă.

Tocmai se întorsese de la o şedință în care Generalul Wedge Antilles, Doctorul Qwi Xux şi Han Solo făcuseră un bilanț detaliat al întregului asalt din *Foale*.

Leia ascultase cu fascinație, făcându-i ochi dulci soțului ei, pe care îl văzuse prea puțin în ultimele câteva zile. Dar în adâncul minții ei era mereu o preocupare urgentă pentru Mon Mothma.

— Nicio schimbare, spuse Ackbar cu o voce obosită. Mi-aş dori să înțeleg ce încearcă să facă Cilghal.

Femela Mon Calamari nu se mişcase de nouă ore, îngenuncheată lângă patul lui Mon Mothma, cu mâinile odihnindu-se pe pielea muribundei, adâncită în transă. Droizii medicali nu se aşteptaseră ca Mon Mothma să trăiască atât de mult, aşa că simplul fapt că încă nu capitulase în fața morții însemna ceva.

Din afara uşii, Leia trase cu ochiul pentru a vedea că nu se schimbase nimic. Mâna liderului zăcea într-un vas de cristal, în timp ce picături de lichid cenuşiu uleios ieşeau din vârful degetului arătător. Procesul era prea lent pentru a putea fi urmărit, dar în decurs de o jumătate de oră o picătură mică se aduna la vârful degetului ei, atârnând, până când, treptat, gravitația o trăgea în vas.

Terpfen se plimba încet pe coridoarele cu gresie, îmbrăcat într-o uniformă verde-închis, mulată, care nu purta nicio insignă. Chiar şi după grațierea sa completă, refuzase să-şi accepte din nou gradul. De la întoarcerea de pe Anoth, se izolase în camerele sale în cea mai mare parte a timpului.

Mon Calamariul plin de cicatrici se oprise la câțiva metri de ei, reticent să se apropie de camera în care se afla Mon Mothma. Leia ştia că Terpfen încă se învinovățea pentru starea muribundei şi refuza să lase vina să se estompeze. Deşi îi înțelegea suferința, devenea impacientată față de retragerea lui şi spera ca el să îşi revină cât mai repede cu putință.

Terpfen se înclină, arătându-şi rețeaua de cicatrice de pe capul desfigurat.

— Domnule Amiral, am ajuns la o decizie. Respiră adânc. Doresc să mă întorc pe Mon Calamari şi să vă continui munca – dacă poporul nostru mă va accepta. Doresc să ajut la reconstrucția Oraşului Casa Recifului. Mă tem că... Îşi ridică privirea pentru a se uita la mozaicurile complicate de pe pereții Palatului Imperial. Mă tem că nu mă voi mai simți niciodată confortabil pe Coruscant.

— Crede-mă, Terpfen, răspunse Ackbar, ştiu exact prin ce treci. Nu aş încerca să te conving să renunți la decizia ta. Este un compromis corect între nevoia ta de autovindecare şi dorința ta de a te îndrepta.

Terpfen se îndreptă, ca şi cum i-ar fi fost redat un mic procent de stimă de sine.

— Aş dori să plec cât mai curând posibil, spuse el.

— Voi pregăti o navă, răspunse Ackbar.

Terpfen se înclină din nou.

— Dacă am permisiunea dumneavoastră, doamnă Şef de Stat?

— Da, Terpfen, răspunse Leia.

Apoi se întoarse din nou să privească scena nemişcată din interiorul camerei medicale.

* * *

La o oră târzie în adâncul nopții de pe Coruscant, Cilghal ieşi din camera medicală. Se clătină, legănând în mâna dreaptă un vas de cristal puțin adânc, pe jumătate plin cu otrava mortală din băutura pe care Ambasadorul Furgan i-o aruncase în față lui Mon Mothma.

Cele două gărzi ale Noii Republici care staționau la uşă luară brusc poziție şi se grăbiră să o ajute pe Cilghal. Era atât de epuizată încât abia putea pune un picior în fața celuilalt. Se sprijini de uşa de piatră, trăgând putere din soliditatea stâncii.

Brațul îi tremura în timp ce îi întindea vasul de cristal unuia dintre gardieni. Cilghal abia dacă mai avea destulă putere să ridice micul recipient plin de otravă, dar nu îndrăznea să-l lase să cadă. Simți o uşurare profundă, care îi mistuia oasele, când gardianul i-l luă.

— Ai grijă, spuse ea cu o voce răguşită, complet epuizată. Ia ăsta... şi

incinerează-l.

Al doilea gardian se grăbi să ajungă la sistemul de intercomunicații şi le trimise semnal tuturor membrilor Consiliului să vină imediat.

— Aveți veşti despre Mon Mothma? întrebă primul paznic.

— A fost curățată şi se va vindeca. Pleoapele căzură peste ochii sticloşi ai lui Cilghal. Dar deocamdată trebuie să se odihnească.

Veşmintele ei curgătoare foşniră pe pereți în timp ce aluneca şi se prăbuşea pe podea.

— La fel trebuie să fac şi eu, spuse ea, căzând imediat într-o transă Jedi de recuperare.

Capitolul 42

Distrugătorul *Gorgona* şchiopăta prin spațiu ca un dragon rănit, emanând radiații dintr-o mie de puncte de avarie. Doar unul dintre motoarele subluminice primare ale *Gorgonei* mai funcționa. Inginerii o asiguraseră pe Amiralul Daala că vor trece multe zile până când vor putea încerca să intre în hiperspațiu.

Sistemele de susținere a vieții erau oprite pe cele douăsprezece punți inferioare. Dar soldații Amiralului erau obişnuiți cu condiții dure şi dificile. Spațiile de locuit aglomerate poate că i-ar fi încurajat să facă mai repede reparațiile. Sistemele de încălzire erau la un nivel scăzut, ceea ce dădea aerului o notă de frig, făcând ca vorbele rostite să iasă de pe buze însoțite de o perdea de aburi.

Daala ştia că prețioasa ei navă amiral fusese grav avariată, dar îşi dădea seama că nu avea nevoie să transforme din nou *Gorgona* într-o maşină de luptă de elită. Nu mai era nevoie. De data asta, trebuia doar să finalizeze suficiente reparații pentru a se târî înapoi pe teritoriul controlat de Imperiu, unde ar fi putut să o ia de la zero.

Cel mai bun avantaj al Daalei era că forțele Rebelilor presupuneau că nava ei fusese distrusă în explozie. Senzorii lor trebuie să fi fost orbiți de erupția reactorului de pe asteroid. Văzând cum se vaporiza *Instalația din Foale*, Daala ordonase folosirea la maxim a scuturilor şi a accelerării, lăsând prudența la o parte în timp ce conducea *Gorgona* direct spre granițele *Foalelor*, căutându-şi propria cale de ieşire. Acum, târându-se departe de exploziile aglomerării de găuri negre, Distrugătorul Imperial nu ar fi fost observat pe niciun radar al Rebelilor.

Jumătate dintre consolele de pe puntea de comandă rămăseseră întunecate, incapabile să funcționeze după atâtea supraîncărcări. Tehnicienii desfăceau plăcile de acces, îmbrăcați în uniforme grele pentru a rezista la frig, frecându-şi mâinile amorțite în timp ce se chinuiau cu sistemele electronice. Dar nu se plângeau, cel puțin nu în timp ce îi urmărea Daala. Un procent semnificativ din trupele ei de şoc fusese pierdut în breşele survenite brusc în corpul navei sau în exploziile de sub punți. Infirmeria era plină de personal rănit. Multe dintre sistemele informatice erau deconectate. Dar reuşiseră să reziste.

Comandantul Kratas se apropie de Daala şi o salută. Fața lui părea devastată, pătată de ulei şi de fum de la încercările de a efectua reparații curente.

— Veştile nu sunt bune, doamnă Amiral, spuse el.

— Vreau să ştiu care este adevărata noastră situație, spuse Daala, străduindu-se să-şi ferece îngrijorarea în interior, acolo unde putea să crească presiunea din inima ei, cristalizând un diamant al propriei sale hotărâri. Spune-mi, indiferent cât de rău este.

Kratas dădu din cap, înghițind în sec.

— Mai avem doar şapte nave de luptă TIE funcționale în hangare. Toate celelalte au fost pierdute.

— Şapte! strigă ea. Din atâtea... Strânse din dinți şi îşi scutură capul astfel încât părul i se învârti ca un infern în jurul feței. Respiră scurt şi controlat şi aprobă din cap. Da. Continuă.

— Nu avem suficiente piese de schimb pentru a repara sistemele de armament extern avariate, spuse el. Bateriile noastre turbolaser de pe flancul drept au fost distruse, dar am putea să reuşim să facem din nou funcționale două tunuri.

Daala încercă să fie optimistă.

— Ar putea fi suficient pentru a ne apăra dacă suntem atacați. Dar trebuie să sperăm că nu ne vom confrunta cu o astfel de situație. Nu vom iniția nicio acțiune agresivă în acest moment. S-a înțeles?

Kratas păru mai uşurat.

— Am înțeles, doamnă Amiral. Putem repara majoritatea breşelor din corpul navei şi să represurizăm o parte din punți, deşi... Ezită, iar sprâncenele sale groase se împletiră ca un vierme uriaş cu blană. Dar nu prea văd rostul acestui lucru, doamnă Amiral, încheie el. Nu avem nevoie de acele compartimente, iar asta n-ar face decât să ne epuizeze resursele în acest moment. Echipele noastre de reparații lucrează non-stop şi sugerez să ne dedicăm eforturile pentru a finaliza doar sistemele critice pentru susținerea vieții şi cele necesare pentru a ne putea continua drumul.

Daala încuviință încet din cap.

— Din nou sunt de acord, Comandante. Este o decizie dificilă, dar trebuie să fim realişti. Am pierdut această bătălie – dar războiul continuă. Nu ne vom găsi scuze, ci vom continua să depunem tot efortul pentru binele Imperiului.

Mai trase încă o gură controlată de aer înghețat, privind prin hubloul punții la câmpul stelar luxuriant care aştepta în față, străbătut de o fâşie largă ca un râu lăptos. Privind discul galaxiei spre Nucleul dens, văzu că stelele păreau să curgă ca un râu lat. *Gorgona* se îndrepta spre protuberanța luminoasă a centrului galactic.

— Comandante, zise ea coborându-şi vocea, care este părerea dumneavoastră despre moralul general de pe navă?

Kratas făcu un pas mai aproape pentru a putea răspunde cu o voce blândă.

— Avem oameni buni, doamnă Amiral, după cum ştiți. Bine pregătiți şi bine antrenați. Dar au suferit în mod repetat înfrângeri dureroase...

— Şi-au pierdut încrederea în mine? întrebă Daala.

Fața ei era dăltuită în piatră. Se ținea tare şi încerca să nu arate că răspunsul lui Kratas ar putea să o devasteze. Îşi feri ochii de smarald, temându-se că el ar putea vedea ceva în ei.

— Categoric nu, doamnă Amiral! răspunse Kratas cu o nuanță de surpriză. Au cea mai mare încredere în dumneavoastră.

Ea încuviință din cap pentru a-şi acoperi un lung oftat de uşurare, apoi îşi ridică vocea, întorcându-se spre locotenentul de la comunicații.

— Fă-mi legătura pe un canal liber al navei, spuse ea. Vreau să mă adresez tuturor trupelor noastre.

Daala îşi adună gândurile până când locotenentul îi făcu semn din cap. Apoi vorbi cu o voce puternică şi fermă, care reverberă prin nava avariată.

— Atenție, toți membrii echipajului de pe *Gorgona*. Doresc să vă felicit pentru eforturile depuse împotriva unor şanse copleşitoare, împotriva unui inamic care continuă să câştige teren prin trădare şi un noroc nebănuit. Acum trebuie să ne pregătim însă pentru următoarea fază a acestei bătălii. Ne îndreptăm spre lumile Nucleului, spre ultimele fortărețe care încă mai jură loialitate Imperiului. Inițial, intenția mea a fost să nu mă alătur niciunuia dintre Lorzii Războinici Imperiali care luptă pentru dominație, dar se pare că trebuie să ducem o luptă mai dură. Trebuie

să îi convingem de adevăratul lor duşman şi să le arătăm celor care încă îi sunt credincioşi Împăratului că trebuie să fim uniți pentru a fi puternici.

Făcu o pauză înainte să-şi ridice vocea.

— Da, *Gorgona* a fost avariată. Da, am suferit pierderi grave. Am fost răniți – dar nu vom fi niciodată înfrânți! Încercări ca acestea nu fac decât să ne întărească. Continuați eforturile pentru a face *Gorgona* din nou puternică. Vă mulțumesc pentru serviciile voastre.

Îi făcu semn locotenentului de comunicații să oprească transmisia, apoi se uită din nou la fluxul de stele în mişcare.

Baza de date a *Gorgonei* conținea toate informațiile pe care Daala le scosese din baza de date clasificate a *Instalației din Foale*. Atât modelele de arme, cât şi noile concepte ar fi ajutat Imperiul să câştige următoarea fază a războiului.

În timp ce stătea pe puntea rece, cu mâinile înmănuşate încleştate la spate, privea universul desfăşurându-se în fața ei. Distrugătorul ei, *Gorgona*, se îndreaptă spre lumile Nucleului. Prin perseverență, va putea deveni victorioasă. Într-o zi.

Capitolul 43

Lady Luck survola la mică înălțime suprafața colțuroasă a planetei Kessel. Lumina decolorată a soarelui scălda platourile alcaline. Cerul scânteia cu dungi intermitente de lumină, dâre de flăcări de meteoriți – bucăți din luna distrusă a lui Kessel care ardeau prin atmosfera subțire.

— Ştii, totul este frumos în felul său, spuse Lando.

Alături de el, pe scaunul de pasager al iahtului spațial, Mara Jade se încruntă sceptică. Îl privi ca şi cum ar fi crezut că e nebun – dar ăsta nu era un gând nou.

— Dacă spui tu, spuse ea.

— Bineînțeles, va fi nevoie de multă muncă, recunoscu Lando, ridicându-şi o mână de pe comenzi pentru a o putea odihni pe brațul scaunului ei.

Ea tresări la mişcarea lui… dar nu prea mult.

— Primul lucru pe ordinea de zi va fi să aducem din nou fabricile de atmosferă la capacitate maximă. Va trebui să aduc droizi special modificați. Am vorbit deja cu Nien Nunb, prietenul meu Sullustan, care spune că i-ar plăcea să-şi facă o casă în acele tuneluri. Cred că va fi un şef de echipă grozav. Lando îşi ridică sprâncenele şi îi arătă cel mai fermecător zâmbet al său. Apărarea va fi dificilă fără baza lunară, dar sunt sigur că, având ajutorul Alianței Contrabandiştilor, putem pune la punct un sistem grozav. Tu şi cu mine vom face o echipă pe cinste, Mara. Chiar îmi va face plăcere să lucrez în strânsă colaborare cu tine.

Mara suspină, dar era mai mult un sunet resemnat şi tolerant decât o supărare reală.

— Nu renunți, nu-i aşa, Calrissian?

El clătină din cap, încă zâmbind.

— Nu. Renunțarea nu este stilul meu. Niciodată.

Mara se lăsă pe spate în scaunul pasagerului şi privi prin fereastra principală a lui *Lady Luck*.

— Mi-a fost teamă de asta.

Deasupra cerului alb al Kesselului, stelele căzătoare continuau să plouă.

* * *

Doi droizi medicali o susțineau pe Mon Mothma care se recupera. Stătea în picioare udă, în timp ce ieşea din rezervorul bacta. Se clătină puțin şi se ținu de plăcile netede de pe umerii droizilor. În cele din urmă, se echilibră, respiră adânc şi ridică capul pentru a zâmbi. Leia stătea şi o privea, impresionată de îmbunătățirea rapidă.

— Nu credeam că te voi mai vedea vreodată pe picioarele tale, Mon Mothma.

— Nici eu, recunoscu fostul Şef de Stat cu o ridicare din umeri plină de regret. Dar corpul meu se vindecă cu repeziciune. Rezervoarele bacta fac ore suplimentare, fiind din nou mai eficiente, acum că Cilghal a înlăturat nano-distrugătorii. Sunt nerăbdătoare să mă mişc, să aflu toate lucrurile care s-au întâmplat cât timp am fost

bolnavă. Am multe de recuperat. Dar droizii medicali spun că trebuie să stau aici şi să mă odihnesc.

Leia râse.

— Ai destul timp, nu-ți face griji. Tu... Ezită, căci nu voia să o forțeze pe Mon Mothma, dar era nerăbdătoare să ştie. Ai vreo idee când vei fi gata să-ți reiei îndatoririle de Şef de Stat?

Ajutată din nou de droizi, Mon Mothma se îndreptă spre unul dintre scaunele capitonate de lângă rezervorul bacta, unde se scufundă încet în saltele.

Îmbrăcămintea încă umedă se lipea de trupul ei slab. Nu răspunse pentru o lungă perioadă de timp. Când ridică privirea, expresia ei făcu inima Leiei să tresară.

— Leia, nu mai sunt Şef de Stat. Tu eşti, spuse ea. Am servit bine timp de mulți ani, dar această boală de uzură m-a făcut slabă – nu numai fizic, ci şi în ochii Noii Republici. Noua Republică nu trebuie să şovăie în aceste vremuri grele. Conducerea noastră trebuie să fie puternică şi dinamică. Avem nevoie de cineva ca tine, Leia, fiica legendarului Senator Bail Organa. Decizia mea este fermă. Nu voi încerca să-mi recapăt titlul. Este timpul să mă odihnesc şi să mă recuperez, gândindu-mă cum voi putea să servesc cel mai bine Noua Republică. Până când acest lucru se va schimba, viitorul nostru este în mâinile tale.

Leia înghiți în sec şi-şi forță o expresie comică şi stoică pe față.

— Mi-era teamă că vei spune asta, spuse ea. Dar dacă pot să mă descurc cu câțiva renegați Imperiali, presupun că pot să-i țin în frâu pe membrii Consiliului. La urma urmei, sunt de partea noastră.

— S-ar putea să constați că Imperialii se predau ceva mai uşor decât membrii Consiliului.

— Probabil că ai dreptate, gemu Leia.

* * *

Vânturile cântau pe planeta Vortex. Leia privea atentă *Catedrala Vânturilor*, recent reconstruită, care se ridica ca un gest de sfidare împotriva furtunilor teribile. Alături de ea, Han clipea mereu din ochi, deoarece briza îi pişca ochii, dar părea impresionat de structura înaltă. Noua *Catedrală* era diferită de cea care fusese distrusă de prăbuşirea lui Ackbar, parcă mai aerodinamică. Vorii înaripați nu se arătaseră interesați să recreeze proiectul lor anterior, urmând un plan care părea să izvorască din mințile lor colective extraterestre.

Cilindrii de cristal străluceau în lumina soarelui, tuburi mari şi mici asemenea unei imense orgi. Crestăturile şi ferestrele fuseseră tăiate în suprafețele curbe. Vorii cu aripile din piele zburau în jurul lor, deschizând şi închizând orificiile pentru a forma tipare muzicale în timp ce vânturile fluierau prin ele. Toate celelalte lucruri erau lipite de pământ, dar *Catedrala Vânturilor* se înălța, precum spiritul Noii Republici. Furtuna iminentă unduia covorul gros de ierburi mov, vernil şi cafenii care acopereau câmpiile. Ca nişte mormane joase, locuințe subterane Vori pentru sezonul furtunilor, se întindeau în inele concentrice în jurul culmilor noii catedrale.

Leia şi Han stăteau înconjurați de o escortă oficială a Noii Republici pe un petec de iarbă plin de pătrate lustruite de marmură sintetică, aşezate pentru a forma o scenă de vizionare joasă. Vorii se roteau în aer, fluturându-şi aripile şi zburând pe deasupra publicului.

Extratereştrii înaripați nu permiseseră ca niciunui străin din afara lumii să asculte concertul de vânturi de când Împăratul Palpatine îşi instaurase Noua Ordine; dar, odată cu succesul Rebeliunii, Vorii acceptaseră din nou, în sfârşit, spectatori – nu numai reprezentanți ai Noii Republici, ci şi demnitari dintr-o mulțime de lumi populate. Prima încercare a Leiei de a veni aici împreună cu Ackbar se terminase cu un dezastru, dar era sigură că de data asta totul va ieşi bine.

Han stătea lângă ea, îmbrăcat în ținuta diplomatică pe care, evident, o găsea incomodă, dar ea credea că îl făcea să arate elegant. Asta nu părea să fie o consolare pentru soțul ei, care se simțea iritat în ținuta formală aspră şi rigidă.

Trebuie să fi simțit că Leia se uita la el, pentru că îşi coborî privirea pentru a-i oferi un zâmbet răutăcios. Se apropie mai mult, strecurându-şi un braț în jurul taliei ei şi trăgând-o strâns lângă el, în timp ce vântul biciuia în jurul lor.

— Mă simt bine să mă relaxez, spuse el. Şi e bine să fiu cu *Înălțimea Voastră*.

— Acum sunt Şef de Stat, Generale Solo, spuse ea cu o sclipire în ochi. Poate că ar trebui să-ți ordon să stai acasă mai des.

El râse.

— Crezi că ar face vreo diferență? Ştii cât de bine mă pricep să respect regulile.

Leia zâmbi în timp ce vântul îi răsucea părul.

— Presupun că noi doi va trebui să ajungem la un compromis, spuse ea. De ce se pare că întreaga galaxie conspiră să ne țină tot timpul departe unul de celălalt? Obişnuiam să avem aventuri împreună!

— Poate că e o răzbunare pentru toate şansele norocoase pe care le-am avut, spuse el.

— Atunci sper ca norocul să îți revină curând.

Şi ea se cuibări alături de el.

— Nu-mi vorbi niciodată de şanse. Han îşi plimba degetele pe spatele ei, făcând să o furnice pielea. Mă simt deja destul de norocos.

Vântul se înteți şi sunetul muzicii deveni mai puternic.

* * *

Blana mată a lui Chewbacca flutura în toate direcțiile, făcându-l să arate ca şi cum s-ar fi şters cu prosopul după o baie de aburi şi ar fi uitat să-şi pieptene părul de pe corp. Urlă peste vânt şi peste muzica catedralei.

Vocea de tinichea a lui C3P-O răsună înapoi.

— Anakin. Jacen şi Jaina! Copii, unde sunteți? Vă rog să vă întoarceți aici. Suntem din ce în ce mai îngrijorați.

Chewbacca şi C3P-O străbăteau ierburile dese în căutarea gemenilor şi a frățiorului lor. Anakin se târâse să se ascundă în timpul ceremoniei de deschidere a catedralei. Distraşi de armoniile eterice, niciunul dintre spectatori nu observase dispariția micuțului în ierburi, inclusiv Chewbacca şi C3P-O.

Văzând că fratele lor mai mic lipseşte, Jacen şi Jaina porniseră amândoi pe câmpurile întinse, susținând că vor ajuta la găsirea micului Anakin – şi, desigur, acum toți cei trei copii erau pierduți. Chewbacca şi C3P-O încercară să nu atragă prea mult atenția în timp ce căutau.

— Jacen şi Jaina! spuse C3P-O. Vai de mine, ce ne facem, Chewbacca? Este foarte jenant.

Se strecurară prin iarba groasă şi foşnitoare care se ridica până la pieptul lui Chewbacca. C3P-O îşi întinse brațele aurii pentru a-şi deschide o cale.

— Îmi zgârie placajul, zise el. Nu am fost conceput pentru astfel de sarcini.

Chewbacca îşi înclină capul pentru a asculta, ignorând plângerile lui C3P-O. Auzi copii chicotind undeva printre firele de iarbă foşnitoare. Wookieeul plonjă prin tufişuri, lovind cu labele lui păroase pentru a da firele de iarbă la o parte din calea lui. Nu găsi pe nimeni – doar o cărare călcată în picioare din locul unde auzise sunetele. Îi va găsi mai devreme sau mai târziu.

Din spatele lui, înghițit de iarba deasă, auzi o altă voce subțire.

— Oh, Chewbacca! Unde te-ai dus? Acum *eu* sunt cel care s-a pierdut!

* * *

Pe platforma formată din pătrate de marmură sintetică, Amiralul Ackbar stătea ferm în poziție de drepți alături de Winter, înveşmântată în alb, în timp ce catedrala îşi interpreta muzica. Stăteau printre alți demnitari din afara lumii şi reprezentanți îmbrăcați elegant de pe diferite planete. Fusese reticent să vină la ceremonia de inaugurare, de când distrusese din greşeală vechea *Catedrală a Vânturilor*. Se temuse că Vorii i-ar putea purta ranchiună – dar ei erau o rasă liniştită, lipsită de emoții, care părea neafectată de evenimentele individuale. Pur şi simplu continuau să meargă mai departe, recuperându-se şi străduindu-se să-şi ducă la bun sfârşit planurile. Nu cenzuraseră Noua Republică, nu ceruseră nicio răsplată; pur şi simplu se apucaseră de reconstruirea *Catedralei Vânturilor*.

Vântul şuiera rece în jurul pielii sale expuse, dar muzica suna frumos.

În apropiere, o femeie atrăgătoare, împodobită în culori strălucitoare şi cu multe bijuterii, se agăța de un tânăr cu aspect trist şi obosit, care parcă se prăbuşise în scaun. Ackbar le aruncă o privire, apoi se aplecă spre Winter, coborându-şi vocea.

— Poți să-mi spui cine sunt acei oameni? Nu-i recunosc.

Winter îi studie pe cei doi, iar chipul ei căpătă o privire distantă, ca şi cum ar fi răscolit diverse dosare din mintea ei.

— Cred că este Ducesa Mistal de pe Dargul şi consortul ei.

— Mă întreb de ce pare să fie atât de nefericit, spuse Ackbar.

— Poate că nu este un iubitor de muzică, sugeră Winter, apoi urmă o tăcere stânjenitoare. În cele din urmă vorbi din nou. Mă bucur că te-ai decis să te întorci în slujba Noii Republici, Ackbar. Ai multe de oferit viitorului nostru guvern.

Ackbar încuviință solemn din cap, privind-o pe femeia umană care servise atâția ani ca ajutor personal apropiat al Leiei.

— Mă bucur că şi tu ai fost eliberată din exilul pe Anoth, spuse el. Eram îngrijorat pentru tine. Talentele tale personale şi perspicacitatea ta sunt foarte necesare, iar eu am apreciat întotdeauna contribuția ta.

Ackbar putea vedea că Winter îşi masca expresia cu grijă, lăsând doar o licărire de zâmbet să arate că se reținea la fel de mult ca şi el.

— Bine, atunci, spuse Winter. Ne vom vedea mult mai des unul pe celălalt în vremurile ce vor urma.

Ackbar aprobă din cap către ea.

— Mi-ar face plăcere asta.

* * *

Qwi Xux asculta cu nostalgie muzica vânturilor. Notele se înălțau, coborau, se împleteau în jurul lor pentru a forma o melodie complexă, care nu avea să se repete niciodată, deoarece Vorii interziceau orice înregistrare a concertelor lor şi nici nu existau două la fel. Creaturile zburătoare pluteau în sus şi în jos pe puțurile de cristal, deschizând trape, acoperind mici găuri cu mâinile sau cu trupurile lor, în timp ce modelau simfonia, construind-o pe măsură ce furtuna se apropia.

Muzica părea să spună povestea propriei vieți a lui Qwi. Îi atingea corzile emoționale, suflând prin adânciturile şi crăpăturile inimii ei, astfel încât auzea sentimentele pe care le trăise de-a lungul vieții: pierderea copilăriei, antrenamentul agonizant, întemnițarea ei prin spălarea creierului timp de ani de zile în *Instalația din Foale*... şi fiorul brusc al libertății când întâlnise membrii Noii Republici, care o ajutaseră să evadeze. Apoi îl întâlnise pe Wedge Antilles, care îi deschisese mai multe lumi noi şi orizonturi luminoase pe care nu şi le imaginase niciodată înainte.

Acum, după perioada de vindecare, după ce revenise la *Instalația din Foale* şi se plimbase pe vechile coridoare, după ce pusese piciorul în fostul ei laborator, Qwi alese să nu mai să jelească acele amintiri pierdute.

Când rătăcitul Kyp Durron îi şterse gândurile, fusese un act violent. Dar, în retrospectivă, ea credea că, fără să vrea, îi făcuse o mare favoare. Nu dorea să-şi amintească de munca ei la armele devastatoare. Se simțea ca şi cum ar fi renăscut, i se dăduse o nouă şansă de a începe o viață alături de Wedge, fără a fi împovărată de gândurile întunecate ale invențiilor mortale la crearea cărora ajutase.

Muzica continuă profundă şi tristă, apoi veselă şi înălțătoare, într-un contrapunct sinistru cum nu mai experimentase niciodată.

— Vrei să te întorci cu mine pe Ithor? îi şopti Wedge la ureche, aplecându-se aproape. Putem să ne petrecem vacanța cum trebuie de data asta.

Qwi îi zâmbi înapoi. Ideea de a se întoarce pe lumea cu junglă luxuriantă îi suna minunat: oraşele de sine stătătoare care pluteau în derivă peste vârfurile copacilor şi ființele extraterestre paşnice. Experiența ar fi făcut mult pentru a atenua durerea provocată de amintirile pe care le pierduse acolo.

— Vrei să spui că nu va mai trebui să ne ascundem de spionii Imperiului? De Amiralul Daala?

— Nu va trebui să ne facem griji pentru nimic din toate astea, spuse Wedge. Am putea să ne concentrăm în întregime pe bucuria noastră.

Vorii deschiseră toate trapele şi ferestrele *Catedralei Vânturilor*. În timp ce centrul furtunii îşi arunca cele mai mari rafale asupra structurii, muzica se înălță până la un crescendo în spirală, un final triumfător care păru să aibă ecou în toată galaxia.

Capitolul 44

Răsăritul soarelui pe a patra lună a lui Yavin…

R2-D2 înaintă pe rampa cu dale de piatră, ciripind şi bipăind în timp ce noii Cavaleri Jedi îl urmau. În linişte, aceştia se adunară în vârful Marelui Templu pentru a privi peste vârfurile copacilor învăluiți în ceață. Gigantul gazos portocaliu strălucea în spate, în timp ce soarele sistemului se apropia de răsărit, umplând cu lumină atmosfera superioară.

În timp ce luna junglă îşi continua orbita, Luke Skywalker îşi ocupă poziția în fața procesiunii pentru a saluta venirea zorilor. Alături de el mergea tânărul Kyp Durron, care încă şchiopăta uşor din cauza rănilor proaspăt vindecate, dar se mişca cu o forță interioară enormă. Întreaga lui atitudine se schimbase într-un timp foarte scurt. Dar în timp ce Kyp trecuse prin cea mai mare încercare a proaspeților Jedi, ceilalți cursanți ai lui Luke se dovediseră, de asemenea, mai puternici decât prevăzuse el, mai puternici chiar decât sperase. Împreună îl răsturnaseră pe Exar Kun, Lordul Întunecat Sith. Cilghal îi salvase viața lui Mon Mothma cu noi tehnici de vindecare Jedi. Streen îşi recăpătase încrederea în sine şi dăduse dovadă de o pricepere remarcabilă în a simți şi controla vremea.

Tionne îşi continua misiunea de a reînvia istoria Jedi, o sarcină şi mai dificilă acum că Holocronul Jedi fusese distrus – dar Luke ştia că mai erau şi alți Holocroni de găsit, deşi fuseseră pierduți de-a lungul mileniilor. Mulți dintre vechii Maeştri Jedi îşi înregistraseră viețile şi înțelepciunea în astfel de dispozitive.

Alții, precum Dorsk 81, Kam Solusar şi Kirana Ti, încă nu arătaseră aptitudini specifice, deşi puterile lor erau vaste şi bine definite. Unii dintre noii Jedi urmau să rămână pe Yavin 4 şi să continue să se antreneze şi să se dezvolte; alții îşi vor pune abilitățile la dispoziția galaxiei, ca şi Cavaleri care să apere Noua Republică.

R2 fredonă un anunț, predicția sa privind momentul în care prima rază de soare va lovi vârful templului. Micul droid părea nespus de încântat să fie alături de Luke. Acesta îşi strânse Cavalerii Jedi în jurul lui, simțind cum se împleteşte puterea lor crescândă. Erau o echipă, nu doar nişte jaloane cu puteri şi abilități pe care nu le înțelegeau. Cu toții stăteau pe dalele ciobite ale platformei de observație, privind spre soarele ascuns. Luke încerca să găsească cuvinte pentru a-şi exprima mândria radiantă şi aşteptările sale mari.

— Sunteți primii dintre noii Cavaleri Jedi, spuse el, ridicându-şi mâinile ca într-o binecuvântare. Sunteți nucleul a ceea ce va deveni un Ordin măreț pentru a proteja Noua Republică. Sunteți *apărătorii Forței*.

Deşi elevii săi nu vorbiră şi nu răspunseră, simți cum le creşteau emoțiile, cum li se înflăcăra mândria.

Vor mai fi şi alți studenți, noi cursanți care vor veni la academia sa Jedi. Luke va trebui să se confrunte cu faptul că putea pierde câțiva în favoarea părții întunecate – dar cu cât putea antrena mai mulți apărători ai Forței, cu atât mai puternice vor fi legiunile părții luminoase.

Cu un oftat colectiv, Jedii adunați pe acoperiş urmăriră cum răsare soarele de

la orizontul gigantului Yavin. Raze albe strălucitoare, sclipiră ca nişte pietre prețioase cu fațete de foc, împrăştiindu-se peste luna junglă, reflectându-se şi refractându-se în atmosfera învolburată.

R2 fluieră; Luke şi ceilalți Jedi priviră pur şi simplu într-o tăcere uimită.

Furtuna de curcubeu îşi arunca strălucirea peste ei toți, în timp ce jungla continua să se lumineze.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetățenii bine şi cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii şi îşi trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei. . . În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generații după generații, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniştiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență şi mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea

întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o

lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate prin toată galaxia i-au

pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre."

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.